

Liahona

**Pappeus:
jumalisuuden
voima, s. 14, 16, 19**

**Koulutus: tieni pois
köyhyydestä, s. 42**

**Kuinka opettaa lapsille
internetin turvallista
käyttöä, s. 64**

**Palvelemista ja
omavaraisuutta 75
vuotta, s. 81**

Glen S. Hopkinsonin teos Pyhä Susquehanna

Johannes Kastaja ilmestyi Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle toukokuun 15. päivänä vuonna 1829 lähellä Harmonyä Pennsylvanian osavaltiossa Yhdysvalloissa. Toimien muinaisten apostolien Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen käskystä hän asetti kätensä Josephin ja Oliverin pään päälle ja antoi heille Aaronin pappouden.

Johannes Kastaja neuvoi Josephia kastamaan Oliverin ja

Oliveria kastamaan sitten Josephin Susquehannajoessa. Sen jälkeen heidän tuli asettaa toisensa Aaronin papputeen. (Ks. JS-H 68-72; OL 13.)

Muutamaa viikkoa myöhemmin Pietari, Jaakob ja Johannes ilmestyivät Josephille ja Oliverille lähellä Harmonyä antaen heille Melkisedekin pappouden ja asettaen heidät apostoleiksi (ks. OL 27:12; 128:20).

Liahona, kesäkuu 2011

SANOMAT

- 4** Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Kymmenysten siunaukset
Presidentti Henry B. Eyring
- 7** Kotikäyntiopetussanoma: Perheiden vahvistaminen ajallisen omavaraisuuden avulla

ERIKOISARTIKKELIT

- 16** Pappisuuden siunauksia: Kuinka opimme luottamaan Jumalaan
Mark L. Grover
Minusta oli vaikeaa antaa siunauksia, mutta kun vaimoni sairasti syöpää, tiesin, että minä olin se kanava, jonka kautta hän voisi saada taivaallista apua.
- 24** Halusin vain päästä irti
Julkaistaan nimettömänä
Kuinka voitin vuosikymmeniä kestäneen kamppailuni pornografian kanssa?

- 28** Todellinen polku onneen
Vanhin Quentin L. Cook
Viisi avainta onneen.
- 34** Purjehtien turvallisesti kotiin
Richard M. Romney
Nuoret Visakhapatnamissa Intiassa löytävät turvasataman kotoa.
- 81** Kirkon huoltotyösuunnitelma
Omavaraisuutta ja palvelemista jo 75 vuotta.

OSASTOT

- 8** Pieniä ja yksinkertaisia asioita
- 11** Palvelemme kirkossa: Neuvostojen siunaamia
Vanhin M. Russell Ballard
- 12** Me puhumme Kristuksesta: Hän kantoi murheeni
Jane Bleak

- 14** Mihin me uskomme: Pappuus on valtuus toimia Jumalan nimessä
- 19** Kotimme, perheemme: Vanhurskaan esimerkin voima
Jerry Stringam
- 20** Evankeliumin klassikoita: Myöhempien aikojen pyhien käsitys avioliitosta
Presidentti Hugh B. Brown
- 38** Myöhempien aikojen pyhien kertomaa
- 74** Kirkon uutisia
- 79** Perheitaideoita
- 80** Kunnes taas kohdataan: Varmalle perustukselle
Joshua J. Perkey

KANNESSA

Edessä: Walter Ranen teos *Melkisedekin pappisuuden palautus*. Takana: valokuvakuviitus Matthew Reier.

42

42 Koulutuksen voima

Suzy Taggy Coelho Caldas Nelsen
Äitini sanoi, että juuri se voisi nostaa minut köyhyydestä.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: kysy Nicolelta.

46 Kysymys ja vastaus

Mistä voin tietää, onko koetelemusteni tarkoitus auttaa minua tulemaan paremmaksi vai ovatko ne taivaallisen Isän tapa varoittaa minua, että olen kulkemassa väärään suuntaan?

48 Esimerkkinne vaikuttaa

Vanhin Joseph W. Sitati
Nuoret Keniassa Afrikassa oppivat, että evankeliumin mukaan eläminen vahvistaa heitä ja muita.

51 Rivi rivin päälle: Oppi ja liitot 121:41–43

52 Juliste: Pyhä lehto

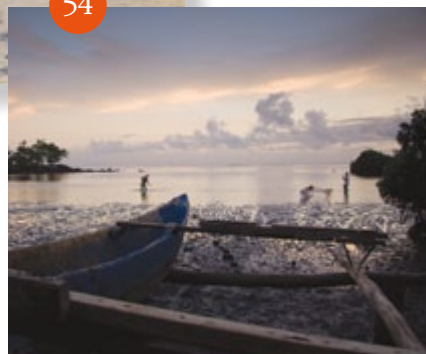
53 Lähetyskentältä: Hengen viittomia
Pedro Ovalles

54 Opeta mies kalastamaan

Adam C. Olson
Kun Ezran isä kuoli, hänen taivaallinen Isänsä oli paikalla auttamassa häntä.

58 Mitä uiminen opetti minulle

Marissa Thompson
Ei kaikki vertaispaine ole kielteistä.

68

60 Turvatkaa Herraan

Elaine S. Dalton
Miksi isäni piti kuolla? Eräs Vanhan testamentin kohta antoi minulle vastauksen.

61 Erityinen todistaja: Mitä siunauksia me saamme palautetun kirkon ansiosta?

Vanhin L. Tom Perry

62 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Evankeliumin ensimmäisten periaatteiden ja toimitusten ansiosta voin elää jälleen Jumalan luona.

Ana Maria Coburn ja Cristina Franco

64 Sammuta ja kerro

Danielle Kennington
Connor oppii, mitä hänen pitää tehdä, jos hän näkee pahan verkkosivuston.

67 Meidän sivumme

68 Iso päätökseni

Rebecca Shaw
Nicole rukoilee tietääkseen, pitäisikö hänen mennä kasteelle.

70 Pienille lapsille

KESÄKUU 2011, 63. VUOSIKERTA, NUMERO 6
LIAHONA 09686 130

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon virallinen kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Paul B. Pieper
Neuvojat: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jr., Yoshihiko Kikuchi

Toiminnanjohtaja: David L. Frischknecht
Toimituskunnan johtaja: Vincent A. Vaughn
Graafinen johtaja: Allan R. Loyborg

Päätoimittaja: R. Val Johnson
Apulaispäätoimittajat: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Toimituspäällikkö: Ryan Carr
Apulaistoimituspäällikkö: Susan Barrett
Toimittajat: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Mellissa Zenteno

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen
Taiteellinen johtaja: Scott Van Kampen
Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters
Pääsuunnittelijat: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy,
Suunnittelu ja tuotanto: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick
Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:
Mirkku Karumo
Keltarousku 4, 02730 ESPOO
Puhelin: (09) 592 747
Sähköposti: mirkku.karumo@kolumbus.fi

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään European Distribution Limited -yhtiön kautta:
Puhelinnumero: +46 8 5006 5521
Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org
Vuositilaushintaa 7,50 euroa (sisältää alv:n ja postikulut)
Tilinumero: Nordea 101630-77267
USA and overseas (surface mail) US \$10.00.
Ilmestyy 12 kertaa vuodessa.

Lähetäkää käsikirjoitukset ja tiedustelut osoitteella:
Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA, tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan, kiribatin, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin, norjan, portugalin, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Painettu Yhdysvalloissa.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaiseen epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulisi lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
June 2011 Vol. 63 No. 6. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Lisää internetissä

Liahona.Lds.org

AIKUISILLE

Artikkeli "**Halusin vain lopettaa**" (s. 24) kertoo pornografiarippuvuuden voittamisesta. Olemme koonneet luettelon tähän aiheeseen liittyvistä artikkeleista sivustolle www.liahona.Lds.org.

NUORILLE

Nuoret Visakhapatnamissa
Intiassa saavat voimaa perheestään (ks. s. 34). Katso lisää kuvia näistä nuorista sivustolla www.liahona.Lds.org.

LAPSILLE

Kaikilla verkkosivustoilla ei ole turvallista käydä (ks. s. 64). Mutta tällä on: **etsi pelejä ja tehtävää sivustolta** www.liahona.Lds.org.

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavilla monella kielellä sivustolla www.languages.Lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Apuyhdistys, 7

Avioliitto, 20

Esimerkki, 19, 28, 48, 54

Huoltotyö, 81

Innoitus, 40

Jeesus Kristus, 12

Kaste, 62, 68, 73

Koulutus, 42

Kuolema, 12, 54, 60

Kymmenykset, 4

Luottamus, 60

Lähetystyö, 53

Neuvostot, 11

Omavaraisuus, 7, 81

Onnellisuus, 20, 28

Palautus, 52, 61

Pappeus, 14, 16, 19, 38, 39, 41, 48, 51

Parannus, 19, 62, 64

Perhe, 19, 20, 28, 34, 54, 70

Pornografia, 24

Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 34

Pyhä Henki, 62, 64, 68

Riippuvuus, 24

Rukous, 67, 68

Seurustelu, 19

Siunaukset, 16, 38, 39, 41

Sureminen, 12

Tasovaatimukset, 28, 48, 58, 64

Tiedotusvälineet, 64

Todistus, 53, 80

Usko, 60, 62

Vanhemmuus, 20

Vastoinkäymiset, 12, 16, 39, 46

Ystävyyys, 34, 58

Ystävällisyys, 70

**Presidentti
Henry B. Eyring**

ensimmäinen neuvonantaja
ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kymmenysten

SIUNAUKSET

Jumalan tarkoitus Hänen antaessaan meille käskyjä on siunata meitä. Hän haluaa antaa meille iankaikkisen elämän, suurimman kaikista lahjoistaan (ks. OL 14:7). Saadaksemme lahjan elää Hänen kanssaan ikuisesti perheinä selestisessä valtakunnassa meidän pitää pystyä elämään tuon valtakunnan lakien mukaan (ks. OL 88:22).

Hän on antanut meille käskyjä tässä elämässä auttaakseen meitä valmistautumaan tuohon valtakuntaan. Kymmenysten laki on yksi noista valmistavista käskyistä. Lain mukaan me annamme Herralle yhden kymmenesosan kaikista tuloistamme. Se on niin yksinkertaista, että jopa lapsi ymmärtää sen. Olen nähnyt lasten ojentavan piispalle kymmenyskuoren, jossa on kymmenesosa heidän ansaitsemistaan kolikoista.

Yksi siunauksista, joita täysien kymmenysten maksaminen tuo mukanaan, on se, että meissä kehittyy usko elää vielä korkeamman lain mukaan. Elääksemme selestisessä

valtakunnassa meidän täytyy elää pyhityksen lain mukaan. Siellä meidän on pystyttävä tuntemaan, että kaikki, mitä olemme, ja kaikki, mitä meillä on, kuuluu Jumalalle.

Täysien kymmenysten maksaminen tässä elämässä valmistaa meitä ainakin kolmella tavalla *tuntemaan*, mitä meidän pitää tuntea saadaksemme iankaikkisen elämän lahjan.

Ensiksi, kun me maksamme kymmenyksemme kirkolle, taivaallinen Isämme vuodattaa meille siunauksia. Jokainen, joka on maksanut täydet kymmenykset johdonmukaisesti, tietää sen olevan totta. Siunaukset ovat joskus hengellisiä ja joskus ajallisia. Ne annetaan Herran hyväksi katsojana aikana ja siten kuin Hän tietää olevan meille parhaaksi.

Kun nuo siunaukset tulevat, meidän uskomme siihen, että Jumala on kaiken hyvän lähde elämässämme, lisääntyy. Meidän on helpompaa nähdä, että pyhittäminen on yksinkertaisesti sen totuuden tunnustamista, että kaikki Jumalan luoma kuuluu Hänelle. Se saa meidät *tuntemaan* kiitollisuutta siitä, että Hän pyytää vain kymmenen prosenttia siitä, mitä Hän on jo antanut meille. Siten me olemme valmiimpia elämään pyhityksen lain mukaan, kun sitä meiltä pyydetään.

Toiseksi, me kaikki, jotka olemme maksaneet jatkuvasti täydet kymmenykset, *tuntemme* suurempaa luottamusta pyytäessämme Jumalalta sitä, mitä me ja perheemme tarvitsemme. Hän on luvannut vielä suurempia siunauksia kuin kykenemme ottamaan vastaan, kun olemme olleet uskollisia liitollemme maksaa

kymmenyksemme (ks. Mal. 3:10). Niinpä yksi suurista kymmenysten maksamisen siunauksista on luottamus tulevaisuuteen. Olivatpa olosuhteemme millaiset tahansa, kaikki kääntyy parhaaksemme. Kun me pidämme lupauksemme, Hän pitää omansa. Rauhan tunne on yksi täysien kymmenysten maksamisen suurista siunauksista. Ne, jotka ovat pitäneet kymmenyksiä koskevan käskyn, voivat todistaa, että rauhan siunaus on todellinen ja kallisarvoinen.

Kolmanneksi, ne jotka maksavat kymmenykset, *tuntevat* rakkautensa Jumalaa ja kaikkia Jumalan lapsia kohtaan lisääntyvän. Tuo rakkauden lisääntyminen johtuu siitä, että me ymmärrämme, kuinka Isä käyttää antamiamme kymmenyksiä siunatakseen ihmisiä tässä maailmassa ja iankaikkisuutta silmällä pitäen.

Valtuutettujen palvelijoidensa välityksellä Hän käyttää kymmenyksiä hyvin harkiten. Kymmenysten maksaja auttaa Herraa rakentamaan temppeleitä, joissa perheet voidaan sinetöidä yhteen ikuisesti. Kymmenysten maksaja auttaa Häntä lähettämään evankeliumin ihmisille kaikkialla. Kymmenysten maksaja auttaa Häntä helpottamaan nälkää ja kärsimystä Hänen omalla tavallaan Hänen palvelijoidensa välityksellä. Kuka tahansa noista palvelijoista voi kertoa, kuinka rakkaus lisääntyi, koska kymmenyksiä käytettiin ihmisten siunaukseksi. Ja samaa voi sanoa uskollisten kymmenysten maksaja.

Kymmenysselvittely on kuukausien päässä tulevaisuudessa. Rukoilen, että sinä ja perheesi alatte nyt suunnitella ja valmistautua, jotta teistä tulisi

kelvollisia saamaan siunaukset, joita Jumala vuodattaa kaikille niille, jotka voivat vakuuttaa Hänelle olevansa täysien kymmenysten maksajia. ■

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

- Joskus paras tapa opettaa jotakin tiettyä periaatetta on näyttää se käytännössä (ks. *Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 171). Voit pyytää jotakuta perheenjäsentä havainnollistamaan, mikä on yksi kymmenesosa. Hän voisi havainnollistaa sitä jakamalla jonkin asian kymmeneen osaan. Päätteeksi voit pyytää yhtä perheenjäsentä näyttämään, kuinka täytetään kymmenysten lahjoituslipuke.
- "Oppilaasi hyötyvät toistensa osallistumisesta" (*Opettaminen, kutsumuksista suurin*, s. 63). Kehota perheenjäseniä kertomaan, mitä he uskovat presidentti Eyringin tarkoittavan lausunnolla *tuntea*, "mitä meidän pitää tuntea saadaksemme iankaikkisen elämän lahjan". Voit keskustella kolmesta tavasta, joilla kymmenysten maksaminen valmistaa meitä tuntemaan, mitä meidän pitää tuntea saadaksemme Jumalan siunauksia.

NUORILLE

Tarpeeksi rahaa

Fabiano dos Santos da Silva

Kun olin 17-vuotias, tapasin lähetyssaarnaajat. Tuohon aikaan asuin isoveljeni kanssa. Äitimme oli kuollut edellisvuonna ja elämä oli vaikeaa. Kun lähetyssaarnaajat opettivat minua, saatoin nähdä, että kirkko oli juuri se, jota olin aina etsinyt. Mutta ystäväni vaikutus esti minua käymästä kirkossa sunnuntaisin.

Menin kerran kirkon toimintaan viikolla. Koin suurta iloa nähdessäni kaikkien nuorten nauravan ja pelaavan. Lähetyssaarnaajat ja nuoret käyttivät tuota tilaisuutta opettaakseen minulle oppiaiheen evankeliumista, ja minusta tuntui niin hyvältä, että päätin mennä kasteelle.

Mutta kirkkoon liityttyänikin koin haasteita. Olin ainoa kirkon jäsen siinä osassa kaupunkia ja asuin kaukana seurakuntakeskuksesta. Kirkkoon kuulumattomat ystäväni eivät halunneet enää olla missään tekemisissä kanssani. Kun tunsin olevani yksin, rukoilin ja tunsin Herran rakkauden.

Joka kuukausi sain pienen rahasumman äitini jättämästä rahastosta. Minun oli vaikeaa elättää itseni niin pienellä rahasummalla. Mutta päätin olla kuuliainen. Maksoin kymmenykset, ja minun oli maksettava myös matkat seminaariin ja sunnuntain kokouksiin. En ymmärtänyt, kuinka se oli mahdollista, mutta kuukauden lopussa havaitsin, että minulla oli ollut riittävästi rahaa siihen kaikkeen.

Tiedän, että kymmenysten maksaminen on ollut siunaukseni. Tämän käskyn noudattaminen auttoi minua saamaan lujan todistuksen, palvelemaan lähetystyössä ja huomaamaan siunauksia, jotta voin vahvistaa uusia jäseniä, joilla on haasteita.

LAPSILLE

Minä osaan maksaa kymmenykset

Kymmenysten maksaminen tarkoittaa sitä, että kannamme Herralle **kymmenesosan** siitä, mitä ansaitsemme. Katso näitä kolmea lasta, jotka tekevät töitä. Kirjoita ensimmäiselle tyhjälle riville kunkin kuvan viereen, kuinka paljon luulet kunkin lapsen ansaitsevan työstä. Kirjoita toiselle riville, kuinka paljon kymmenykset siitä olisivat.

Lisäkysymys: Kuka näistä kymmenysten maksajista saisi eniten siunauksia? (Vinkki: Katso presidentti Eyringin sanoman viimeinen kappale.)

Perheiden vahvistaminen ajallisen omavaraisuuden avulla

Omavaraisuuden kehittäminen – kyky huolehtia itsestämme ja perheestämme – on jokaisen sisaren vastuullinen tehtävä. Meistä tulee omavaraista, kun opimme rakastamaan työntekoa, kun etsimme innoitusta löytääksemme parhaat keinot huolehtia toimeentulostamme ja kun työskentelemme perheenjäsenten kanssa perustarpeiden tyydyttämiseksi.

Kun olemme omavaraista, me käytämme siunauksiamme ja voimavarojamme varautuaksemme vaikeuksiin ja välttyäksemme niiltä. Omavaraisuus lisääntyy, kun rukoilemme rohkeutta kohdata uskossa ne haasteet, joita varmasti tulee. Omavaraisuus auttaa meitä myös pitämään liittomme huolehtia toisista.

Apuyhdistyksessä meille opetetaan omavaraisuuden periaatteita ja taitoja. Sisaret voivat saada tietoa talousarvion tekemisestä, velkajärjestelyistä, ammatillisesta pätevyydestä, pyhistä kirjoituksista ja evankeliumista, lukutaidon ja opiskelutaitojen opettamisesta, tekniikasta, fyysisestä terveydestä, hyvästä kunnosta, riippuvuuksien torjunnasta ja niistä toipumisesta, sosiaalisesta ja emotionaalista terveydestä, sairauksien ennaltaehkäisystä, puutarhanhoidosta, elintarvikkeiden tuottamisesta ja varastoinnista, hätävalmiudesta ja monista muista asioista, jotka auttavat meitä tulemaan omavaraistetuiksi.¹

Apuyhdistyksen ylijohdaja Julie B. Beck selittää, että ”itsestämme ja toisista huolehtiminen on todisteena siitä, että olemme Herran Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia. – Kun viime vuonna [anoppini] kuoli äkillisesti, hän jätti jälkeensä todisteita omavaraista elämästään. Hänellä oli voimassa oleva tempelisuositus sekä paljon käytetyt pyhät kirjoitukset ja evankeliumin opiskelun oppikirjoja. Jaoimme rakkaudella padat, pannut ja astiat, joissa hän oli valmistanut tuhansittain aterioita. Häneltä jäi meille tärkeitä, jotka hän oli tehnyt vanhoista vaatteista. Hän uskoi vanhaan sananparteen ’Käytä loppuun, kuluta puhki, pärjää sen kanssa tai ilman sitä’. Näimme varastossa elintarvikkeita, jotka hän oli kasvattanut, säilönyt ja varastoinut. Erityisen liikuttavia olivat hänen pienet tilikirjansa, joihin hän oli uskollisesti merkinnyt rahankäyttönsä monien vuosien ajan. Koska hän oli elänyt kaukonäköisesti, häneltä jäi jonkin verran rahaa, jota hän oli säästänyt hätätilanteita varten, eikä häneltä jäänyt velkoja! Mikä tärkeintä, hän oli opettanut ja innoittanut monia muita niillä taidoillaan, joita hän oli hankkinut uskollisen elämänsä varrella.”²

Tutkikaa tätä aineistoa ja keskustelkaa siitä sopivalla tavalla niiden sisarten kanssa, joiden luona käytte. Käyttäkää seuraavia kysymyksiä apuna vahvistautumiseen sisarianne ja tehdäkseen Apuyhdistyksestä aktiivisen osan omaa elämääne.

Mitä voin tehdä?

1. Kuinka voin auttaa sisariani ja heidän perheitään kehittämään ajallisessa omavaraisuudessa?
2. Kuinka voin kehittää omaa ajallista omavaraisuuttani?

Lisätietoja on osoitteessa www.relief-society.lds.org.

VIITTEET

1. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 9.4.2.
2. Julie B. Beck, ”The Welfare Responsibilities of the Relief Society President”, *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance*, 2009, s. 6.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 232.

Historiastamme poimittua

Apuyhdistyksen sisaret ovat aina osallistuneet työhön sielujen pelastamiseksi ajallisesti ja hengellisesti. Joka viikko, kun Nauvoon naisten Apuyhdistys kokoontui, sisaret raportoivat apua tarvitsevista ihmisistä. Vähävaraisten auttamiseksi lahjoitettiin rahaa, tavaroita, kykyä ja aikaa. Tätä perusuonteista työtä kärsimysten lievittämiseksi Apuyhdistys on tehnyt jatkuvasti kautta sukupolvien.

Kun pyhät saapuivat Suolajärven laaksoon, presidentti Brigham Young (1801–1877) neuvoi sisaria auttamaan tarvitsevia ja opettelemaan taitoja, jotka auttaisivat heitä huolehtimaan itsestään. Hän sanoi: ”Oppikaa omavaraistetuiksi. Pankaa varastoon jyviä ja jauhoja ja säästäkää ne pahan päivän varalle.”³ Pappouden alaisuudessa Apuyhdistys opettaa edelleen omavaraisuutta, puolustaa perhettä ja kannustaa henkilökohtaiseen vanhurskauteen ja laupeudentyöhön, Kristuksen puhtaaseen rakkauteen.

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Joh. 13:34–35; Jaak. 1:27; Moosia 4:26; OL 29:34–35; 38:30; 44:6

Pieniä ja yksinkertaisia asioita

"Ja pienestä lähtee se, mikä on suurta" (OL 64:33).

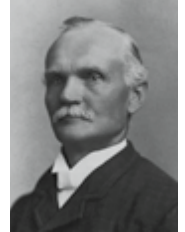
KIRKON HISTORIAA ERI PUOLILLA MAAILMAA

Saksa

Vaikka lähetystyö Saksassa alkoi 1840-luvulla, vasta vuonna 1851 kastettiin kaksi henkilöä, jotka olivat todennäköisesti ensimmäiset käännyttäiset maassa. Samana vuonna presidentti John Taylor, joka oli tuolloin kahdentoista apostolin koorumissa, lähti Hampuriin valvomaan osaltaan Mormonin kirjan kääntämistä saksaksi. Hampuriin perustettiin seurakunta vuonna 1852, mutta suurin osa varhaisista käännyttäisistä muutti vainojen vuoksi Utahiin. Näihin kuului Karl G. Maeser, josta tuli myöhemmin Brigham Youngin akatemian rehtori Provossa Utahissa.

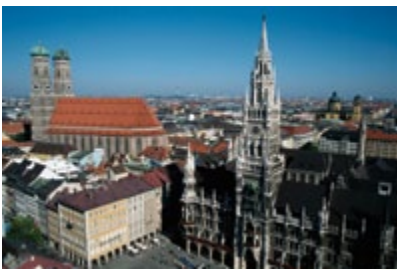
Ensimmäisen maailmansodan jälkeen, etenkin vuosina 1921–1925, kirkon käännyttäisten määrä Saksassa lisääntyi suuresti. Saksan lähetyskenttä jaettiin Saksan-Itävallan lähetyskenttään ja Sveitsin-Saksan lähetyskenttään. Itä-Saksan lähetyskenttä muodostettiin vuonna 1937. Lähetysaarnajat vedettiin pois Saksasta toisen maailmansodan aikana. Kun he vuonna 1947

palasivat, maa oli jaettu Itä- ja Länsi-Saksaan. Lähetystyö kuitenkin jatkui, ja 19. kesäkuuta 1985 Itä-Saksassa vihittiin käyttöön Freibergin temppeli – ensimmäinen temppeli kommunistisessa maassa. Kaksi vuotta myöhemmin vihittiin käyttöön toinen temppeli, tällä kertaa Länsi-Saksan puolella, Frankfurtissa. Maat yhdistyivät vuonna 1990.

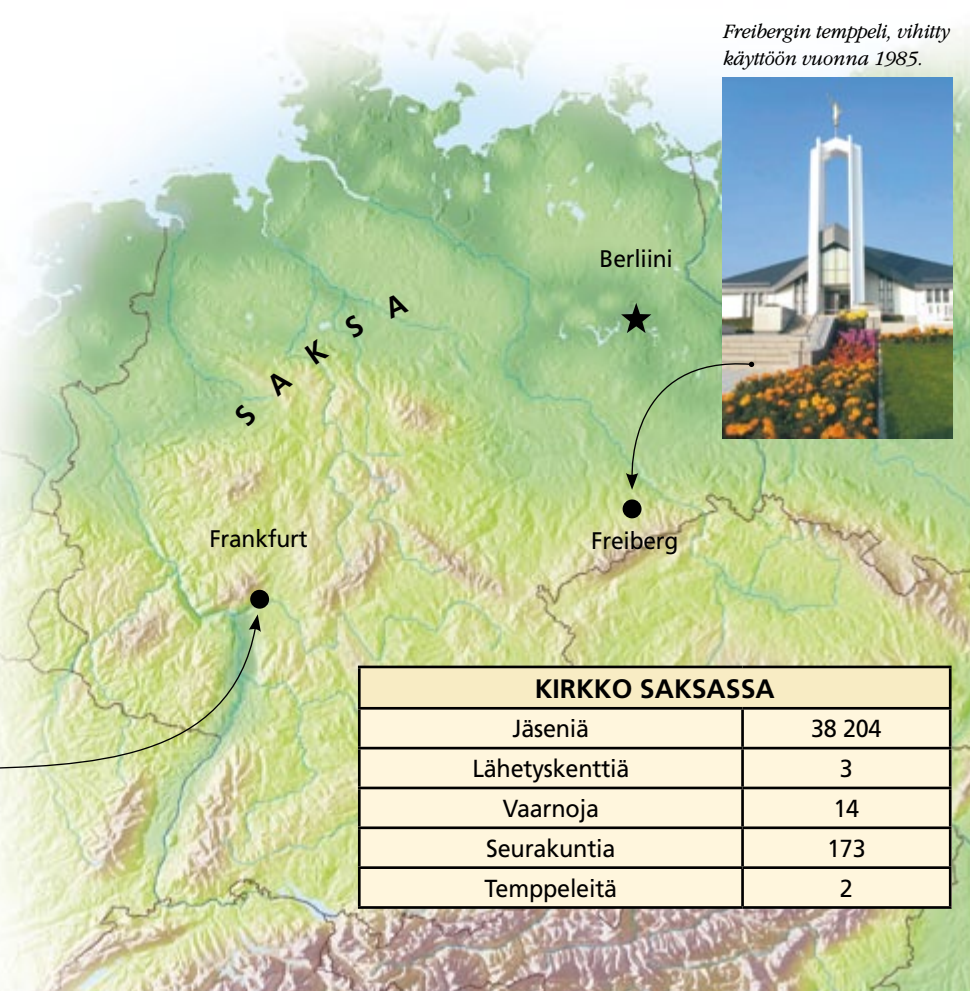

Karl G. Maeser muutti synnyinmaastaan Saksasta siirtolaisena Utahiin saapuen sinne vuonna 1860.

Freibergin temppeli, vihitty käyttöön vuonna 1985.

Yllä: Näkymä Münchenistä. Alla: Frankfurtin temppeli, vihitty käyttöön vuonna 1987.

KIRKKO SAKSASSA	
Jäseniä	38 204
Lähetyskenttiä	3
Vaarnoja	14
Seurakuntia	173
Tempeleitä	2

Evankeliumi tulee ensin

Lähetysaarnajat Samoassa löysivät isoisäni isän ja opetivat häntä. Kirkkoon liittyttyään isoisäni oli hylättävä joitakin kansansa perinteisiä uskonkäsitteitä ja uskonnollisia tapoja. Perheemme on ylpeä samoalaisesta perinnostämme, mutta isoisäni esimerkin ansiosta olemme oppineet, että evankeliumi tulee ensin.

Kun olin nuori mies, isäni puhui minulle heimoryhmien tatuoinneista, jotka ovat yleisiä, ja joistakin suosituista ruoista, jotka eivät olisi välttämättä sopuisuudessa kirkon opetusten kanssa. Isä sanoi: "Älä osallistu mihinkään sellaiseen. Olet ensin Jumalan lapsi ja sitten vasta samoalainen ja iso, kova kaveri saarilta." Olen muistanut sen aina.

Nyt vaimoni ja minä asumme Costa Ricassa. Täälläkin kuten kaikkialla on perinteitä ja kulttuurillisia tapoja, jotka eivät ole sopuisuudessa kirkon opetusten kanssa. Joskus meillä on oltava rohkeutta kääntyä pois näistä käytännöistä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opetusten puoleen.

Morgan Sa Mataalii, Costa Rica

Luo profiili Mormon.org-sivustolle

Kirkon jäsenet kautta maailman voivat kviä evankeliumia eteenpäin luomalla profiilin eli henkilökuvan sivustolle Mormon.org. Sivustolla kävijät saavat näistä profiileista tietoa kirkosta suoraan jäseniltä. Luodaksesi profiilin ja kertoaksesi todistuksestasi toimi seuraavasti:

1. Mene sivulle mormon.org/create. Kirjautu sisään LDS Account -tiliäsi käyttäen. Ellei sinulla ole LDS Account -tiliä, rekisteröidy käyttäjänimellä ja salasananalla antamalla jäsennumerosi ja syntymäpäiväsi. Etsi jäsennumerosi temppeleisuosituksestasi tai ota yhteys seurakuntasi jäsenkirjuriin.
2. Anna tiedot seuraaviin kenttiin: "About Me" [Tietoja minusta], "Why I Am a Mormon" [Miksi olen mormoni], "How I Live My Faith" [Kuinka elän uskontoni mukaan], "Frequently Asked Questions" [Usein esitettyjä kysymyksiä], "Personal Stories" [Henkilökohtaisia kertomuksia] ja "Additional Information" [Lisätietoja].

3. Kun luot profiiliasi, pidä mielessäsi, että puhut ihmisille, jotka eivät ole kirkon jäseniä. Vältä ilmauksia, joita he eivät kenties tunne. Voit esimerkiksi sanoa "Opetan naisille kerran kuukaudessa elävien profeettojen sanoja" sen sijaan että sanoisit "Palvelen Opetuksia aikaamme varten -oppiaihden opettajana Apuyhdistyksessä".
4. Liitä profiiliin valokuvasi, etunimesi ja lyhyt esittely. Voit myös linkittää profiiliisi blogiisi tai Facebook- tai Twitter-tiliin, vaikka sitä ei vaaditaakaan. Älä anna yksityiskohtaisia henkilökohtaisia tietoja kuten sukunimeäsi tai asuinpaikkaasi.

Kun profiilisi on valmis, se lähetetään moderaattorille eli sivuston valvojalle hyväksyttäväksi. Kun profiili on hyväksytty, sivustolla käyvät voivat lukea todistukseksi ja ottaa sinuun yhteyttä saadaksesi lisää tietoa kirkosta.

Kirkon presidentit -tietovisa

Yhdistä kukin alla olevista esineistä siihen kirkon presidenttiin, johon se liittyy.

1. Aurinkolasit. Tämä kirkon presidentti käytti niitä matkustaessaan ympäri Utahin territorion siirtokuntia.

2. Silinterihattu. Tämä profeetta tunnettiin hienostuneesta ulkoasusta ja käytöksestä.

3. Arvomitali ansiokkaasta palvelusta. Tämä kirkon presidentti sai arvomitalin palvelemisestaan maatalousministerinä Yhdysvaltain presidentti Dwight D. Eisenhowerin hallituksessa.

4. Huoltotyöhyödykekupongit. Tämä presidentti aloitti kirkon huoltotyöohjelman suurella lamakaudella ja johti sitä.

5. Satula. Tämä profeetta rakasti hevostaan, jonka nimi oli Sonny Boy.

6. Päiväkirja. Tämä profeetta oli omistautunut tallentamaan kirkon historiaa, ja hänen muistiinpäronsa ovat osa kirkon arvokkainta historiaa.

7. Brigham Youngin yliopiston Jerusalemin keskus. Tämä kirkon presidentti neuvotteli maan hankkimisesta Jerusalemin keskuksen rakentamiseksi.

8. Pienoismikrofoni. Tämä presidentti käytti tätä välinettä, joka oli

A. Joseph Smith nuorempi (1805–1844)

B. Brigham Young (1801–1877)

C. John Taylor (1808–1887)

D. Wilford Woodruff (1807–1898)

E. Lorenzo Snow (1814–1901)

F. Joseph F. Smith (1838–1918)

G. Heber J. Grant (1856–1945)

H. George Albert Smith (1870–1951)

I. David O. McKay (1873–1970)

J. Joseph Fielding Smith (1876–1972)

K. Harold B. Lee (1899–1973)

L. Spencer W. Kimball (1895–1985)

M. Ezra Taft Benson (1899–1994)

N. Howard W. Hunter (1907–1995)

O. Gordon B. Hinckley (1910–2008)

P. Thomas S. Monson (1927–)

kiinnitetty hänen silmälaseihinsa, koska useat syövän vuoksi tehdyt kurkkuleikkaukset olivat vaikuttaneet hänen ääneensä.

9. Kävelykeppi. Tämä presidentti käytti keppiä myöhempinä vuosinaan ja heilutti sitä mielellään ilmassa tervehtiäkseen myöhempien aikojen pyhien ryhmiä.

10. Kymmenenslipuke. Tämä presidentti tähdensi Joseph Smithin opetuksia kymmenyksistä.

11. Viulunsoittaja katolla. Tämä presidentti rakastaa kirjallisuutta ja on lainannut tätä klassikkoa useammassakin tilanteessa.

12. Kirjoituskone. Tämä presidentti oli yksi kirkon tuotteliaimpia kirjoittajia.

13. Miekka. Tämä kirkon presidentti palveli Nauvoon legioonan komentajana.

14. Kukkaseppelä, lei. Tämä profeetta lähti 15-vuotiaana Havaijiin yhtenä ensimmäisistä myöhempien aikojen pyhien sinne suunnanneista lähetysaarnajista.

15. Taskukello. Tällä profeetalla oli tämä esine taskussaan marttyyrikuolemien päivänä Carthagen vankilassa.

16. Partiolaisten hopeisen biisonimerkki. Tämä presidentti oli ensimmäinen partiotoiminnan suurista edistäjistä kirkossa.

Neuvostojen SIUNAAMIA

Vanhin M. Russell Ballard

kahdentoista apostolin koorumista

Palvellessani monia vuosia sitten piispana eräs perhe seurakunnassamme koki kriisin, kun isä menetti työpaikkansa.

Olin huolissani heidän

hyvinvoinnistaan ja kävin heidän kotonaan keskustellakseni heidän kanssaan ja tarjotakseni kirkon apua. Yllättävää kyllä, he olivat haluttomia ottamaan vastaan tarjoukseni väliaikaisesta avusta, ja niinpä vein asian seurakuntaneuvostoon. Rakastavan luottamuksellisuuden ilmapiirissä kerroin neuvoston jäsenille huoleni tästä hienosta perheestä ja pyysin heiltä ideoita siitä, kuinka voisimme olla heille siunaukseksi.

Apuyhdistyksen johtajamme tarjoutui puhumaan äidin kanssa varmistuakseen heidän ajallisista tarpeistaan ja työskenneläkseen heidän kanssaan heidän mahdollisesti tarvitsemiensa hyödykkeiden hankkimiseksi – mikä olikin hänen tehtävänsä kirkon ohjelman mukaisesti. Muutamassa päivässä hän oli saanut tehtyä sen, mihin minä en ollut kyennyt, ja perhe otti nöyränä ja kiittolisena vastaan hyödykkeinä annetun avun. Vanhinten koorumin johtaja neuvotteli perheen isän kanssa – mikä oli tietenkin hänen oikeutensa ja velvollisuutensa – ja etsi hänen kanssaan keinoja löytää töitä. Nuorten Miesten johtajamme pani merkille, että perheen talo oli kovasti maalaamisen tarpeessa, ja hän järjesti pappinsa tekemään ylipappien ryhmän kanssa yhteistyötä talon maalaamiseksi.

APUA TARVITSEVIEN VAHVISTAMINEN

”Seurakuntaneuvoston jäsenet pyrkivät olemaan tietoisia järjestönsä jäsenten tarpeista, hyvinvoinnista ja hengellisestä edistymisestä. He ovat myös tietoisia jäsenistä, jotka kohtaavat erityisiä haasteita tai muuttuvia olosuhteita. Tämän tiedon ansiosta he voivat vahvistaa niitä, jotka eniten kaipaavat heidän apuaan.”

Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa, 2010, 4.5.1.

Käsikirja 2 ja marraskuun 2010 ja helmikuun 2011 maailmanlaajuiset johtajien koulutuskokoukset ovat saatavissa osoitteessa LDS.org. Nap-sauta kohtaa ”Menu” ja sitten ”Serving in the Church”.

Keskustellessani vanhempien kanssa sain tietää, että heillä oli paljon velkaa ja he olivat jäljessä asuntolainansa lyhennyksissä. Hyväksytyjä huoltotyön ohjeita noudattaen tiedustelin, voisivatko heidän sukulaisensa auttaa, mutta sain niukasti tietoja. Apuyhdistyksemme johtaja kykeni kuitenkin saamaan selville, että äidillä oli varakas veli.

”Ei ole mitään syytä ottaa häneen yhteyttä”, äiti sanoi. ”Emme ole edes puhuneet vuosin.”

Ymmärsin hänen pulmansa, mutta silti minusta tuntui, että oli tärkeää noudattaa kirkon järjestystä. Ja niinpä neuvottelin äidin kanssa ja sain häneltä viimein luvan ottaa yhteyttä veljeen, joka asui eräessä kaukaisessa kaupungissa. Soitin veljelle ja selitin vaikeat olosuhteet, joissa hänen nuorempi sisarensa eli. Kolmen päivän päästä veli saapui Salt Lake Cityyn ja auttoi sisarensa raha-asioiden järjestämisessä. Sillä välin vanhinten koorumin johtajamme auttoi aviomiestä löytämään vakituisen ja hyvätuloisen työpaikan.

Tärkeämpää oli kuitenkin, että heistä tuli tiiviimpi ja yhtenäisempi perhe. En taida koskaan unohtaa sitä hellää hetkeä, kun perheen äiti ja hänen veljensä tapasivat jälleen toisensa vuosien etäälläolon jälkeen. Vaikka veli oli loitontunut kirkosta, he kokivat heti henkisen siteen. Sen johdosta veli palasi ajan myötä täysin aktiiviseksi kirkossa ja uudisti suhteensa perheeseensä.

Kaikki tämä tapahtui uskollisen seurakuntaneuvoston innoitetun työn ansiosta sen toimiessa ohjelman mukaan, jonka Jumala on hahmotellut lapsiaan varten palvelijoidensa välityksellä. ■

Julkaisusta Counseling with Our Councils, 1997, s. 15–17.

Hän kantoi murheeni

”Totisesti hän on kantanut meidän surumme ja ottanut taakakseen meidän murheemme” (Moosia 14:4).

VASTOINKÄYMISET VOIVAT JOHTAA KOHTI JUMALAA

”On niitä, jotka ovat kokeneet onnettomuuden, joka näyttää lähes mahdottomalta kestää, ja ovat hieman katkeroituneet luonteeltaan. Mutta jos he pysähtyvät ajattelemaan, niin jopa vastoinkäyminen, joka heidän eteensä on tullut, saattaa osoittautua keinoksi kehittyä hengellisesti. Vastoinkäyminen itsessään voi johtaa – ei pois päin vaan – kohti Jumalaa ja hengellistä valaistumista.”

Presidentti David O. McKay (1873–1970), *Treasures of Life*, toim. Clare Middlemiss, 1962, s. 107–108.

Jane Bleak

En tule koskaan unohtamaan vuoden 2009 kesää ja syksyä. Isäni kuoli 9. kesäkuuta sairastettuaan dementiaa yli kymmenen vuotta. Kesäkuun 25. päivänä 22-vuotias poikamme kuoli yllättäen ja serkkuni samoin vajaata kuukautta myöhemmin. Elokuun 13. päivänä 82-vuotiaalle äidilleni tehtiin avosydänleikkaus ja hän aloitti pitkällisen toipumisen. Lokakuun 18. päivänä kuoli 41-vuotias veljeni. Lokakuun 31. päivänä aviomieheni sai vakavan sydänkohtauksen ja hänen sydämensä oli pysähdyksissä kahdeksan minuutin ajan. Palomiehet, ensihoitajat ja pappeuden siunaus toivat hänet takaisin luoksemme.

Ihmiset kysyivät minulta usein, kuinka selviydyimme kaikista näistä tapahtumista. Johdonmukainen vastaukseni oli, että me käännyimme Vapahtajan puoleen ja Hän piti meistä huolen. Hän ei jättänyt meitä yksin koettelemuksissamme. Tunsin saavani apua ja tukea taivaista. Hän todellakin ”on kantanut [minun murheeni]” (Moosia 14:4).

Lohtua saimme myös suvulta, ystäviltä sekä seurakuntamme ja vaarnamme jäseniltä. He pitivät meistä rakastavasti huolta lukemattomin tavoin. 13-vuotias lapsenlapsemme Krystal kirjoitti meille kirjeen poikamme Michaelin kuoltua. Hän

muistutti meitä siitä, ettemme olleet yksin, kun hän kirjoitti: ”Jumala kantaa teitä.” Hänen kirjeensä toi mieleeni pyhien kirjoitusten kohdan Oppi ja liitot 84:88: ”Minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne ja minun enkelini teidän ympärillä tukeakseen teitä.”

Sain voimaa lukemalla kahdentoista apostolin koorumin jäsenen vanhin Richard G. Scottin puhetta nimeltä ”Luota Herraan”. Hän sanoi: ”Juuri kun kaikki näyttää sujuvan hyvin, haasteita ilmaantuu usein runsain määrin samanaikaisesti. Kun nämä koettelemukset eivät ole seurausta tottelemattomuudestanne, ne todistavat, että Herra tuntee teidän olevan valmiita suurempaan kasvuun. Tämän vuoksi Hän antaa teille kasvua, ymmärrystä ja myötätuntoa edistäviä koettelemuksia, jotka hiovat teitä ikuisiksi hyödyksenne. Päästäksenne sieltä, missä olette nyt, sinne minne Hän teidän haluaa pääsevän, teidän on venyttävä paljon, mikä yleensä tuo tullessaan epämukavuutta ja tuskaa.” (*Valkeus*, tammikuu 1996, s. 16.)

Hän sanoi, että sellaiset kysymykset kuin ”Miksi tämä tapahtuu juuri minulle?” tai ”Miksi minun täytyy kestää tämä juuri nyt?” vievät meidät umpikujaan.

Jeesus Kristus antoi täydellisen esimerkin luottamuksesta Getsemanessa, kun Hän pyysi Isältään: ”Jos se on mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni.” Mutta sitten Hän sanoi: ”Mutta ei niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.” (Ks. Matt. 26:39–44.)

Enemminkin vanhin Scott ehdottaa esittämään sellaisia kysymyksiä kuin ”Mitä minun pitäisi oppia tästä kokemuksesta?”, ”Ketä minun pitäisi auttaa?” ja ”Kuinka voin muistaa monet siunaukseni koettelemusten keskellä?”

Olen vastustanut kiusausta kysyä: ”Miksi?” Sen sijaan olen pyytänyt taivaalliselta Isältä opastusta koettelemuksisani. Hän on siunannut minua tulevaisuuden toivolla, auttanut minua parantamalla raskaan sydämeni, teroittanut

tietoisuuttani ympärilläni olevasta hyvydestä, antanut minulle tilaisuuksia palvella, syventänyt myötätuntoani muita kohtaan sekä lisännyt rakkauttani perhettä ja ystäviä kohtaan.

Kaikesta olen saanut todistuksen, että haasteemme on alistaa tahtomme taivaallisen Isämme tahtoon, koska vain silloin meitä voidaan henkilökohtaisesti jalostaa ja hioa tavoilla, jotka Hän on suunnitellut erityisesti meitä kutakin varten. ■

Surun käsitteleminen

- Me emme jää yksin surussamme, koska Jeesus Kristus – ”kipujen mies, sairauden tuttava” (Jes. 53:3) – on kantanut murheemme osana sovitusta.
- Me pyrimme vastustamaan kiusausta kysyä: ”Miksi?” Sen sijaan me voimme pyytää Herralta opastusta.
- Me rohkenemme hyväksyä haasteen alistaa oma tahtomme taivaallisen Isämme tahtoon.

Lisätietoa tästä aiheesta on kohdassa Sananl. 3:5–6 ja artikkelissa Joseph B. Wirthlin, ”Sunnuntai koittaa”, *Liahona*, marraskuu 2006, s. 28–30.

MIKSI ME VOIMME LUOTTAA HERRAAN?

Vanhin Richard G. Scott kahdentoista apostolin koorumista auttaa vastaamaan tähän kysymykseen yleiskonferenssipuheessaan ”Luota Herraan” (*Valkeus*, tammikuu 1996, s. 16–17).

1. Jumala tietää, mitä tekee. Kun me koemme koettelemuksia Hänen tarkoitustensa mukaan, voimme luottaa siihen, että Hän auttaa meitä.
2. Jumalan suunnitelmana on jalostaa meitä, jotta voimme palata elämään Hänen luonaan.¹
3. Koettelemusten voittaminen on osa tuota suunnitelmaa. Kun teemme niin, saamme voimaa, ymmärrystä, uskoa ja luottamusta Jumalaan.²

Harkitse vanhin Scottin puheen ”Luota Herraan” antamista jollekulle, jolla on vaikeaa.

VIITTEET

1. Ks. *Evankeliumin periaatteet*, 2009, s. 10–12.
2. Ks. *Evankeliumin periaatteet*, s. 19–22.

PAPPEUS

ON VALTUUS TOIMIA JUMALAN NIMESSÄ

Isämme taivaassa hallitsee taivaita ja maata. Hänen iankaikkisella voimallaan maailmankaikkeus pidetään täydellisessä järjestyksessä. Hallitukseen kirkkooan maan päällä Hän delegoi osan voimastaan ja valtuudestaan kelvollisille miespuolisille kirkon jäsenille. Tätä delegoitua valtuutta kutsutaan pappeudeksi. Me näemme tämän delegoidun vastuun mallin Uudessa testamentissa, kun Jeesus Kristus antoi apostoleilleen valtuuden toimia nimessään (ks. Matt. 16:19).

Tämä on Jumalan hallintomalli. Se on käytössä tänä aikana maan päällä. Pappeudenhaltijoilla on valtuus toimia Jumalan nimessä johtaessaan Hänen kirkkooan ja suorittaessaan pelastukselle välttämättömiä pyhiä toimituksia kuten kaste, konfirmointi, sakramentti ja temppeleivioliittoon vihkiminen. Jokainen kelvollinen myöhempien aikojen pyhiin kuuluva mies, nainen ja lapsi tarvitsee pappeuden toimituksia, ja niiden vastaanottaminen on hänelle siunaukseksi.

Pappeuden virat

Pappeus jakautuu kahteen osaan: Melkisedekin ja Aaronin pappeuteen. Melkisedekin pappeuteen sisältyy enemmän valtuutta kuin Aaronin pappeuteen.

Näihin kahteen osaan kuuluu erityisiä virkoja eli tehtäväalueita. Aaronin pappeuden virat ovat diakoni,

opettaja, pappi ja piispa. Melkisedekin pappeuden virat ovat vanhin, ylipappi, patriarkka, seitsenkymmen ja apostoli. Näiden virkojen haltijat on järjestetty koorumeiksi eli ryhmiksi. Jokaiseen virkaan kuuluu tiettyjä velvollisuuksia.

Pappeuden avaimet

Termi *avaimet* viittaa valtuuteen johtaa tiettyjä kirkon yksikköjä tai tiettyä toimipiiriä. Vaarnoissa ja vaar-naseurakunnissa vain vaarnanjoh-tajalla, piispalla ja koorumien johtajilla on pappeuden avaimia. Avaimet antaa käten päällepanemisella se pappeudenhaltija, joka on valtuutettu niiden antamiseen.

- Melkisedekin pappeuden koorumien johtajat saavat oman kooruminsa johtamisen ja hengellisten asioiden hoitamisen avaimet (ks. OL 107:10, 18–19).
- Aaronin pappeuden koorumien johtajat saavat enkelien palveluksen avaimet sekä avaimet sellaisten toimitusten suorittamiseen kuten kaste ja sakramentti (ks. OL 107:20).
- Kirkon presidentillä on kaikki pappeuden avaimet koko kirkkoa varten (ks. OL 81:1–2).

Melkisedekin pappeuden virat ja joitakin velvollisuuksia:

1. Vanhimmat konfirmoivat "ne, jotka kastetaan kirkon jäseniksi, panemalla kädet heidän päällensä tulen ja Pyhän Hengen kasteen saamiseksi" (OL 20:41).

Aaronin pappeuden virat ja joitakin velvollisuuksia:

2. Ylipapit palvelevat hengellisissä asioissa, ja heillä on oikeus toimia vanhimman, papin, opettajan ja diakonin viroissa (ks. OL 107:12).

3. Patriarkat antavat patriarkallisia siunauksia (ks. OL 107:53; 124:91–93).

4. Seitsenkymmenet saarnaavat evankeliumia ja ovat Jeesuksen Kristuksen erityisiä todistajia kahdentoista apostolin koorumin alaisuudessa (ks. OL 107:25, 34).

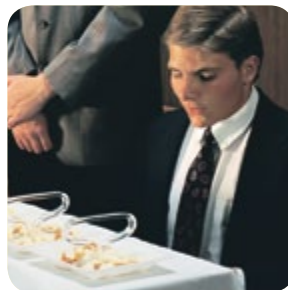
5. Apostolit ovat Kristuksen nimen erityisiä todistajia koko maailmalle (ks. OL 107:23).

1. Diakonit jakavat sakramentin.

2. Opettajat valvovat aina seurakuntaa ja ovat sen kanssa ja vahvistavat sitä (ks. OL 20:53).

3. Papit opettavat, kastavat, siunaavat ja antavat sakramentin sekä käyvät jokaisen jäsenen kodissa (ks. OL 20:46–47).

4. Piispat ovat pappien koorumin johtajia ja yli-pappeina toimivat kaikkien jäsenten johtavana virkailijana seurakunnassa (ks. OL 107:87–88). ■

”Ilman sen toimituksia ja pappouden valtuutta jumalisuuden voima ei ilmene ihmisille lihassa” (OL 84:21).

Mark L. Grover

”En koskaan pyytänyt Jumalalta mitään, mitä Hän ei sitten antanut minulle”, vaimoni Deborah sanoi. Tuo toteamus hämmästyttää minua yhä, vaikka olinkin hänen kanssaan koko ajan kokemassa sen. Ja se hämmästyttää luultavasti kaikkia niitä, jotka tietävät Deborahin seitsemän vuoden kamppailusta punahukkaa vastaan, hänen kaksivuotisesta taistelustaan rintasyövän kanssa ja viimein hänen kuolemastaan 19. syyskuuta 1990. Mutta ne, jotka ovat hämmästyneitä ja ihmeissään, eivät kenties ymmärrä pappeuden siunauksia tai niiden toteutumista. Minullekin oli vaikeaa oppia, mitä tarkoittaa se, että minulla on pappeus ja että käytän sitä muiden siunaukseksi.

Vaikka molemmat vanhempani olivat aktiivisia kirkossa ja uskollisia sen periaatteille, en muista pappeuden olleen erityinen hengellinen vaikuttaja lapsuudessani. En muista olleeni niin sairas, että olisin tarvinnut siunausta, eikä minulla ole mitään muistikuvaa siitä, että pappeuden siunauksia olisi annettu muille perheessämme.

Tämä pappeuden siunausten tähdentämisen puute

vastaan, toivat apua vain harvakseltaan annetut pappeuden siunaukset. Vaimoni oli tietoinen siitä, miten vaivautunut olin siunausten antamisen suhteen, ja pyysi harvoin lisää sitä hengellistä apua, jota hän kenties olisi kaivannut.

Maaliskuussa 1989, kun lääkäri ilmoitti, että vaimollani on syöpä, elämämme muuttui. Hänen syöpänsä erikoisuudesta johtuen lääkärit eivät olleet havainneet sitä kahteen vuoteen. Siinä vaiheessa kun se viimein diagnosoitiin, se oli levinnyt, ja hänen mahdollisuutensa parantua olivat vähentyneet merkittävästi. Koska tiesimme, että edesämme oli taistelu, jota emme kykenisi voittamaan omin voimin, avasimme elämäämme enemmän hengelliselle avulle. Seurakuntamme paastosi Deborahin puolesta, ja otimme kiitollisina vastaan Apuyhdistyksen huolenpidon. Vaimoni sai taistelussaan tukea monilta ihmisiltä. Eräs ystävä, joka oli kestänyt saman kemoterapian, jota vaimoni oli pian saava, tunnusti, että hoidon kaikkein vaikeimpina vaiheina hän oli pyytänyt ja saanut pappeuden siunauksia. Hän neuvoi meitä tekemään samoin – etsimään hengellistä apua hoidon vaikutusten kestämiseksi.

Pappeuden siunauksia

KUINKA OPIMME LUOTTAMAAN JUMALAAAN

kulkeutui omaan perheeseeni, kun menin naimisiin ja vaimoni ja minä saimme lapsia. Annoin pappeuden siunauksia, jos joku oli vakavasti sairas tai joutui leikkaukseen. Annoin myös vaimolleni muutaman siunauksen tunneperäiseksi avuksi, mutta nuo tapaukset olivat harvinaisia.

Siunauksen antaminen oli aina minulle myönteinen kokemus. Mutta ymmärryksen puute ja vähäinen itselutaus rajoittivat sitä, miten käytin tätä pappeuden toimintoa. Minulla oli vaikeuksia tietää, mitä sanoja käyttäisin, ja olin epävarma siitä, oliko se, mitä mieleeni tuli, todella sitä, mitä Jumala halusi.

Tilanne ei juurikaan muuttunut, kun vaimoni sai tietää, että hän sairasti punahukkaa. Noihin vuosiin, jolloin hän taisteli uupumusta ja hankaluuksia aiheuttavaa sairautta

Kemoterapia oli vaikeaa. Vaimoni koki kaikki odotetut sivuvaikutukset. Hoidon jälkeen hän oli sairaana useita päiviä. Hän vietti suurimman osan päivistä vuoteenomana, ja syöminen oli työlästä. Mutta vähän kerrallaan me opimme, kuinka voimme kohdata jokaisen haasteen niin hyvin kuin mahdollista.

Tänä vaikeana aikana vaimoni, kuten ystävämme oli neuvonut, pyysi minulta pappeuden siunauksia. Annoin hänelle siunauksen avuksi helpottamaan ahdistusta, jota hän koki kemoterapian ensimmäisellä viikolla. Pappeuden siunauksen ansiosta toimenpiteeseen liittynyt pelko väheni – vaikei se poistunutkaan täysin. Pitkät oksenusvaiheet lakkasivat ja levottomien öiden tilalle tuli uni, kun laskin käteni hänen päänsä päälle ja siunasin häntä.

*Jokainen siunaus
toteutui – vaikka
emme saaneetkaan
sitä, mitä eniten
toivoimme.*

Nämä siunaukset antoivat meille lupauksia avusta ja lohdusta sekä välähdyksiä tulevaisuudesta. Ne täyttivät meidät lämmöllä ja ilolla.

Toivoisin voivani sanoa, että siunausten antaminen kävi silloin minulle helpommaksi, mutta en voi. Annoin pyydetty siunaukset, mutta vaikeuteni pappeuden käyttämisessä jatkuivat. En koskaan maininnut vaivautuneisuuttani vaimolleni, mutta hän saattoi aistia haluttomuuteni. Hänen koettelemuksensa olivat kuitenkin vaikeita, ja hän tiesi olevansa oikeutettu saamaan apua, ja minä olin se kanava, jonka kautta hän voisi saada sitä. Kun hän siis tarvitsi apua, hän pyysi sitä.

SOPUSOINNUSSA HÄNEN TAHTONSA KANSSA

”Kun me käytämme Jumalan pappeuden kiistatonta voimaa ja kun me vaalimme Hänen lupaustaan, että Hän kuulee uskon rukouksen ja vastaa siihen, meidän täytyy aina muistaa, ettei-

vät usko ja pappeuden parantava voima voi tuottaa tulosta, joka on vastoin Hänen tahtoaan, jonka pappeus on. Tätä periaatetta opetetaan ilmoituksessa, jossa annetaan ohje, että kirkon vanhimpien tulee panna kätensä sairaiden pään päälle. Herran lupaus on, että *’se, jolla on uskoa minuun tullakseen terveeksi ja jota ei ole määrätty kuolemaan, tulee terveeksi’* (OL 42:48, kursivointi lisätty).”

Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista, ”Sairaiden parantaminen”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 50.

Ennen yhdenkään siunauksen antamista tiesin, millä halusin häntä siunata: enemmän kuin mitään muuta halusin siunata häntä niin, että hän parantuisi. Ja hänkin halusi sitä. Mutta tuota siunausta ei koskaan saatu. Sen sijaan tuli lohdun siunauksia, jotka eivät vieneet pois koettelemusta mutta tekivät siitä helpomman kestää.

Hitaasti aloin ymmärtää paremmin, kuinka pappeus ja pappeuden siunaukset toimivat. Siunausten antaminen ei ollut keino saada sitä, mitä halusin, vaan pikemminkin keino saada tarvittua apua. Opin luottamaan Herraan ja Hänen tahtoonsa ennemmin kuin siihen, mitä minun mielestäni piti tapahtua. Sain luottamusta siihen, että mieleeni tulleet sanat olivat todella sanoja, jotka Jumala halusi minun sanovan. Ja vaikka siunausten antamisesta ei ole koskaan tullut minulle helppoa, olen oppinut luottamaan tunteisiin, joita saan antaessani siunauksia.

Deborahin käytyä läpi kaikki hoidot aloitimme vaikean odotusvaiheen saadaksemme tietää, olivatko lääkkeet olleet tehokkaita. Nautimme tästä ajasta, jolloin ei ollut lääkärikäyntejä, kokeita eikä hoitoja. Taka-alalla mielesämme oli kuitenkin pelko, että osa syövästä oli kyennyt selviytymään myrkyllisten syöpää tappavien lääkkeiden hyökkäyksestä ja uusiutuisi.

Vähän kerrallaan pienet fyysiset merkit vahvistivat meille suurimman pelkomme: hoidot eivät olleet tehonneet. Lääkärit olivat toiveikkaita, mutta me tiesimme kuoleman olevan vain ajan kysymys.

Deborahin elämän viimeiset kuusi kuukautta olivat uskomattoman levollisia. Kun viimeinenkin toimenpide epäonnistui, päätimme lopettaa hoidot, lähteä kotiin ja nauttia jäljellä olevasta ajasta. Jotkut eivät ehkä usko, että ne muutamit kuukaudet olivat suurenmoisia, mutta se oli elämäni parasta aikaa.

Tänä aikana muutamit huolestuneet ystävät ja perheenjäsenet esittivät, että meidän piti ilmaista jämäkämmin Herralle, että taistelemme hänen henkensä pelastamiseksi. He sanoivat minulle, että minulla oli pappeus ja minun pitäisi käyttää sitä parantamaan hänet. Vaikka ymmärsin näiden ystävien tunteet, he eivät ymmärtäneet, mitä oli tapahtumassa. En halunnut mitään niin paljon kuin luvata Deborahille, että hän jäisi eloon, mutta nuo sanat eivät koskaan tulleet antaessani hänelle siunausta. Eikä Deborah juuri muuta halunnutkaan kuin saada terveyden siunauksen, mutta hänestä ei koskaan tuntunut, että hänen pitäisi pyytää sitä. Me kumpikin uskoimme ihmeisiin mutta ymmärsimme myös rajallisen näkökulmamme kokemukseen, joka sopii iankaikkiseen suunnitelmaan.

Sen sijaan tapahtui suurempi ihme. Siunauksissa hänelle ei koskaan luvattu, että hän jää eloon, mutta annettiin kiistaton vakuutus, että se, mitä tapahtui, oli Jumalan tahto. Hänelle ei luvattu mukavuutta mutta annettiin apua kestää vaikeat ajat. Hänen ei sallittu jäädä kasvattamaan lapsiamme mutta hän sai vakuutuksen iankaikkisista siteistä. Hän siirtyi rajan tuolle puolen vain vähäisin kivuin ja vaivoin perheensä vierellään.

Tiedän, että Jumala todella on olemassa ja välittää meistä syvästi. Hän antaa meille lohtua ja apua, kun me tarvitsemme voimaa ja ymmärrystä. Vaikka elämä on vaikeaa, Herra on luvannut auttaa meitä kestäämään koettelemuksemme, ja yksi apukeino on pappeuden siunaukset. Koska vaimoni tiesi sen, hän saattoi sanoa: ”En koskaan pyytänyt Jumalalta mitään, mitä Hän ei sitten antanut minulle.” ■

Vanhurskaan esimerkin voima

Jerry Stringam

Huhtikuussa 1992 asuin perheeni Utahin Provossa, jonne olimme muuttaneet Kanadasta, jotta voisin suorittaa insinöörin tutkinnon Brigham Youngin yliopistossa. Poikani Jase, joka oli 17-vuotias, oli ystäväystynyt erään Krista-nimisen nuoren naisen kanssa.

Yleiskonferenssiviikonlopun lauantai-iltana Jase tuli olohuoneeseen ja kysyi, voisiko hän lainata autoa viedäkseen Kristan pirttelölle. Heitin avaimet hänelle, ja hän meni keittiöön soittamaan Kristalle. Kuulin toisen puolen keskustelusta, joka sujui näin:

”Hei, Krista. Minä täällä, Jase.

Mietin, että haluaisitko lähteä pirttelölle.”

Hiljaisuus.

”Tarkoitatko pappeuskokouksen jälkeen? No, se sopii. Soitan sitten sinulle.

Nähdään.”

Jase sulki puhelimen ja tuli takaisin olohuoneeseen.

”No, lähdetkö ulos hänen kanssaan?” kysyin.

”Hän sanoi, että hän lähtisi mielellään”, Jase vastasi, ”mutta hän pyysi minua soittamaan hänelle takaisin sen jälkeen kun olen tullut pappeuskokouksesta.” Masentunut ilme kasvoillaan Jase livahdi huoneeseensa.

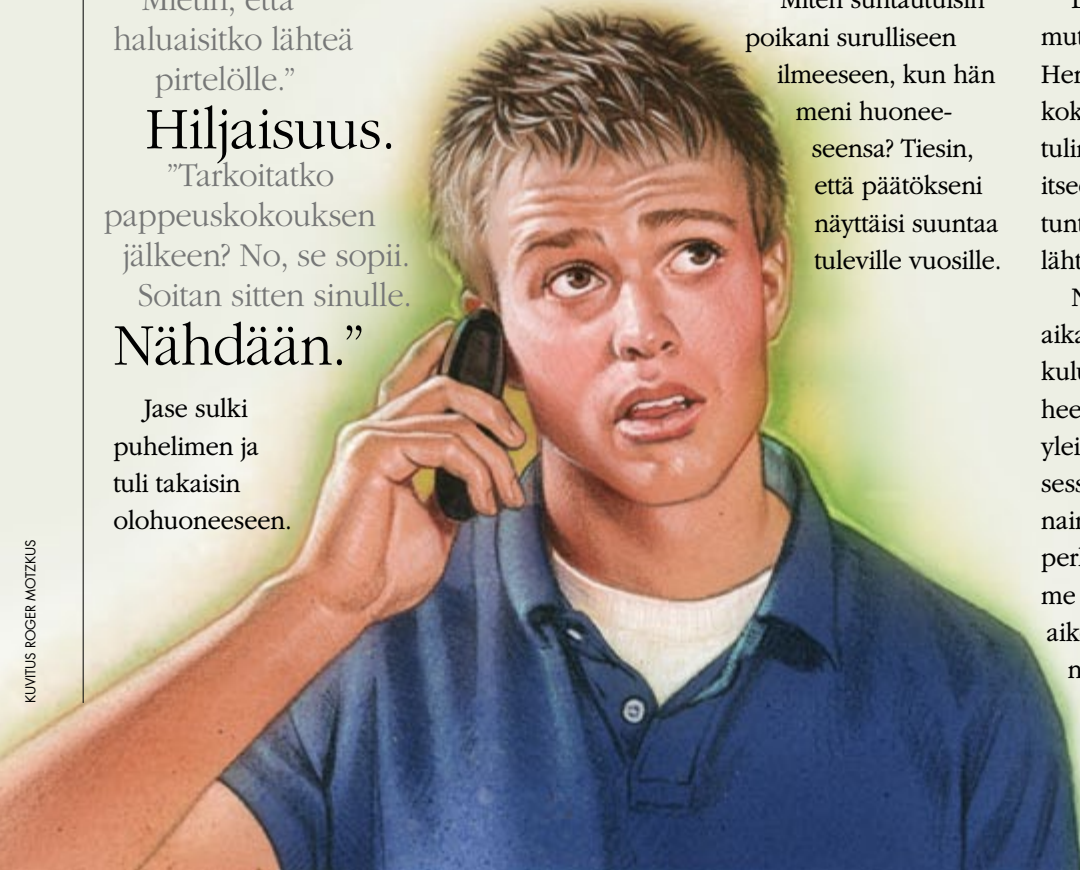
Jokin jysähti tajuntaani kuin tonni tiiliä. Olin varttunut aikuiseksi Etelä-Albertassa, lähes 130 kilometrin päässä vaarnakeskuksesta. Kukaan ei ollut odottanut minun tai edes vanhempieni, joilla oli johtotehtäviä seurakunnassamme, ilmaantuvan konferenssikokouksiin, saati sitten pappeuskokoukseen. Nyt sillä oli merkitystä jollekulle.

Miten suhtautuisin poikani surulliseen ilmeeseen, kun hän meni huoneeseensa? Tiesin, että päätökseni näyttäisi suuntaa tuleville vuosille.

Nousin tuolistani ja huusin käytävään Jaselle ja toiselle pojalleni, juuri asetetulle diakonille: ”Vaihtakaa vaatteenne. Meillä on 10 minuuttia aikaa ehtiä pappeuskokoukseen vaarnakeskukseen.” Kiiruhdin valmistautumaan, ja kun tulin makuuhuoneesta, molemmat pojat olivat valmiina ja riensimme autolle.

En muista puheita kovin hyvin, mutta muistan, että me tunsimme Hengen. Tuntui hyvältä olla pappeuskokouksessa poikieni kanssa. Kun tulimme kotiin, Jase oli tyytyväinen itseensä, mikä herätti minussa hyvän tunteen. Hän soitti Kristalle, ja he lähtivät pirttelölle.

Niiden kahden vuosikymmenen aikana, jotka tuosta päivästä ovat kuluneet, pappeudenhaltijat perheessämme ovat olleet joka ainoassa yleiskonferenssin pappeuskokouksessa. Koska yksi vanhurskas nuori nainen piti kiinni uskonkäsityksistään, perheellämme oli tilaisuus muuttua, ja me kuulemme edelleen myöhempien aikojen profeettojen sanoja ja tuntemme Hengen yleiskonferenssin pappeuskokouksissa. ■

Myöhempien aikojen pyhien käsitys avioliitosta

Hugh B. Brown syntyi 24. lokakuuta 1883 Utahin Grangerissa Yhdysvalloissa. Hänet asetettiin apostoliksi vuonna 1958. Hän palveli presidentti David O. McKayn neuvonantajana kahdeksan vuotta. Seuraava artikkeli on ote hänen kirjastaan *You and Your Marriage*.

Presidentti Hugh B. Brown (1883–1975)

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Avioliittoon vihkiminen on ja sen pitäisi olla sakramentti. Sana *sakramentti* on määritelty monin tavoin, mutta kristittyjen keskuudessa se tarkoittaa uskonnollista tekoa tai seremoniaa, jonka toimittaa henkilö, jolla on asianmukainen valtuus. Se on lupaus tai juhlallinen liitto, hengellinen merkki tai side sopimuskumpaneiden välillä sekä heidän ja Jumalan välillä. Tuon avioliiton asetti ja pyhitti Herra itse, kuten seuraavat lainaukset osoittavat:

”Herra Jumala sanoi: ’Ei ole hyvä ihmisen olla yksinään. Minä teen hänelle kumppanin, joka sopii hänen avukseen.’ – –

Siksi mies jättää isänsä ja äitinsä ja liittyy vaimoonsa, niin että he tulevat yhdeksi lihaksi.” (1. Moos. 2:18, 24.)

Kun Jeesus lähti Galileasta ja tuli Juudean rannikolle Jordanin tuolle puolen, Häntä seurasi suuri väkijoukko, ja fariseukset kyselivät Häneltä avioerosta.

”Hän vastasi heille: ’Ettekö ole lukeneet, että Luoja alun perin teki ihmisen mieheksi ja naiseksi?’

Ja hän jatkoi: ’Sen tähden mies jättää isänsä ja äitinsä ja liittyy vaimoonsa, niin että nämä kaksi tulevat yhdeksi lihaksi.

He eivät siis enää ole kaksi, he ovat yksi. Ja minkä Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako.’” (Matt. 19:4–6.)

Avioliitto täyttää Jumalan tarkoitukset

On selvää, että Jumala tarkoitti, että miehen ja naisen pitäisi tulla yhdeksi.

Toimittamalla henkilökohtaisesti tämän ensimmäisen vihkimisen Hän pyhitti avioliittoinstituution. Se on normaali, terve ja suotava tila, ja se säädettiin täyttämään Jumalan tarkoitus maan päällä.

Se on keskeinen elementti kotiympäristössä. Se on enemmän kuin ihmisen perustama instituutio, jota säätelee pelkästään tapa tai laki. Se on enemmän kuin moraalilain alainen sopimus. Se on tai sen pitäisi olla uskonnollinen sakramentti, jolla miehet ja naiset vakaasti ryhtyvät yhteistyöhön Jumalan kanssa Hänen julistamassaan tarkoituksessa tehdäkseen elämän maan päällä ja kuolevaisuuden mahdolliseksi Hänen henkiläpsilleen ja toteuttaakseen heidän kuolemattomuutensa ja iankaikkisen elämänsä.

On niitä, jotka sanovat, että korkein, omistautunein ja tavoiteltavin elämä voidaan saavuttaa avioliiton ulkopuolella. Toisin sanoen he kieltäisivät niitä, jotka tavoittelevat korkeinta kirkkautta, ”saastuttamasta itseään fyysisillä ja eläimellisillä suhteilla”. Pyhissä kirjoituksissa ei sellaiselle opille ole oikeutusta. Sananlaskujen kirjassa sanotaan: ”Onnen löytää, joka vaimon löytää, hän on päässyt Herran mielisuosiioon” (Sananl. 18:22). – –

Ja Opissa ja liitoissa sanotaan: ”Ja vielä, totisesti minä sanon teille, että se, joka kieltää

menemästä naimisiin, ei ole Jumalan asettama, sillä Jumala on säätänyt avioliiton ihmiselle” (OL 49:15).

Temppeliavioliitto tuo todellista onnea

Myöhempien aikojen pyhät uskovat, että saavuttaakseen parhaan elämässä ja suurimman onnen tässä maailmassa ja seuraavassa miehen ja naisen on solmittava avioliitto temppeleissä ajaksi ja iankaikisuudeksi. Ilman temppeleviikimisen sinetöimistöimitusta ihminen ei voi saavuttaa jumallista asemaa tai saada ilon täyteyttä. – –

Myöhempien aikojen pyhälle vain yhdenlainen avioliitto on täysin hyväksyttävä: temppeleli selestinen avioliitto, johon vihitään vain kirkon temppeleissä. Temppeleitä pystytetään

ja vihitään Herralle pyhitettyinä, jotta on paikka, jossa voidaan suorittaa hengellisiä ja iankaikisia seremonioita ja toimituksia. Vaikka tunnustammekin muiden kirkkojen pappien toimittamat kirkolliset vihkimiset ja viranomaisen tai muiden laillisesti pätevien henkilöiden toimittamat siviiliviikimiset, me uskomme, että vain Jumalan temppeleissä voidaan vihkiiä avioliittoon ajaksi ja iankaikisuudeksi ja vain silloin, kun vihkijällä on sama valtuus, jonka Kristus antoi Pietarille sanoessaan: ”Minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa” (Matt. 16:19).

Tästä valtuudesta puhutaan pyhissä kirjoituksissa ”taivasten valtakunnan avaimina” (Matt. 16:19), ja selestisessä avioliitossa oleville nuo avaimet avaavat oven tuohon valtakuntaan.

Tarpeet täyttyvät täysin

Ihmisellä on tiettyjä perustarpeita – moraalisia, sosiaalisia, biologisia ja hengellisiä – ja

ne voidaan täyttää täysin vain Jumalan säätämässä iankaikkisen avioliiton instituutiossa.

Eläkkeeseen yltäköyläistä elämää täällä ja iankaikkista elämää tämän jälkeen ihmisen täytyy rakastaa ja saada rakkautta, palvelua ja uhrata, kantaa vastuuta sekä harjoittaa Jumalan hänelle antamia luomisvoimia. ”Minä olen tullut antamaan

elämän, yltäköylläisen elämän” (Joh. 10:10).

Mutta kenties avioliiton suurin arvo ei ole siinä, mitä yksittäinen

Myöhempien aikojen pyhät uskovat, että saavuttaakseen parhaan elämässä ja suurimman onnen tässä maailmassa ja seuraavassa miehen ja naisen on solmittava avioliitto temppeleissä.

valtuuttaa ja pyhittää tämän kaikista suhteista kauneimman, ei ole hyväksyttävä, jos se sisältää rajoituksen ”kunnes kuolema teidät erottaa”. Jotta perhe- ja aviosuhteet olisivat iankaikkisia, avioliittosopimuksessa täytyy *auktoritatiivisesti* todeta: ”ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi”.

Kaikkien ihmisten pitäisi ymmärtää vastuunsa jälkeläisiään kohtaan ja vastuunsa liitoistaan, joita he siinä suhteessa

tekevät. Kun Herra sanoi: ”Me emme voi päästä täydellisyteen ilman heitä” (OL 128:18), Hän viittasi ketjuun, jonka lenkit ulottuvat niin tulevaisuuteen kuin menneisyyteenkin. Itse asiassa meillä on kenties suurempi vastuu niistä, jotka meille on uskottu tässä elämässä, kuin esivanhemmistamme. Meitä ei voida pitää vastuullisina niistä tekemisen tai tekemättä jättämisen syneistä, joihin esivan-

hempamme ovat syllistyneet, mutta Herra on varoittanut, että jos jälkeläisemme epäonnistuvat ja se johtuu siitä, että olemme laiminlyöneet heitä koskevan velvollisuutemme, niin synnit ovat meidän päällämme.

Niiden siunausten joukossa,

mies ja nainen hyötyvät siitä. Heidän liittonsa alkuperäinen tarkoitus ilmenee Herran käskyssä: ”Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja täyttäkää maa ja ottakaa se valtaanne” (1. Moos. 1:28). Asianmukaisessa avioliitossa ihmisellä on tilaisuus toteuttaa luontainen tarpeensa olla luova ja tuottelias. Se voi toteutua täysin ja siitä voi asianmukaisesti nauttia vain olemalla avioliitossa, saamalla lapsia ja kasvattamalla heitä. Vanhempien tulee muistaa, että heille syntyneet lapset – heidän lapsensa – ovat myös Jumalan lapsia. Hän on heidän henkiruumiinsa Isä, ja kuolevaisuutta edeltävässä olemassaolossa Hän varautui viisaasti siihen, että iankaikkinen aines ja iankaikkinen henki yhdistyvät erottamattomasti ja saavat ilon täyteen. Siksi myöhempien aikojen pyhät uskovat, että Jumala on tosiasiaa kolmas osapuoli heidän suhteessaan ja että lasten saattaminen maailmaan jumalallisesti pyhitetyn avioliittosituution suojissa on osa Hänen

suunnitelmaansa ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamiseksi.

Avioliiton iankaikkinen luonne

Kun Herra Jeesus nimesi rakkauden Jumalaa ja rakkauden lähimmäisiä kohtaan kahdeksi suurimmaksi käskyksi, Hän ylisti rakkautta. Itse asiassa meille sanotaan, että Jumala on rakkaus. Siksi kuten Jumala on iankaikkinen, täytyy rakkaudenkin olla iankaikkinen, ja sen hedelmien ja siunausten on tarkoitus jatkua kautta tulevien iankaikkisuuksien. Mutta jotta aviomies ja vaimo, vanhemmat ja lapset voisivat nauttia iankaikkisen rakkauden etuoikeuksista ja hyödyistä, toimitus, joka

Myöhempien aikojen pyhät uskovat, että Jumala on tosiasiaa kolmas osapuoli heidän [avio]suhteessaan ja että lasten saattaminen maailmaan jumalallisesti pyhitetyn avioliittosituution suojissa on osa Hänen suunnitelmaansa.

joita saavat ne, jotka saavuttavat korkeimman asteen selestisessä valtakunnassa, on iankaikkisen lisääntymisen siunaus. Se merkitsee muun muassa sitä, että kuolemankin jälkeen ihmiset voivat edelleen tehdä yhteistyötä Jumalan kanssa ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamiseksi.

Edistyminen iankaikkisina kumppaneina

Myöhempien aikojen pyhien käsitykseen iankaikkisesta edistymisestä sisältyy iankaikkinen kehittyminen, iankaikkinen lisääntyminen tiedossa, voimassa, älyssä, tietoisuudessa ja kaikissa luonteenpiirteissä ja kyvyissä, joita jumaluuteen kuuluu. Mutta Jumalan suunnitelmassa ihminen ei voi saavuttaa tätä jatkuvan täydellisyyden tilaa keskeneräisenä eli aviottomana ollessaan. Ihminen täytyy kasvaa ja lisääntyä kokonaisuutena – toisin sanoen ihmisenä, joka on löytänyt toisen puoliskonsa ja johon hänet on liitetty.

Tämä käsitys avioliitosta jumalallisine näkökulmineen tuo uutta merkitystä avioliiton tarkoitukseen ja lisää sen tärkeyttä, arvoa ja loistokkuutta. Pohdiskeleva ihminen, jolla on tällainen käsitys, on huoleellisempi ja valikoivampi valitessaan iankaikkista kumppaniaan. Ennen sellaisen iankaikkisen sopimuksen solmimista sekä miehen että naisen tulee epäilemättä olla nöyrä ja pohdiskeleva ja etsiä rukoillen jumalallista opastusta.

Aviosuhteen uskonnollinen pyhyys ja yhdesäpitävä voima lisääntyvät suuresti ja niitä arvostetaan enemmän, kun parilla on ennen avioliiton solmimista mielessään sama tavoite – ja sen vuoksi heidän on välttämätöntä kuulua samaan uskontokuntaan. Heidän täytyy valmistautua ja olla kelvollisia saamaan pyhä toimitus rakennuksessa, jonne vain kelvolliset voivat mennä. Siellä he saavat opetusta, solmivat liittoja ja sitten lupaa alttarilla iankaikkista rakkautta ja uskollisuutta toisilleen Jumalan ja enkelien edessä. Epäilemättä sellainen käsitys ja käytäntö siihen liittyvine

velvoitteineen edistää kodin pysyvyyttä, avioliittoinstituution ylevyyttä ja ihmissielujen pelastusta.

Uskon teko

Sellainen avioliitto on pohjimmiltaan uskon teko, joka solmitaan jumalallisen kumppanin edessä. Avioliitossa täytyy olla uskoa ja

rohkeutta, jotta siinä pysytään ja keestetään loppuun asti mahdollisista eteen tulevista vaikeuksista, koettelemuksista, pettymyksistä ja ajoittaisista menetyksistä huolimatta.

Kun ihminen ottaa vastaan tämän iankaikkisen kumppanuuden ehdot ja velvoitteet, hänen täytyy ymmärtää, että epäonnistuminen siinä on miltei täydellinen epäonnistuminen. Menestyipä hän muilla toiminnan aloilla miten hyvänsä, niin jos hän epäonnistuu iankaikkisen liiton tuomien velvoitteiden hoitamisessa, kauhistuttavana rangaistuksena tulee olemaan selestisen kirkkauden menettäminen ja sen mukana vastuu menetyksistä, joista kärsivät ne, joiden kanssa hän sopimuksen solmi ja joista hän on vastuussa.

”Jumala on säättänyt avioliiton ihmiselle.

Sen tähden on laillista, että hänellä on yksi vaimo, ja he kaksi tulevat yhdeksi lihaksi, ja kaikki tämä, jotta maa voisi

vastata luomisensa tarkoitusta;

ja jotta se täytettäisiin ihmisten määrällä, heidän luomisensa mukaan ennen kuin maailma tehtiin.” (OL 49:15–17.) ■

Väliotsikot lisätty.

MITÄÄN SIUNAUKSIA EI PIDÄTETÄ

”Entä ne monet kypsään ikään ehtineet

kirkon jäsenet, jotka eivät ole naimisissa? Ilman omaa syytään he joutuvat kamppailemaan yksin elämän koettelemuksissa. Muistakaamme kaikki, että Herran omalla tavalla ja omana aikana mitään siunauksia ei enää pidätetä Hänen uskollisilta pyhiltään. Herra tuomitsee ja palkitsee jokaisen ihmisen sekä sydämen halun että tekojen mukaan.”

Vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista, ”Selestinen avioliitto”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 94.

HALUSIN VAIN
PÄÄSTÄ
IRTI

Julkaistaan nimettömänä

Kuinka olen voittamassa riippuvuuteni pornografiaan?

Kamppailuni pornografian kanssa alkoi nuoruudessani, kun muut tutustuttivat minut sopimattomaan aineistoon ja käyttäytymiseen. Evankeliumi ei ollut silloin merkittävä osa elämäni. Vaikka perheeni oli käynyt kirkossa ollessani alkeisyhdistysikäinen, lakkasimme kokonaan käymästä siinä vaiheessa kun olin 13- tai 14-vuotias. Sen johdosta evankeliumin opetuksilla ei ollut juurikaan osaa päätöksenteossani.

Mieleeni ei koskaan juolahtanut kertoa vanhemmilleni, mihin naapurit ja niin kutsutut ystävät minua tutustuttivat. Minua hävetti liikaa ottaa puheeksi, mitä olin nähnyt ja kokenut. Minulla ei ollut aavistustakaan, kuinka sen kanssa pitäisi menetellä. Riippuvuuteni pornografiasta pysyi salaisuutena seuraavien vuosikymmenten ajan.

Evankeliumin vaikutus

Vähän ennen kuin sain käytyä lukion, tapahtui näennäisen pieni ihme, tapahtuma, joka kääntäisi elämäni toiseen suuntaan. Vaikka tekoni ja evankeliumin tasovaatimukset olivat kaukana toisistaan, noudatin eräänä sunnuntaiamuna voimakasta tunnetta lähteä kirkkoon ja maksaa kymmenykset. Kun tulin kappelille, kyselin ihmisiä, jotka tunsin. Yksi henkilöistä, jotka mainitsin, oli ollut Nuorten Miesten johtajani, kun olin ollut diakoni, eli silloin kun olin viimeksi käynyt kirkossa. Hän palveli nyt seurakunnan piispana.

Tuo hyvä piispa auttoi tuomaan minut takaisin kirkkoon. Tunnustin syntini, ja hänen kanssaan työskennellen laadimme

edistymissuunnitelman. Tein parannusta usean kuukauden ajan. Etenin pappeudessa. Minulla oli kirkon tehtävä. Minulla meni itse asiassa niin hyvin, että minut kutsuttiin lähetystyöhön, ja kului useita vuosia, jolloin riippuvuuteni oli hallinnassa.

Koukkuun internetissä

Kun palasin kotiin lähetystyöstäni, en kamppailut pornografian kanssa siitä yksinkertaisesta syystä, etten päässyt siihen käsiksi. Tilanne muuttui 1990-luvun loppupuolella, kun internet levisi yhä laajemmalle. Törmäsin sattumalta muutamaa pornografisiin kuviin internetissä ja palasin pornografisille sivustoille yhä uudelleen seuraavina kuukausina. Olin jäänyt kiinni verkkoon.

Halusin pyytää apua joltakulta, mutta en tiennyt keneltä – tai kuinka. Kuinka voisin puhua tästä vanhemmilleni? Kuinka voisin myöntää piispanille, että vaikka olinkin edistynyt niin paljon, en kyennyt lopettamaan osallistumista tähän moraalittomaan käyttäytymiseen? Halusin kiihkeästi lopettaa, mutta heikkouteni hävetti minua niin paljon, etten uskoutunut kenellekään, vaan pidin riippuvuuteni omana tietonani.

En kertonut edes vaimolleni, jonka kanssa menin naimisiin vuonna 2000. Halusin kertoa hänelle kamppailustani seurusteluajanamme, mutta pelkäsin suunnattomasti, että hän halveksisi minua tai – mikä vielä pahempaa – kieltäytyisi menemästä naimisiin kanssani. Niinpä valehtelin. Ja jatkoin valehtelua avioliitossamme. Huomasin olevani salakähmäinen estääkseni ilmitulon. Kätkin kuvia

tietokoneelleni. Kun vaimoni kysyi minulta tietyistä internetlinkeistä, sanoin, etten tiennyt, mistä hän puhui. Riippuvuudet ovat sellaisia. Ne tekevät ihmisistä suuria valehtelijoita. Tiesin, että se oli luomassa kiilaa avioliittoomme ja aiheutti hänelle suurta tuskaa, mutta en suostunut tunnustamaan, että minulla oli ongelma. Tärkeintä minulle ei ollut käyttökseni vaan se, millaisena ihmiset minua pitäisivät.

Kaksoiselämäni – ja siitä johtuva Hengen menettäminen – tekivät minut alttiiksi yhä vakavammille synneille uskottomuus mukaan lukien. Vaimollani oli voimakkaita tuntemuksia, että jokin oli vinossa, ja hän kertoi minulle niistä. Suurta katumusta tuntien myönsin, mitä olin tehnyt.

Se oli viheliäisin hetkeni, hetki, jolloin tajusin, että *minun oli muututtava*. Vastapäätä minua istui nainen, jota rakastin. Hän rakasti minua. Olin pettänyt hänet. Päätin silloin tehdä mitä sitten vaadittiinkin pelastaakseni suhteemme ja perheemme.

Toipuminen

Aloitin säännölliset tapaamiset piispani kanssa käydäkseni läpi parannusprosessin ja kirkon kurinpitotoimet. Hän suositteli, että osallistun MAP-perhepalvelujen tarjoaman riippuvuudesta toipumisen ohjelman kokouksiin. En ollut koskaan kuullut ohjelmasta. Sain tietää, että ryhmä järjesti maksuttomia, luottamuksellisia kokouksia, jotka perustuvat anonymien alkoholistien 12 askeleeseen sovellettuina kirkon oppeihin ja periaatteisiin.

Myönnän ajatelleeni muutamassa ensimmäisessä kokouksessa: ”Minun

VAPAUTUMINEN – VAIN JUMALAN AVULLA

”Kamppailenko jonkin synnin tai heikkouden kanssa? Se voi olla jotakin niin yksinkertaista kuin se, ettei sinulla ole tahdonvoimaa

nousta aamulla niin aikaisin, että sinulla olisi aikaa tutkia pyhiä kirjoituksia ja rukoilla. Se voi olla jotakin niin voimakasta, kuten internetin pornografia tai moraalisen itsekurin puute, että tunnet, että sinut on vedetty kiiluun eikä sinulla ole mitään toivoa. Huomaatko vihavaasi sitä, mitä teet, mutta olevasi kykenemätön löytämään tahdonvoimaa kääntyäksesi pois siitä? Pyydä silloin apua ja nöyryy. Herran kaiken mahdolliseksi tekevä voima riittää muuttamaan sydämesi, kääntämään elämäsi, puhdistamaan sielusi. Mutta sinun on otettava ensimmäinen askel, joka on nöyrytyä ja ymmärtää, että vain Jumalan avulla voit vapautua.”

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista, ”Be Strong in the Lord”, *Ensign*, heinäkuu 2004, s. 12.

ei tarvitse olla täällä. Ei minulla oikeasti ole pornografiaongelmaa. Voin lopettaa milloin tahansa.” Se ei tietenkään ollut totta.

Piispani kannustuksesta kävin kokouksissa edelleen. Ylpeyteni alkoi sulaa pois, ja aloin tehdä työtä ohjelman askelien parissa: rehellisyys, toivo, luottamus Jumalaan, totuus, tunnustaminen, sydämen muutos, nöyryys, anteeksiannon pyytäminen, hyvittäminen ja sovinto, päivittäinen vastuullisuus, henkilökohtainen ilmoitus ja palveleminen. Ensimmäisen kerran pitkään aikaan elin ”raitista” elämää, pornografiasta vapaata elämää. Toipuminen ei ole

koskaan todella ”ohi”, mutta minut oli tutustutettu uudenlaiseen vapauden määrään. Se oli seurausta siitä, että noudattaessani 12 askelta opin ymmärtämään, mistä riippuvuuteni johtui.

Opin, että useimmat ihmiset, jotka kamppailevat riippuvuuksien kanssa, ovat turvautuneet jonkinlaiseen ”itselääkintään” täyttääkseen aukot, joita he tuntevat elämässään. Tuska, suru, yksinäisyys, pelko tai muunlainen vaiva voi toimia alkusysäyksenä, joka voi houkutellessa ihmiset käyttämään tätä itselääkintää, jotta heistä tuntuisi paremmalta. Jotkut ihmiset käyttävät reseptilääkkeitä. Toiset käyttävät huumeita. Toiset käyttävät alkoholia. Minulle pornografia tarjosi lyhytkestoisien, keinotekoisien ”pikaratkaisun”, jota ajattelin tarvitsevani.

Oli eri asia tietää, mikä laukaisi riippuvuuteni, ja aivan toinen välttää tilanteita, jotka edesauttoivat riippuvuuttani. Tämä asenne edellyttää sitä, että olen valpas 24 tuntia vuorokaudessa, seitsemän päivää viikossa koko lopun elämäni. En voi mennä verkkoon ”vain selailemaan” sivustoja. Itse asiassa, jos olen yksikseni, en käytä internetiä lainkaan. En voi katsoa jotakin mainosta ja viljellä ajatuksia mielessäni. Meillä ei ole kotona kaapelitelevisiota. Kun ajan töihin, vältän tiettyjä katuja, koska tiedän, että katujen varsilla on mainoksia, jotka voisivat herättää sopimattomia ajatuksia. Jos alan lipsua ja ajatukseni alkavat harhailla, voimaa saadakseni käännyn vaimoni tai piispani puoleen ja rukoilen.

Riippuvuuteni vaikuttaa elämäni pienimpiinkin yksityiskohtiin, mutta näihin varotoimiin ryhtyminen on sen arvoista. En voi laiminlyödä näitä puolustuskeinoja, koska tiedän, mitä riippuvuuteni voi tehdä minulle ja rakkaileni.

Turvautuminen Jumalaan

Kyse ei ole kuitenkaan pelkästään pahan välttämisestä. Minun täytyy myös jatkuvasti ja tietoisesti pyrkiä kääntymään hyvän puoleen. Useat 12 askeleesta ovat auttaneet minua tekemään niin lähentämällä minua Jumalaan.

Joka päivä herättyäni laskeudun polvilleni ja kiitan taivaallista Isää siitä, että saan tilaisuuden tehdä parannuksen synneistäni ja tulla Hänen luokseen Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta. Pyydän, että Hän antaa minun tietää tahtonsa, jotta voin tehdä sen. Pyydän Häntä johdattamaan minut pois kiusauksesta. Rukoilen aivan kuin turvaisin taivaalliseen Isään päivän jokaisena minuuttina – koska niin minä teen – ja pidän tuon rukouksen sydämässäni koko päivän ajan. Rukoilen jälleen joka ilta. Syvenyn myös joksikin aikaa päivittäin pyhiin kirjoituksiin, jotta voin keskittää ajatukseni hyveellisiin asioihin. Ellen tee näistä asioista tapaa, elämästäni ei ole Hengen vaikutusta. Ja jos jään oman onneni nojaan, en ole riittävän vahva vastustamaan kiusausta.

Uskoin pitkän aikaa, että pystyisin omalla tahdonvoimallani voittamaan riippuvuuteni milloin vain haluaisin. Mutta epäonnistuin surkeasti. Jonkin ajan päästä väsyin yrittämään omin avuin, etenkin kun ”omin avuin” ei toiminut. Ymmärsin, etten voisi ilman Herran apua tehdä sitä, mitä minun piti tehdä. Kohta Et. 12:27 auttoi minua ymmärtämään sen paremmin. Herra sanoi Moronille: ”Minun armoni riittää kaikille ihmisille, jotka nöyrytyvät minun edessäni; sillä jos he nöyrytyvät minun edessäni ja uskovat minuun, niin minä teen sen, mikä on heikkoja, heissä vahvaksi.”

Kun sitten käännyn Hänen puoleensa tehden yhä kaiken voitavani

(ks. 2. Nefi 25:23), tajusin, että voisin pärjätä paljon paremmin ja saavuttaa paljon enemmän Hänen avullaan kuin voisin ikinä uneksia turvautumalla omiin ansioihini (ks. Alma 7:14).

Vaimoni ja minä palvelemme nyt ohjaajina riippuvuuksista toipumisen ohjelman kokouksissa. Hän on oppinut – ja auttaa muita ymmärtämään – että sovitus on paitsi niitä varten, jotka tekevät työtä voittaakseen riippuvuuden, myös niitä varten, joihin riippuvuus on vaikuttanut ilman heidän omaa valintaansa. Jos me käännyimme Vapahtajan puoleen, Hänen armonsa voi toimia meidän kaikkien elämässä.

Niille, jotka kamppailevat riippuvuuden kanssa, ja heidän rakkailleen voin vakuuttaa, että toivoa on. Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa on aina toivoa.

Toivoa Vapahtajassa

Olen syvästi kiitollinen Jeesukselle Kristukselle, koska Hän pelasti minut kirjaimellisesti synnin kahleista. Riippuvuus on kuin olisi kahleissa, jotka ”kahlitsevat ihmislapsia, niin että heidät viedään pois vankeina alas iankaikkisen kurjuuden ja onnettomuuden kuiluun” (2. Nefi 1:13). Kun ymmärsin olevani vaikeuksissa, en tiennyt, minne kääntyä. Olin epätoivoinen, koska en pystynyt vapauttamaan itseäni ahdingostani. Mutta Herra kykeni vapauttamaan minut. Kun käännyin Hänen puoleensa, Hän oli valmiina auttamaan.

Voin yhtyä Ammonin sanoihin: ”Niin, minä tiedän, että olen mitään; voimiltani minä olen heikko; sen tähden en kersku itsestäni, vaan kerskun Jumalastani, sillä hänen voimassaan minä voin tehdä kaiken” (Alma 26:12). Tiedän, että Jumala voi auttaa meitä tekemään kaiken, myös vapautumaan riippuvuuden kahleista. ■

APUA PORNOGRAFIASTA VAPAUTUMISEEN

MAP-perhepalvelujen tarjoama *Riippuvuuksista toipumisen ohjelma* sisältää maksuttomia, luottamuksellisia tukikokouksia ihmisille, jotka pyrkivät eroon riippuvuudesta alkoholiin, lääkkeisiin, huumeisiin, tupakkaan, kahviin tai teehen, pornografiaan tai sopimattomaan seksuaaliseen käyttäytymiseen. Kokouksia järjestetään myös läheisriippuvuudesta ja syömishäiriöistä kärsiville. Etsi lähin kokous sivustolta www.ldsfamilyservices.org. Pappesusjohtajasi voi myös olla tietoa lähellä pidettävistä kokouksista.

Vaikka et voisikaan mennä kokoukseen, sinulle voi olla hyötyä ohjelman opiskeluoppaasta. *Riippuvuuksista toipumisen ohjelma – opas riippuvuuksista toipumiseen ja paranemiseen* (varastonumero 36764 130) on saatavissa monella kielellä jakelukeskuksista tai PDF-muodossa sivustolla www.recoveryworkbook.lds.org.

CombatingPornography.org on kirkon ylläpitämä verkkosivusto, joka tarjoaa apua riippuvuudesta kärsiville. Se voi auttaa myös heidän puolisoitaan, vanhempiaan ja pappesusjohtajiaan.

Hyve kaunistakoon ajatuksiasi (varastonumero 00460 130) on kirjanen, joka on suunniteltu avuksi pornografian kanssa kamppaileville. Siinä käsitellään sitä, kuinka tunnistaa tuhoisa mediatarjonta, vastustaa ja välttää pornografian kiusausta ja hylätä pornografiariippuvuudet. Siinä luetellaan myös pyhien kirjoitusten kohtia ja muuta kirkon aineistoa, jotka käsittelevät parannusta, ruumiin pyhyyttä ja maailmallisten vaikutusten voittamista. Kirkon johtajat ja perheenjäsenet voivat antaa lehtisen läheisilleen, jotka kamppailevat pornografian kanssa. Tätä kirjasta saa jakelupalveluista monella kielellä. Se on saatavissa myös amerikkalaisella viittomakielellä DVD-levynä.

Muita puheita ja artikkeleita tästä aiheesta on lueteltu sivustolla www.liahona.lds.org.

TODELLINEN POLKU Onneeseen

*Kun pyrimme kul-
kemaan todellista
polkua onneen
perheessämme ja
ammattissamme,
rukoilen, että
käytämme tie-
tämystämme ja
vaikutustamme
tuodaksemme
enemmän van-
hurskautta, rau-
haa, ymmärrystä
ja vapautta ihmi-
sille kaikkialla
maailmassa.*

”Hyvän elämän” reseptistä on väiteltä vuosisatojen ajan. Kun apostoli Paavali oli Ateenassa Areiopagilla, hän kohtasi muutamia epikurolaisia ja stoalaisia filosofeja (ks. Ap. t. 17:18). Stoalaiset uskoivat, että korkein hyvä oli hyve, kun taas epikurolaiset uskoivat, että korkein hyvä oli mielihyvä. Monista stoalaisista oli tullut ylpeitä, ja he käyttivät filosofiaa ”verhona – – kunnianhimolle ja vääryydelle”. Monista epikurolaisista oli tullut hedonisteja, jotka ottivat motokseen: ”Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme.”¹

Akateemisessa maailmassa moni on pitänyt kauan Aristoteleen kannanottoa ”älyllisestä ajattelusta” ”hyvän elämän” ohjeena. Eräs kriitikko, joka kirjoittaa julkaisuun *New York Times Book Review*, väitti, että nykyiset filosofit ”ovat tulleet siihen tulokseen, ettei ole mitään yhtä ja ainoaa oikeaa tasapainoa niiden osatekijöiden välillä, joista ’ihmisen hyvä elämä’ koostuu”².

New York Timesissa olleessa artikkelissa väitettiin, että ”avio-onni on paljon tärkeämpää kuin mikään muu tekijä määrittäessä henkilökohtaista hyvinvointia”. Kirjoittaja

haastoi korkeakouluja käyttämään vähemmän aikaa ”valmistamaan opiskelijoita työuraa varten” ja enemmän aikaa ”valmistamaan heitä tekemään sosiaalisia päätöksiä”³.

Kun luin näitä lausuntoja, pohdiskelin sitä, mitä profeetta Joseph Smith opetti: ”Onni on olemassaolomme päämäärä ja tarkoitus, ja se tulee olemaan sen päätöksensä, jos kuljemme siihen johtavaa polkua; ja tämä polku on hyve, rehtiys, uskollisuus, pyhyys ja kaikkien Jumalan käskyjen pitäminen.”⁴

New York Timesin avioliittoa koskevaan lausuntoon ja profeetan optimistiseen julistukseen yhtyen olen varma siitä, että me voimme kokea sen onnen, jota toivomme ja jota Herra meille haluaa. Mitä me voimme tehdä saavuttaaksemme sen?

Olkaa kiitollisia syntyperästänne

Olkaa aina kiitollisia siunauksistanne, etenkin syntyperästänne. Kun meitä on siunattu hyvillä vanhemmillä, meidän pitäisi olla kiitollisia. Sen meistä jokainen on syntyperästämme velkaa.

Vanha kiinalainen sananlasku sanoo: ”Kun juot vettä, älä unohda kaivoa, josta se on peräisin.” Pyhistä kirjoituksista käy

**Vanhin
Quentin L. Cook**

kahdentoista apostolin
koorumista

selvästi ilmi, että meidän tulee kunnioittaa vanhempiamme. Eräs Raamatun sananlasku sanoo: ”Poikani, pidä mielessäsi isäsi käskyt, älä väheksy äitisi opetusta” (Sananl. 6:20). Suuri saksalainen filosofi Goethe ilmaisi asian näin:

*Mik' isiltä jäi jälkeen, perut nää omakses voita taistelulla!*⁵

On selvää, että meidän pitää olla kiitollisia vanhemmillemme ja ryhtyä myönteisiin

tekoihin hankkiaksemme sen, mitä he toivoisivat antavansa meille. Tämä on askel kohti henkilökohtaista onnea.

Sitoutukaa perheeseen

Toiseksi, sitoutukaa iankaikkiseen perheinstituutioon onnenne perustana. Yleisesti ottaen monet maailmassa päättävät olla menemättä naimisiin tai lykkäävät avioliittoa. Perhe on iankaikkinen instituutio, jonka Jumala asetti ennen maailman perustamista.

*Vakuutan teille,
että ilo, rakkaus ja
täyttymys, joita koe-
taan rakastavassa,
vanhurskaassa
perheessä, tuottavat
suurinta mahdol-
lista onnea, mitä
voimme saavuttaa.*

Useimmat ihmiset menevät naimisiin ja saavat lapsia. Tässä elämässä ei ole suurempaa siunausta kuin saada lapsia. Muutamat sydämeenkäyvimmistä kohdista kaikkialla kirjoituksissa tavoittavat lasten suurenmoisen merkityksen taivaallisen Isämme suunnitelmassa. He ovat todellakin Herran lahja (ks. Ps. 127:3).

Kun olin parissakymmenissä, presidentti David O. McKay (1873–1970) esitti profeetalisen sanoman avioliitosta ja lapsista. Hän oli 95-vuotias ja eli viimeistä elinvuottaan. Hän opetti, että puhdas rakkaus miehen ja naisen välillä ”on yksi jaloimmista asioista maailmassa ja että lasten synnyttäminen ja kasvattaminen on kaikista ihmisen velvollisuuksista ylevin”⁶.

Sitten presidentti McKay ilmaisi huolensa siitä, että avioero hyväksyttiin yhä enenevässä määrin. Vuonna 1969 Kalifornia oli ensimmäinen osavaltio Yhdysvalloissa, joka salli niin kutsutun ”avioeron ilman syytä”. Ennen tuota aikaa avioliiton päättämiseen piti olla jokin syy, kuten uskottomuus tai muut äärimmäiset

olosuhteet. Presidentti McKay oli ilmeisen huolestunut siitä, että avioliittoinstituutio oli vaikeuksissa. Hän sanoi: ”Avioerojen määrän lisääntyminen Yhdysvalloissa nykyään on pelottava uhka tämän kansakunnan suuruudelle.”⁷

Kun katsomme taaksepäin, niin se, mitä presidentti McKay opetti, oli todella profetaalista. *U.S. News and World Reportin* nykyinen päätoimittaja on käynyt läpi senjälkeistä historiaa ja sen seurauksia. Hän raportoi, että ”avioerojen määrä on yli kaksinkertaistunut 1960-luvulta” ja aviottomien lasten määrä ”on kohonnut viidestä prosentista vuonna 1960 nykyiseen noin 35 prosenttiin”. Hän selittää tuloksia ja niiden haitallista vaikutusta lapsiin. Hän tekee selväksi, että ”kahden biologisen vanhemman vakaa perhe – on osoittautunut ihanteelliseksi menetelmäksi luonteen muovaamiseen, hoivaamiseen, arvojen juurruttamiseen ja lapsen tulevaisuuden suunnittelemiseen”⁸.

New York Timesin artikkeli päättyy: ”Nykyajan yhteiskunnissa – – on taipumus huolehtia aineellisista asioista, ja niissä on alkukantainen pelko, joka liittyy moraalisiin ja sosiaalisiin huoliin”, ja sen johdosta ne ovat ”sokeita sille, mikä on hengellistä”.⁹ Eikö presidentti McKay profetoinut juuri tästä?

Saanan vakuuttaa teille, että suuri enemmistö avioliitoista kirkon uskolisten jäsenten kesken on onnellisia ja onnistuneita. Teidän, jotka ette ole vielä naimisissa, pitäisi edetä uskoen ja luottavaisina kohti avioliiton ja perheen perimmäistä tavoitetta. Neuvoin teitä etsimään vanhurskasta

puolisoa, jota ihaillette ja josta tulee paras ystävänne. Vakuutan teille, että ilo, rakkaus ja täyttymys, joita koetaan rakastavassa, vanhurskaassa perheessä, tuottavat suurinta mahdollista onnea, mitä voimme saavuttaa. Tuo onni on menestyvän yhteiskunnan perusta. Ne, jotka ovat vanhurskaita eivätkä pysty saavuttamaan tätä tavoitetta, ovat oikeutettuja jokaiseen siunaukseen, joka taivaallisella Isällä on lapsilleen.

Vaikuttakaa myönteisellä tavalla

Kolmanneksi, vaikuttakaa maailmassa myönteisellä tavalla ja olkaa

tehokas hyvää aikaansaava voima. Yksi merkittävä haaste on noudattaa hengellistä käskyä elää maailmassa mutta ei maailmasta (ks. Joh. 17). Presidentti Joseph Fielding Smith (1876–1972) opetti kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä ollessaan, että vaikka me olemme maailmassa, ”me emme ole maailmasta siinä mielessä, että meidän pitäisi mennä mukaan – – pahoihin tapoihin, – – muoteihin, – – mielettömyksiin, vääriin oppeihin ja teorioihin”.¹⁰ Lisäksi panoksenne paikassa, jossa asutte, on osa haastettanne olla esimerkki, viedä evankeliumia eteenpäin ja

elää niiden totuuksien mukaan, joita vanhempanne ja profetat ovat teille opettaneet.

Vastataksenne tähän haasteeseen te haluatte vaikuttaa ja teidän pitää vaikuttaa maailmassa myönteisellä tavalla. Meitä on koeteltava ja testattava ja meidät on havaittava kelvollisiksi parempaan valtakuntaan. Kuten presidentti Thomas S. Monson on opettanut: ”Valintamme määräävät kohtalomme.”¹¹

Tämä ei ole helppoa elämää eikä sen ollut tarkoituskaan olla. Siitä huolimatta me tiedämme, että Herra saa koettelemuksemme kääntymään siunaukseksenne ja hyväksemme. Hän antaa meille voimaa pysyä lujana vastustuksesta huolimatta. Vanhurskaus on palkka sinänsä, ja pyhissä kirjoituksissa meille luvataan, että vanhurskauden palkka on rauha tässä maailmassa ja iankaikkinen elämä tulevassa maailmassa (ks. OL 59:23). Neuvon teitä vaikuttamaan maailmassa myönteisellä tavalla.

Eläkää tasovaatimusten mukaan ja kertokaa niistä

Neljänneksi, eläkää tasovaatimustenne mukaan ja kertokaa niistä niille, joiden kanssa olette tekemisissä. Monet teistä tulevat kokemaan haasteita, kun etsitte työpaikkaa. Teidän pitää olla viisaita. Suosittelisin, että kertoisitte mahdollisille työnantajille, että teillä on korkeat eettiset ja moraaliset tasovaatimukset, mukaan lukien sitoutuminen perheeseen.

Opin tämän periaatteen tärkeiden urani alkuvaiheissa. Päätettyäni opintoni Stanfordin oikeustieteellisessä tiedekunnassa hain työpaikkaa

eräästä tietystä lakiasiaintoimistosta. Toimiston henkilökuntaan ei kuulunut myöhempien aikojen pyhiä, mutta toimiston lakimiehet olivat lujaluonteisia ja kyvykkäitä. Aamun haastattelujen jälkeen vanhin osakas ja kaksi muuta osakasta kutsuivat minut lounaalle. Vanhin osakas kysyi, haluaisinko alkudrinkin ennen lounasta, ja myöhemmin, haluaisinko viiniä. Kieltäydyin molemmilla kerroilla. Toisella kertaa kerroin hänelle, että olen aktiivinen myöhempien aikojen pyhä enkä käytä alkoholijuomia.

Sain toimistolta työtarjouksen, ja muutamaa kuukautta myöhemmin vanhin osakas kertoi minulle, että alkoholijuomien tarjoaminen oli ollut koe. Hän huomautti, että ansioluettelostani kävi selkeästi ilmi, että olin palvellut MAP-kirkon lähetystyössä. Hän oli päättänyt palkata minut vain, jos olisin uskollinen oman kirkkoni opetuksille. Hän piti sitä merkittävänä luonteen ja rehellisyyden mittana.

Vuosinani Yhdysvaltain Kalifornian San Franciscossa tunsin joitakuita jäseniä, jotka eivät halunneet työtoveriensa tietävän, että he ovat myöhempien aikojen pyhiä. He joutuivat poikkeuksesta arveluttaviin tilanteisiin, jotka olisi voitu välttää, jos he olisivat tuoneet suoraan julki, mihin he uskoivat.

Olkaa valona

Lopuksi, olkaa valona ihmisille siellä, missä asutte. Kun vaimoni ja minä aloitimme yhteiselon vastavivittynä avioparina San Franciscon lahden alueella 1960-luvun puolivälissä, myöhempien aikojen pyhien asukasmäärä oli suhteellisen pieni. Lisäksi San Franciscon lahden alue oli

alkanut vetää puoleensa huumeidenkäyttäjii ja kaikenlaista siveetöntä ja synnillistä elämää. Eräs silloinen huolestunut vaaranjohtaja kysyi kirkon johdolta, pitäisikö johtohenkilöiden kannustaa kirkon jäseniä jäämään San Franciscon lahden alueelle.

Presidentti Harold B. Lee (1899–1973), joka oli silloin kahdentoista apostolin koorumin virkaiältään vanhin jäsen, sai tehtävän käsitellä asiaa. Hän tapasi joukon pappeusjohtajia ja kertoi heille, ettei Herra ollut innoittanut temppelin rakentamista alueellemme vain, jotta jäsenet sitten lähtisivät pois. Hänen neuvonsa olivat:

1. Luokaa Siion sydämeen ja kotiinne.
2. Olkaa valona niille, joiden keskuudessa asutte.
3. Keskittykää temppelissä opetettaviin toimituksiin ja periaatteisiin.

Jos me noudatamme presidentti Leen neuvoa nyt, me voimme onnistua olemaan maailmassa olematta maailmasta. Meidän jokaisen on kuitenkin päätettävä, katsommeko me maailmaan vai keskitymmekö temppeliin.

Elinaikanamme koemme monia maailmallisia haasteita. Yksi näistä haasteista on, että me huomaamme, ettei kirkkoa ja sen opetuksia ymmärretä ja että joskus ne esitetään väärin. Muutama vuosi sitten vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista kehotti kirkon jäseniä korottamaan äänensä uskon puolustamiseksi ja väärin tietojen oikaisemiseksi. Hän esitti, että on erityisen tärkeää, että me osallistumme ”uusmediassa”, mikä ”on internetin ansiosta mahdollista”.¹² Maailmassa, jossa on

monia erilaisia kommunikoinnin tapoja ja jäsenet ovat levittäytyneet kautta maapallon, myöhempien aikojen pyhien pitää reagoida vastuuttomiin ja virheellisiin kuvauksiin kirkosta, kun niitä esiintyy, ja puolustautua niitä vastaan. Olemme kiitollisia siitä, mitä vanhin Ballardin artikkelin jälkeen on tapahtunut, ja toistan hänen haasteensa.

Olen varma siitä, että me voimme saada onnen, jota toivomme ja jota Jumala haluaa meille. Kun pyrimme kulkemaan todellista polkua onneen perheessämme ja ammattisamme, rukoilen, että käytämme tietämystämme ja vaikutustamme tuodaksemme enemmän vanhurskautta, rauhaa, ymmärrystä ja vapautta ihmisille kaikkialla maailmassa. ■

Brigham Youngin yliopiston Havaijin kampuksella 10. huhtikuuta 2010 pidetystä puheesta. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa <http://devotional.byuh.edu/node/416>.

VIITTEET

1. Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 1902, osa 1, s. 535–536.
2. Jim Holt, "A Word about the Wise", *New York Times Book Review*, 14. maaliskuuta 2010, s. 12.
3. David Brooks, "The Sandra Bullock Trade", *New York Times*, 30. maaliskuuta 2010, s. A23.
4. *Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, toim. Joseph Fielding Smith, 1985, s. 254.
5. Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*, suom. Valter Juva, 1916, osa 1, s. 38.
6. *Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, 2004, s. 148.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 8.
8. Mortimer B. Zuckerman, "Family-Unfriendly Policies", *U.S. News and World Report*, 5. lokakuuta 2007, s. 72.
9. "The Sandra Bullock Trade", s. A23.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1916, s. 70.
11. "Kutsu korotukseen", *Valkeus*, syyskuu 1993, s. 4.
12. Ks. "Evankeliumista kertominen Internetin avulla", *Liahona*, kesäkuu 2008, s. K2.

Vaikuttakaa maailmassa myönteisellä tavalla ja olkaa väkevä voima hyvän puolesta.

PURJEHTIEN TURVALLISESTI KOTIIN

Richard M. Romney

kirjon lehdet

Joka päivä kalastajat Visakhapatnamissa Intiassa lähtevät merelle. Useimpina päivinä aallot ovat lempeitä, valtameri on hyväntahtoinen ja veneet palaavat kaloja täynnä. Toisinaan meri muuttuu kuitenkin myrskyiseksi. Taivaat synkkenevät, uhkaavat aallot kohoavat ja kalastajat riemuitsevat siitä, että pääsevät sentään turvallisesti takaisin satamaansa.

Joka päivä myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat nuoret Visakhapatnamissa lähtevät maailmaan. Useimpina päivinä elämä kohtelee heitä hyvin. He hankkivat tietoa, saavat ystäviä ja palaavat kotiin täynnä elämäniloa. Toisinaan maailma kuitenkin muuttuu myrskyiseksi. Pettymys rynnkyytä aaltojen tavoin, kiusaus kohoaa uhkaavaksi ja epäily pimentää hengellisen taivaan. Sellaisina päivinä

Vaikka elämän aallot saattavat olla toisinaan myrskyisiä, myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat nuoret Visakhapatnamissa Intiassa tietävät, että kodin turva on rauhan satama.

he riemuitsevat palatessaan turvallisesti rauhan satamaansa, kotinsa turviin.

Kuvia seinällä

Kaksi noista myöhempien aikojen pyhiin kuuluvista nuorista, Naga Bushan Ratnam ja Pavani Kotala Ratnam, asuvat vanhempineen pienessä asunnossa kaukana kaupungista mutta lähellä terästehdasta, jossa heidän isänsä on työssä. Asunnossa olevista kuvista voi päätellä, mitkä asiat ovat heille tärkeitä. Perhekuvat täyttävät kirjahyllyn lähellä etuovea, ja makuutilassa seinää koristavat kuvat Vapahtajasta, temppelistä ja ensimmäisestä presidenttikunnasta.

”Kun herään, näen ensimmäisenä nuo kuvat”, Pavani sanoo. ”Kun menen illalla nukkumaan, ne ovat viimeisin, mitä näen.”

Pavani uskoo, että me kaikki voimme luoda kotiimme rauhan sataman. ”Siksi pidän kaiken puhtaana”, hän sanoo. ”Se on yksi tapa tehdä tästä sellainen paikka, missä Hengellä on hyvä olla.” Ja koulussa ”minulla on aina kirjalaukussani kirjanen *Nuorten voimaksi*, joten aina kun otan sieltä kirjan, näen sen”.

Naga on huomannut, että keskustelut siskon kanssa tuovat hänelle rauhaa. ”Tietenkin puhumme vanhempiemme kanssa ja pyydämme heidän neuvojaan monissa asioissa”,

Kirkko ja perhe tarjoavat turvallisen sataman Ratnamin perheelle (edellinen sivu) ja (myötäpäivään ylhäältä vasemmalta) Sujit, Sandeep ja Hepsiba Bathalle; Pavani ja Naga Ratnam; But-tyn perhe ja muita nuoria Visakhapatnamista, jossa on kolme seurakuntaa.

Ratnamin perheen nuoret selittävät, että se, että heidän kotonaan on pappeus, lisää myös heidän perheensä hyvinvointia. He muistelevat sitä, miten heidän isänsä johdatti heidät muut kirkkoon kahdeksan vuotta sitten, silloinkin kun heidän – kaikkien neljän – piti pelkästään kokouksiin päästäkseen matkata 40 kilometriä suuntaansa yhdellä ainoalla moottoripyörällä. He puhuvat uskon rukouksista Pavanin puolesta, kun tämä oli sairas sinä päivänä kun isä kastettiin, isän antamasta pappeuden siunauksesta vakavasti sairaalle Nagalle koulun kokeiden aikaan ja siitä, miten isä neuvottelee aina äidin kanssa ja heidän kanssaan ja rukouksessa taivaallisen Isän kanssa ennen tärkeiden päätösten tekemistä.

”Olen nähnyt myönteisiä muutoksia, kun perheemme on edistynyt evankeliumissa”, Pavani sanoo. ”Vanhempieni esimerkki ja veljeni esimerkki ovat opastaneet minua perheen kuopuksena. Tiedän, että Jeesus Kristus on auttanut minua elämäni jokaisella osa-alueella. Ympäriälläni on ihmisiä, jotka

auttavat minua ja rakastavat minua, ja Vapahtaja rakastaa minua. Se rakkaus on minulle tärkeämpää kuin mikään muu.”

Se rakkaus kävi selkeästi ilmi, kun perhe matkusti Hongkongin temppeliin Kiinaan sinetöitäväksi. Naga sanoo, että maan päällä temppeli on kaikkein paras turvapaikka: ”Se on pyhyiden paikka. Jo se, että ajattelemme temppeliä, tuo pyhyyttä kotiimme.” Ja sen ansiosta Ratnamien asunto on paikka, jossa on ilo olla.

Pyhien kirjoitusten turva

Hepsiba, Sandeep ja Sujith Batha, jotka asuvat vanhempien Visakin (kuten paikalliset kaupunkia kutsuvat) keskustassa, sanovat, että pyhät kirjoitukset ovat ankkuri heidän rauhan satamassaan. ”Pyhiä kirjoituksia lukemalla me kutsumme Hengen opastamaan meitä oikealla tiellä, tekemään hyviä päätöksiä elämässämme”, Hepsiba sanoo.

hän sanoo. ”Isämme on piirinjohtaja, joten puhumme hänen kanssaan koko ajan sekä virallisesti että epävirallisesti. Ja juttelemme todella mielellämme äitimme kanssa. Mutta siinä, että pystyn puhumaan siskoni kanssa, on jotakin erityistä.” Kun Naga hermostuu jostakin, Pavani saa hänet rauhoittumaan. Naga on hieman pidättyväinen, joten Pavani auttaa häntä olemaan seurallisempi.

”Mutta ennen kaikkea me voimme vahvistaa toisiamme tasovaatimusten noudattamisessa”, Naga sanoo. Pavani esimerkiksi kysyy Nagalta neuvoja säädyllisestä pukeutumisesta. ”Jos vaate ei hänen mielestään ole kirkon tasovaatimusten mukainen, minä en käytä sitä”, hän sanoo. Ja usein he puhuvat palvelemisesta sekä kirkossa että asuinpaikkakunnallaan. Sellainen keskustelu on osaltaan johtanut Nagan unelmaan olla jonakin päivänä kardiologi (sydäntautilääkäri). ”Haluan, että työni on palvelemista jollakin tavoin”, hän sanoo.

”Me myös kutsumme Hengen kotiimme, kun pidämme perheillan ja perherukouksen.”

Sandeep sanoo, että itse asiassa heidän äitinsä muistuttaa heitä ”rukoilemaan joka päivä ulos lähtiessä ja sisään tullessa. Kun hän sanoo: ’Olethan kiitollinen’, minussa herää halu olla kiitollinen kaikesta.”

Sujith sanoo, että kodin lisäksi yksi rauhan paikka on seurakunnan kokoukset, missä jäsenet oppivat evankeliumia yhdessä ja missä jokainen on tervetullut palvelemaan Jumalaa, ja toiminnat, joissa nuoret, joilla on samat tasovaatimukset, voivat vahvistaa ja tukea toisiaan. ”Herra sanoo meille, että me olemme maailman valo”, Sujith sanoo (ks. Matt. 5:14). ”Kun kokoonnumme yhteen, me pidämme tuon valon kirkkaasti loistamassa ja meistä tuntuu helpommalta jakaa sitä.”

Onnellisesti kotona

Juuri sellainen jakaminen toi evankeliumin Buttyin perheeseen. Siskokset Sandhya ja Sudha Butty ja heidän äitinsä ja isänsä eivät juurikaan voi olla hymyilemättä – he ovat niin innokkaita kertomaan siitä, kuinka he tutustuivat kirkkoon.

”Meidän koko perhe liittyi kirkkoon”, Sandhya selittää. ”Olimme etsineet oikeaa kirkkoa pitkän aikaa. Tiesimme, että meidän piti mennä kasteelle. Sitten yhtenä päivänä isämme näki kaksi lähetyssaarnaajaa. Heidän nimilaaotissaan oli teksti ’Jeesuksen Kristuksen Kirkko’, ja hän tiesi, että hänen piti puhua heidän kanssaan.”

Keskustelut alkoivat toden teolla. ”Saimme tietää, että tehdäkseen Isän tahdon Jeesus Kristus kärsi puolestamme, sai aikaan sovituksen ja teki mahdolliseksi sen, että me voimme palata taivaallisen Isän luo seuraamalla Häntä”, Sudha sanoo. Kun tuo todistus oli lujasti paikallaan, kirkkoon liittyminen tuntui siltä kuin olisi purjehtinut kotiin ystävällisillä vesillä, ja Buttyt ovat riemuinneet päätöksestään siitä asti.

Kalastajaveneet lähtevät matkaan joka päivä Visakhapatnamista. Joka päivä Visakhapatnamin ensimmäisen ja toisen seurakunnan sekä Gajuwakan seurakunnan nuoret lähtevät maailmaan. He kaikki voivat palata turvallisesti tuttuun satamaan. Mutta myöhempien aikojen pyhien kohdalla se on satama, joka on turvallinen paitsi nyt myös iankaikkisesti. ■

YSTÄVYYDEN AALLOILLA

Pavani Kotala Ratnam on oppinut paljon ystävydestä elämällä evankeliumin periaatteiden mukaan. ”Kun me liityimme kirkkoon, minulle naurettiin koululuokassani, koska en ikinä luntannut. En ikinä valehdellut. Jos minua pyydettiin tekemään mitä tahansa hyvää, tein sen tietenkini. Ja puhuin aina kaikille kohteliaasti. Minulla oli kirkossa hyviä ystäviä, mutta ’ystäväni’ koulussa eivät pitäneet tasovaatimuksistani. He sanoivat, että olin typerä, ja puhuivat minusta naureskellen muiden edessä.

Puhuin isän ja äidin kanssa siitä, millaisia ystäviä minulla pitäisi olla”, hän jatkaa. ”Puhuminen heidän kanssaan oli yksi parhaista päätöksistä, mitä olen ikinä tehnyt. He auttoivat minua ajattelemaan hyvää itsestäni, valitsemaan ystäviä, jotka kehittävät minua, ja pyrkimään siihen, että olen ystävällinen jokaiselle.

Pian puhuin kaikkien kanssa – ison kaverin, paremman oppilaan – puhuin jokaiselle. Yritin näyttää hyvää esimerkkiä. Alkuun en löytänyt yhtään ystävää, joka kannustaisi minua, ja minulla oli vaikeaa. Mutta opettajani kannustivat minua. Oli tilanteita, jolloin he kysivät: ’Mikä tekee sinusta erilaisen?’

Muut oppilaat kyselivät: ’Miksi käyttäydyt tuolla tavalla?’ ja ’Miksi puhut tuolle kaverille, kun hän ei ole samaa yhteiskuntaluokkaa kuin sinä?’”

Mutta viimein nuo vastustuksen aallot lakkasivat velomasta. ”Tiesin, että olin erilainen hyvällä tavalla ja että minun pitäisi olla oma itseni ja tehdä oikein. Minulla oli sellaista päättäväisyyttä”, hän sanoo.

Nyt muut oppilaat pitävät Pavania ystävällisenä nuorena naisena, jolla on myönteinen vaikutus koulussaan.

PRESIDENTTI MONSON HALUAA TAVATA SINUT

Minulla todettiin Parkinsonin tauti noin 15 vuotta sitten. Neljä vuotta myöhemmin terveyteni oli tasaisesti heikkenemässä ja olin pyörätuolissa. Olin äärimmäisen turhautunut tilaani, koska olin ollut koko elämäni hyvin aktiivinen.

Noihin aikoihin lähdin Skotlannin Dundeehen konferenssiin, johon osallistui presidentti Thomas S. Monson. Hän oli tuolloin neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa. Kokouksen jälkeen luokseni tuli eräs jäsen.

”Veli Sharkey?”

”Niin?”

”Tule eteen tapaamaan presidentti Monsonia.”

Minulla ei ollut

mitään aikomusta tehdä niin, mutta mies palasi muutamaa minuuttia myöhemmin.

”Veli Sharkey”, hän sanoi, ”presidentti Monson odottaa tapaavansa sinut.”

”Mutta hän ei tunne minua”, vastasin.

”Siitä huolimatta hän odottaa tapaavansa sinut. Hän on kuullut sairaudestasi.”

Suostuin ja menin tapaamaan presidentti Monsonia.

Hän tervehti minua lämpimästi ja kysyi, haluaisinko pappeuden siunauksen. Sanoin haluavani.

Löysimme huoneen, ja presidentti Monson kysyi, kenen haluaisin viettävän minut. Kysyin, voisimmeko hakea paikalle piispani. Kun joku lähti

etsimään häntä, yksi presidentti Monsonin matkakumppaneista muistutti häntä siitä, että elleivät he pian lähtisi, he eivät ehtisi ajoissa Edinburghin lentokentälle.

Presidentti Monson hymyili ja vastasi viitaten itseensä ja minuun: ”Kun on meidän iässämmme, oppii asettamaan asiat tärkeysjärjestykseen. Ehdimme sinne ajoissa.”

Kun piispani tuli, hän ja presidentti Monson voitellivat ja siunasivat minut. Siunaus, jonka presidentti Monson antoi minulle, ei ollut parantumisen siunaus vaan koski selviytymistä sairauteni ja siihen liittyvien vaivojen kanssa. Siinä siunattiin myös perhettäni, että se kykenisi auttamaan minua selviytymään sairauteni kanssa.

Nyt vuosikymmen myöhemmin minulla on yhä Parkinsonin tauti, mutta olen 74-vuotias ja pärjään hyvin. Olen todellakin löytänyt keinoja selviytyä sairauteni kanssa. Tunnen oloni hyväksi, enkä ole käyttänyt pyörätuolia sen päivän jälkeen, jolloin sain sen siunauksen. Lääkäri kutsuu minua ”tähtipotiilaakseen”.

Tulen aina olemaan kiitollinen presidentti Monsonille hänen ystävällisyydestään, kun hän puhui hänelle entuudestaan tuntemattoman miehen kanssa ja siunasi tätä. Mutta olen kiitollinen myös siitä, mitä hän opetti minulle pappeuden käyttämisestä.

Meillä on kirkossa erilaisia avaimia ja virkoja, mutta meillä on sama pappeus. Presidentti Monsonin ystävällinen teko opetti minulle, ettei kyse ole siitä, kenellä pappeus on, vaan siitä, kuinka me käytämme sitä taivaallisen Isän lasten elämän siunaukseksi. ■

George Sharkey, Skotlanti

Presidentti Monson tervehti minua lämpimästi ja kysyi, haluaisinko pappeuden siunauksen.

PAPPEUDEN SIUNAAMA

Liityin kirkkoon vuonna 1996, kun olin yksinhuoltajaäiti, useita vuosia kaksossisareni Theresan jälkeen. Kun Theresa kastettiin, eräs yhteinen ystävä sanoi minulle: ”Miksi hän haluaa liittyä siihen kirkkoon? Siellä naiset pidetään taka-alalla.”

Oltuani tekemisissä kirkon jäsenten kanssa tiesin, että ystäväni käsitys oli väärä – avioliitot, joita näin kirkon jäsenten keskuudessa, olivat joitakin lujimmista ja tasavertaisimmista, mitä olin koskaan nähnyt. Tiesin, että kirkossa vain miehillä on pappeus, mutta tunsin, että he käyttivät pappeutta kaikkien hyödyksi.

Tuo totuus vahvistui minulle, kun minulla todettiin rintasyöpä 11 vuotta kasteeni jälkeen. Uutisen kuultuani sain hengellisen kehotuksen pyytää pappeuden siunausta, minkä teinkin sinä iltana. Siunauksessa minulle luvattiin, että syöpä poistuisi kehostani, että kehoni tulisi terveeksi ja että Henki ohjaisi lääkäreitäni.

Tuo siunaus oli ensimmäinen monista, joita saisin seuraavien kolmen vuoden hoitojen ja leikkausten aikana. Se antoi minulle uskoa tietää, että parantuisin fyysisesti, jos se oli Herran tahto, tai parantuisin hengellisesti – ja saisin voimaa kestää koettelemukseni.

Koin tuota jälkimmäistä parantumista yhtenä iltana erään leikkauksen jälkeen. Muistan heränneeni tavattomissa kivuissa. Juuri silloin

Kuultuani uutisen, että minulla on rintasyöpä, sain hengellisen kehotuksen, että minun pitäisi pyytää pappeuden siunausta.

mieleeni tuli tämä ajatus: ”Tiedät, että paranet. Sinulle on luvattu, että kehosi tehdään terveeksi. Tiedät, että selviydyt tästä.”

Eräässä toisessa tilanteessa heräsin keskellä yötä huoleen tulevaisuudesta. ”Mitä minulle tapahtuu?” mietin. Sitä hätää kesti pari tuntia, mutta se oli ainoa kerta kolme vuotta kestäneen kamppailuni aikana, kun tunsin sellaista pelkoa. Saamieni pappeuden siunausten

tuoma rauha tuki minua ja auttoi minua selviytymään asioista, joita en uskonut pystyväni kestämaan.

Pappeus vahvisti minua edelleen kestämaan leikkauksen jälkeisen tulehduksen ja korkean kuumeen. Yhtenä iltana tuona aikana lankoni tuli sairaalaan ja antoi minulle siunauksen. Kuume oli noussut koko päivän, mutta siunauksen jälkeen se laski tasaisesti. Olin vaikuttunut mutta en yllättynyt.

Näin lupauksen, että lääkäreitäni ohjattaisiin, täyttyvän. Kun heräsin yhden leikkauksen jälkeen, kirurgi tuli katsomaan minua.

”Olin jo lopettamassa”, hän selitti, ”mutta jokin kehotti minua menemään syvemmälle, ja löysin muita ongelmallisia alueita, jotka pystyin poistamaan. Meillä oli onnea, kun löysimme ne.”

Hän ei ollut kirkon jäsen, mutta aiemmin saamani siunauksen lupaus oli toteutunut. Henki oli ohjannut häntä.

Olen kiitollinen seurakunnassani ja perheessäni olevista kelvollisista pappeudenhaltijoista, jotka ovat ojentaneet auttavan kätensä minulle ja käyttäneet pappeutta siunatakseen elämäni. Olen kiitollinen heidän vaimoistaan, jotka tukevat ja vahvistavat heitä, kun he kunnioittavat pappeuttaan ja käyttävät sitä muiden siunaukseksi. Ennen kaikkea olen kiitollinen siitä, että taivaallinen Isä on siunannut meitä antamalla maan päälle voimaansa, joka siunaa kaikkia Hänen lapsiaan. ■

Virginia Gillis, Massachusetts, USA

ISÄ, MINÄ TARVITSEN SINUA

Olin siirtämässä sadettimen letkua eräässä osassa maatalaamme Pohjois-Kaliforniassa Yhdysvalloissa. Päivä oli erityisen mukava siksi, että isä oli auttamassa minua. Kun saimme työn tehtyä, hyppäsimme maastoajoneuvojemme (mönkijöiden) selkään ja suuntasimme kotia kohti päivällinen mielessämme. Isä ajoi edellä.

Maatilamme rajoittuu yhdeltä sivultaan Pitjokeen. Ajoimme pellon reunaa, etteivät mönkijöiden suuret renkaat litistäisi sinimailasia. Pelto oli oikealla puolellamme, ja syvän penkan pohjalla virtaava joki oli vasemmalla puolellamme. Emme nähneet kovin hyvin, koska oli utuista.

Ajoimme melko kovaa vauhtia, kun ajauduin pois reitiltä ja mönkijäni oikea takarengas osui marunapensasrykelmään. Törmäyksen johdosta minun oli käännettävä mönkijää terävästi vasemmalle kohti jokea ja penkkaa myöten alas. Yritin pysähtyä, mutta penkka oli liian jyrkkä ja vauhtini oli liian kova. Olin aivan varma siitä, että päätyisin jokeen. Onneksi penkassa kasvoi puu, joka oli suoraan edessäni. Seuraavaksi huomasinkin katselevani alapuolellani olevaa mönkijää – puusta käsin! En ole ikinä ollut niin peloissani.

Minusta tuntui, että olin juuri ollut hengenvaarassa, mutta muutamia naarmuja ja ruhjeita lukuun ottamatta olin vahingoittumaton. Kun olin rauhoittunut ja vetänyt muutaman kerran henkeä, tajusin, etten yksin saisi mitenkään mönkijää penkkaa myöten ylös. Odotin, että isä kurkistaisi penkanreunan yli minua etsien,

mutta hän ei tehnyt niin. Se teki oloni entistä kurjemmaksi.

Kömmin ylös penkalle, mutta isää ei näkynyt missään. Rukoilin hiljaa mielessäni taivaallista Isääni pyytäen Häntä lähettämään isän hakemaan minua. Sitten lähdin kävelemään.

Sillä välin isä oli ehtinyt melkein kotiin saakka, kun hän luuli kuulleensa minun huutavan häntä. Ensimmäistä kertaa sen jälkeen kun lähdimme pelloilta, hän katsoi taakseen. Vasta silloin hän huomasi, etten ollut hänen takanaan. Hän tiesi, että jokin oli vialla, ja lähti etsimään minua, kunnes löysi minut.

Isä kertoi minulle myöhemmin, että hän oli kuullut minun sanovan: ”Isä, minä tarvitsen sinua!” Tuolloin hän oli yli kolmen kilometrin päässä. Tiesin silloin, että rakastava taivaallinen Isä oli kuullut rukoukseni ja antanut isän tietää, että tarvitsin hänen apuaan.

Olen kiitollinen Pyhästä Hengestä sekä totuuden ja opastuksen kiuskauksista, joita saamme Häneltä. Olen myös kiitollinen rakastavasta isästani, joka oli elänyt sillä tavoin, että Pyhä Henki saattoi puhua hänelle ja tulla kuulluksi. ■

Michael K. Hewett, Utah, USA

Rukoilin hiljaa mielessäni taivaallista Isääni pyytäen Häntä lähettämään isän hakemaan minua.

HALUAISITKO SIUNAUKSEN?

Kun olin yhtenä aamuna nousemassa jyrkkää mäkeä Brigham Youngin yliopiston kampuksen eteläpuolella, kuulin takaani rysähdyksen. Käännyin ympäri ja näin nuoren miehen makaavan kasvoillaan jalkakäytävällä ja hänen polkupyöränsä kappaleina jonkin matkan päässä. Seisoin järkyttyneenä, kunnes hän yritti heikosti kohottaa päätään. Silloin kiiruhdin hänen luokseen yhdessä neljän muun ihmisen kanssa, jotka olivat olleet kävelemässä ylös mäkeä.

Opiskelija, joka ehti ensimmäisenä pyöräilijän luo, käänsi hänet varovasti ympäri. Pyöräilijällä oli suuria haavoja huulissa, nenässä, leuassa ja silmäkulmassa. Toinen opiskelija soitti matkapuhelimellaan apua. Nuori äiti, joka seiso vieressäni, tarjosi kangaspalaa, ja ensimmäinen opiskelija tyrehdytti sillä pyöräilijän verta vuotavaa huulta. Toinen nainen ja minä seisoimme vieressä odottaen levottomina ensihoitajien tuloa.

Loukkaantuneen miehen silmät värähtivät auki, ja hän katsoi hämentyneenä ympärillään olevia ihmisiä.

”Missä minä olen?” hän kysyi. ”Mitä tapahtui?”

Opiskelija, joka piteli kangaspalaa hänen huuliaan vasten, vastasi: ”Olet kampuksen eteläpuolella. Kaaduit pyörälläsi.”

Pyöräilijä voihkaisi. ”Sattuu”, hän sanoi. ”Auttakaa minua.”

Loukkaantunut nuorukainen voihkaisi ja osoitti heikosti taskuaan. Hänen vieressään oleva opiskelija työnsi kätensä taskuun ja veti esiin pienen säiliön pyhitettyä öljyä.

Opiskelija sanoi, että apua oli tulossa, ja kysyi nuorukaiselta tämän nimeä.

”David”, hän vastasi nyhkyen hiljaa. ”Missä minä olen?” hän kysyi uudelleen.

Vanhempi mies, jolla oli puku yllään — luultavasti opettaja – tuli meitä kohti ja kysyi Davidilta, halusiko tämä siunauksen. David nyökkäsi kiittolisena.

Opettaja pysähtyi. ”Mutta minulla ei ole öljyä”, hän sanoi katsellen ympärilleen. Lähellä olevat pudistivat päätään. Loukkaantunut nuorukainen voihkaisi ja osoitti heikosti taskuaan. Hänen vieressään oleva opiskelija työnsi kätensä taskuun ja veti esiin suuren avainrenkaan, jossa roikkui pieni säiliö pyhitettyä öljyä.

”Hänellä on!” opiskelija huudahti.

Pyöräilijä rauhoittui heti kun opettaja ja miesopiskelijat panivat

kätensä hänen pänsä päälle ja antoivat hänelle siunauksen. Minutkin valtasi levollinen tunne, kun opettaja lupasi nuorukaiselle, että hän toipuisi ja kokisi rauhaa ja että tämä kokemus toisi hänet lähemmäs Vapahtajaa.

Pian ensihoitajat saapuivat ja veivät pyöräilijän pois. Kun kävelin luennoille, tajusin, että nuorukaisella oli mukanaan pyhitettyä öljyä, jotta hän voisi käyttää pappeutta jonkun avuntarpeessa olevan siunaukseksi. Tänään se, jota oli siunattu, oli kuitenkin hän itse. Minulle jäi tapauksesta syvä rakkauden tunne uskollisia miehiä kohtaan, jotka elävät valmiina siunaamaan muita, ja Herraa kohtaan, joka myös siunaa heitä. ■

Lia McClanahan, Utah, USA

Koulutuksen VOIMA

Suzy Taggy Coelho Caldas Nelsen

Heitteillejättö, nälkiintyminen ja köyhyys olivat äitini alituisia seuralaisia, kun hän varttui aikuiseksi. Hän sai hyvin vähän koulusivistystä, mutta hän tiesi koulutuksen arvon ja sen voiman muuttaa ihmisten elämää. Kun äitini ompeli yhteen paperinpalasia tehdäkseen minulle vihkon kouluun, hän teki selväksi yhden asian: koulunkäynti voisi auttaa minua pääsemään irti köyhyydestä.

Vaativattomat lähtökohdat

Synnyin Pohjois-Brasiliassa yli kolme kuukautta ennen aikaisesti. 30 vuotta sitten keskosvauvalla oli tuskin mitään mahdollisuuksia selviytyä hengissä torakoiden saastuttamassa yleisessä sairaalassa. Lääkärit sanoivat äidilleni, että kuolisin muutaman tunnin kuluessa. Minä en kuollut. Herra auttoi minua jäämään henkiin.

Kun olin noin viisivuotias, isäni jätti äitini, neljä sisarustani ja minut. Myös äitini vanhemmat olivat jättäneet hänet, kun hän oli pieni, joten hänellä ei ollut perhettä, jonka puoleen kääntyä tuen saamiseksi. Meillä ei ollut tarpeeksi rahaa vuokrata taloa, joten

Äitini käski minun olla ahkera koulussa, koska se oli ainut asia, jolla voisi voittaa köyhyyden.

sen sijaan vuokrasimme maatilkun. Rakensimme kotimme laudankappaleista, paperista ja muovista sekä katon kuivista lehdistä. Meillä ei ollut muita huonekaluja kuin riippumatto, jossa meistä nukkui usein kaksi tai kolme, ja vuode, jonka olimme tehneet muutamasta litistetystä pahvilauatikosta. Meillä ei ollut vesijohtoa, ei sähköä. Meillä ei ollut mitään.

Äiti teki töitä taloudenhoitajana ja pyykinpesijänä. Kävin hänen kanssaan joella ja autoin parhaani mukaan, ja sitten kävelimme tuntikausia viemässä vaatteita perille. Tämä aika tehdä työtä rinnakkain oli minulle kallisarvoista. Se oli aikaa, jolloin rakensin suhteen äitiini.

Vaikka teimme uutterasti töitä, meillä ei tuntunut koskaan olevan riittävästi rahaa. Joskus meillä oli hyvin vähän

syötävää. Äitini antoi meille ruokansa eikä toisinaan syönyt päiväkausin mitään itse. Joimme vettä ja menimme nukkumaan, koska se oli ainoa keino välttää nälän tuomia kipuja.

Tiedätkö, kuinka yksi muna jaetaan kuuden ihmisen kesken? Minä tiedän.

Kun olin nuori, minulla oli pieni joukko ystäviä, mutta kun vartuimme, kuljimme eri suuntiin. Rahaa saadaakseen tytöt ryhtyivät myymään itseään ja pojat varastamaan. Kun he kutsuivat minut mukaan, tunsin sisälläni jonkin sanovan, ettei se ollut oikein. Tiedän, että Herra oli minusta tietoinen silloinkin, jo ennen kuin minusta tuli kirkon jäsen, ja olen nähnyt edelleen todisteita Hänen kätensä koskuksesta elämässäni.

Älä luovu koulunkäynnistä

Sisarukseni ja minä olimme olleet kauan odotuslistalla päästäksemme kouluun. Kun tilaisuutemme viimein tuli, äitini kertoi minulle hyviä asioita koulusta. Hän sanoi, että jos suhtautuisin koulunkäyntiin vakavasti, minusta tulisi vielä jotakin. En

koskaan unohda hänen sanojaan: ”Olen pahoillani siitä, etten kykene antamaan sinulle hyvää elämää. Olen pahoillani siitä, että sinun piti oppia käytännön kautta työn tärkeys niin varhain elämässäsi, mutta nyt sinulla on tilaisuus saada koulutus. Mitä sitten tapahtuikin, älä koskaan luovu koulunkäynnistä, koska se on ainut asia, joka vie sinut pois tästä köyhyydestä.”

Kun sitten olin koulussa, meidän piti olla kekseliäitä hankkiessamme koulutarvikkeita. Minulla oli tapana etsiä tyhjiä paperinpaloja roskasäiliöistä ja tuoda ne kotiin. Äitini ompeli ne yhteen vihkoksi. Hän osti yleensä yhden lyijykynän, jonka jaoimme kolmeen osaan, niin että kahdella siskollani ja minulla oli kullakin pätkä, jolla kirjoittaa koulussa. Kaksi muuta sisarustamme eivät olleet vielä riittävän vanhoja käymään koulua kanssamme.

Uutta uskoa

Koska äitini oli kärsinyt niin paljon koko elämänsä ajan, hän ei uskonut,

Äitini lähetti minut kouluun omatekoisen vihkon ja lyijykynän kolmasosan turvin.

että Jumala voisi olla olemassa. Lapsuudessani minäkään en uskonut. Mutta kun tulin vähän vanhemmaksi, aloin esittää Jumalaa koskevia kysymyksiä. Kysyin itseltäni, miksi perheelläni ei ollut koskaan mahdollisuutta hyvään elämään ja miksi minulla ei ollut koskaan leluja, riittävästi ruokaa tai uusia vaatteita. Aina kun esitin näitä kysymyksiä, tunsin jollakin tavoin sydämessäni, että en ollut yksin. Se tunne lohdutti minua monen vuoden ajan.

Kun olin noin 13-vuotias, myöhempien aikojen pyhien lähetyssaarnaaja tuli kotiimme. He vastasivat kaikkiin kysymyksiini ja opettivat minulle Jeesuksesta Kristuksesta. He kertoivat minulle, että oli kirkko, jossa voisin oppia lisää evankeliumia erityisissä luokissa, jotka oli tarkoitettu minun ikäisilleni. He opettivat minua rukoukseen. He kertoivat minulle Mormonin kirjasta. Kun minut kastettiin, kukaan perheestäni ei tullut paikalle.

Tunsin itseni yksinäiseksi, mutta tiesin tekeväni oikein. Tutustuin uuteen elämään – elämään, jossa oli toivoa, onnea, uskoa ja rakkautta. Tiesin ikätoverieni etsivän lohtua huumesta ja moraalittomuudesta. Minä löysin lohtuni rakastavasta taivaallisesta Isästä ja Hänen Poikansa evankeliumista. Kasteeni jälkeen tunsin, että Herra oli ollut tietoinen minusta koko elämäni ajan.

Opin evankeliumista paljon. Tapausin ihmisiä, jotka uskoivat samalla tavoin. Muutamat jäsenet saivat tietää jonkin verran elämästäni, kun he kävivät tapaamassa minua kotona. He auttoivat auliisti minua ostamaan vaatteita ja kengät kirkkoon ja vihkoja kouluun. Olin lapsenvahtina

KOULUTTAUTUKAA

”Herra haluaa teidän koulut-tavan mieltänne ja käsiänne, valitsittepa minkä alan tahansa. Olipa kysymyksessä jääkaappien korjaaminen tai taitavan kirurgin työ, teidän on harjaannutettava itseänne. – – Tuotatte kunniaa kirkolle ja saatte runsaita siunauksia tuon koulutuksen ansiosta.”

Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008), ”Profeetan neuvoja nuorille ja rukous heidän puolestaan”, *Liahona*, huhtikuu 2001, s. 35.

Kun minut hyväk-syttiin sairaan-hoitajan koulutus-ohjelmaan, tiesin, että opiskelu olisi vaikeaa, mutta tiesin myös, että Herra olisi kanssani.

INSTITUUTTI

Kouluttaudutpa missä tahansa, voit kokoontua yhteen muiden nuorten aikuisten kanssa uskontoins-tituutissa, joita on yli 500 eri puolilla maailmaa. Kysy lähintä instituuttia paikalli-silta pappesusjohtajiltasi tai käy sivustolla www.lds.org/institutes.

säännöllisesti kirkon jäsenten luona ja ansaitsin enemmän rahaa kuin koskaan aiemmin. Koska olin niin nuori, minun olisi saattanut olla helppoa etäännyä evankeliumista. Mutta kirkon jäsenten tuella pysyin lujana juuri löytämässäni uskossa.

Evankeliumi on todella muuttanut elämäni. Kasteeni jälkeen tunsin, että minulla oli enemmän tarmoa opiskella koulussa. Opin paljon, ja minusta tuli yksityisopettaja. Jos en tiennyt jotakin aihetta, opiskelin sitä, kunnes tunsin sen niin hyvin, että

osasin opettaa sen. Käytin rahat aut-taakseni kotona.

Sain patriarkallisen siunaukseni ja minua neuvottiin palvelemaan lähetystyössä, koska Herra oli varan-nut minulle lähetystyössä erityisen siunauksen, joka muuttaisi elämäni ainiaaksi. En tiennyt, mitä se tarkoitti, mutta tiesin, että ymmärtäisin sen aikanaan, jos olisin kuuliainen.

Uusia tilaisuuksia

Palvelin Curitiban lähetyskentällä Brasiliassa vuodesta 2000 vuoteen 2002. Erään tietyn toverin ansiosta saatoin lähteä Yhdysvaltoihin

opiskelemaan. Tiesin, että se todella-kin muuttaisi elämäni ainiaaksi. Tie-sin, että taivaallinen Isäni oli minusta tietoinen ja että Hänellä oli erityinen suunnitelma varalleni. Tämä tilai-suus jatkaa opiskeluani oli vastaus rukouksiini.

Tiesin, että olisi haaste opetella uusi kieli, mutta tiesin myös, että se oli mahdollista, jos tekisin riittä-vän lujasti töitä. Opiskelin Brigham Youngin yliopiston englannin kielen keskuksessa ja vietin kirjastossa jopa kymmenen tuntia päivässä. Yksi opettajistani ehdotti, että rukoilisimme kielten lahjaa, joten joka ilta rukoilin ja pyysin taivaalliselta Isältä tätä lah-jaa. Hän tosiaankin auttoi minua.

Kun olin päättänyt opintoni eng-lannin kielen keskuksessa, minut hyväksyttiin useaan yliopistoon. Päätin opiskella Brigham Youngin yli-opiston Idahon kampuksella ja hakea sairaanhoitajan koulutusohjelmaan. Kuulin, että erityisesti kansainvälisten opiskelijoiden on hyvin vaikea päästä tuohon koulutusohjelmaan. Niinpä opiskelin niin ahkerasti kuin kykenin. Ystäväni kiusoittelivat minua sanoen, että minun pitäisi muuttaa kirjastoon, koska vietin siellä niin paljon aikaa. Jopa sen sulkeuduttua menin kotiin ja jatkoin opiskelemista.

Kun minulla oli vaikeaa, muiste-lin presidentti Gordon B. Hinckleyn (1910–2008) sanoja: ”Tarvitsette kai-ken sen koulutuksen, jonka pystytte hankkimaan. Uhratkaa auto, uhratkaa kaikki, mitä tarvitaan, tullaksenne päteviksi tekemään maailman työtä.”¹ Tiesin, että ne olivat Jumalan profeetan sanoja, ja suhtauduin niihin vakavasti.

Kun minut hyväksyttiin sairaanhoi-tajan koulutusohjelmaan, sydämeni

”Uhratkaa kaikki, mitä tarvitaan, tullaksenne päteviksi tekemään maailman työtä.” Tiesin, että ne olivat Jumalan profetaan sanoja, ja suhtauduin niihin vakavasti.

täyttyi kiitollisuudella ja onnella. Tiesin, että opiskelu olisi vaikeaa ja minun olisi edelleen tehtävä uhrauksia, mutta tiesin, että Herra olisi kanssani.

Opiskelujeni kuluessa tapasin aviomieheni, ja meidät vihittiin vuonna 2007. Sinä vuonna myös äitini liittyi kirkkoon. Hän kertoi minulle, ettei hän ollut koskaan tiennyt, miksi olin niin onnellinen siitä huolimatta, että meille oli tapahtunut kaikkea kauheaa. Mutta kirkkoon liittyttyään hän ymmärsi. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on siunannut perhettäni, ja olen onnellinen nähdessäni, että äitiäni siunataan kaikkien hänen tekemiensä uhrausten jälkeen. Tulen aina olemaan hänestä kiitollinen.

Vuoden 2010 alussa olin saamassa opintoni valmiiksi – ja odotin ensimmäistä lastamme. Kaksi kuukautta ennen kuin minun oli määrä saada sairaanhoitajan opintoni päätökseen, raskaudessani oli komplikaatioita ja vauvamme syntyi keisarinleikkauksella. Opettajani sanoivat minulle, että minun pitäisi pitää taukoa opiskelussa ja valmistua myöhemmin. Mutta olin niin lähellä valmistumista – vain kahden kuukauden päässä!

Niinpä mieheni ja minä järjestimme tarkoin aikamme, jotta voisimme pitää tärkeät asiat tasapainossa ja minä voisin saada opintoni päätökseen. Ajoin opiskeluajanki niin, että pystyin antamaan miehelleni ja pojallamme heidän tarvitsemansa huomion. Joskus mieheni vanhemmat pitivät pojastamme huolta, kun minä olin luennolla. Kaksi hienoa opiskelutove-ria auttoi minua kertaamaan kurssien opiskeluaineistoa. Tunsin, että Herra oli lähettänyt kaikki nuo ihmiset tukemaan minua tänä vaikeana aikana.

Parempaa elämää

Valmistuttuani suoritin osavaltion pätevyystutkinnon ja aloin työskennellä sairaanhoitajana auttaakseni elättämään perheemme sillä aikaa kun mieheni saattaa päätökseen omia opintojaan. Vaikka en aiokaan olla työssä, kun mieheni aloittaa työn-teen, niin jos jokin murhenäytelmä tai taloudellinen tilanne edellyttää, että teen töitä tulevaisuudessa, koulutukseni auttaa minua tuntemaan, että olen valmis tekemään niin.

Äitini oli oikeassa: koulutuksella on kyky muuttaa ihmisten elämää. Se on muuttanut minun elämäni, ja se tulee muuttamaan lasteni elämän. Toivon heidän ymmärtävän, että olen menestynyt, koska olen noudattanut Herran minua varten laatimaa suunnitelmaa. Hän halusi, että saan koulutuksen, ja Hän auttoi minua matkan jokaisella askeleella. Toivon, että lapseni oppivat tekemään työtä kuten minä opin ja että he oppivat arvostamaan koulutusta yhtä paljon kuin minä. ■

VIITE

1. ”Profeetan neuvoja nuorille ja rukous heidän puolestaan”, *Liahona*, huhtikuu 2001, s. 34.

JATKUVAA KOULUTUSTA

Jatkuva koulutusrahasto perustettiin vuonna 2001 auttamaan kirkon jäseniä hankkimaan koulutus ja valmennus, jota he tarvitsevat ollakseen omavaraisia. Ohjelmaan kelpuutetut kirkon jäsenet saavat lainan auttamaan heitä koulutuksensa maksamisessa. He maksavat lainan takaisin saatuaan työpaikan. Saadaksesen jatkuvan koulutusrahaston lainan hakijan täytyy tehdä monia asioita, mukaan lukien seuraavat:

- Olla kelpoillinen, aktiivinen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen. Naimattomien 19–26-vuotiaiden mieshakkijoiden täytyy olla kotiinpalanneita lähetyssaarnaajia tai heidät on täytynyt vapauttaa kokoaikaisesta lähetystyöpalveluksesta.
- Saada pappeusjohtajien suositus.
- Osallistua uskontoinstituuttiin, elleivät he ole naimisissa tai yli 30-vuotiaita.
- Asua, olla työssä ja opiskella jatkuvan koulutusrahaston hyväksymässä maassa. Jatkuvan koulutusrahaston lainoja on tarjolla jäsenille yli 40 maassa.
- Sitoutua maksamaan niin paljon opiskelukustannuksista kuin mahdollista omilla varoilla, valmistua ja hankkia hyvä työpaikka sekä maksaa laina kokonaisuudessaan takaisin.

Jos olet kiinnostunut hakemaan jatkuvan koulutusrahaston lainaa, ota yhteys paikalliseen pappeusjohtajaasi. Lisätietoja ohjelmasta on sivustolla pef.lds.org.

”Mistä voin tietää, onko koettelemusteni tarkoitus auttaa minua tulemaan paremmaksi vai ovatko ne taivaallisen Isän tapa varoittaa minua, että olen kulkemassa väärään suuntaan?”

Koettelemukset voivat auttaa sinua tulemaan paremmaksi – onpa niiden syy mikä tahansa – jos käytät niitä kasvaaksesi hengellisesti.

Omatuntosi kertoo, jos olet menossa väärään suuntaan. Jos olet tehnyt jotakin, mikä aiheuttaa sinulle tunnontuskia, rukoile taivaallista Isää ja pyydä Häneltä anteeksi. Yritä korjata mahdollisesti aiheuttamasi ongelmat. Voit myös pyytää neuvoja vanhemmiltasi ja pappeusjohtajiltasi. Kun teet tämän kaiken, sinusta tuntuu paremmalta ja lähdet kulkemaan oikeaan suuntaan.

Myös koettelemukset, jotka eivät ole synnin seurausta, auttavat sinua kehittymään. Tällaiset koettelemukset voivat koetella uskoasi tai kärsivällisyyttäsi tai opettaa sinulle jotakin itsestäsi. Käyttääksesi näitä koettelemuksia omaksi kasvukseksi kysy itseltäsi, mitä voit oppia niistä ja mitä voit tehdä paremmin.

Uskosi voi vahvistua koettelemuksissa, jos pyydät taivaallisen Isän apua. Kuten Vapahtaja teki kärsiessään, sinäkin voit rukoilla ”kiihkeämmin” (ks. Luuk. 22:44). Taivaallinen Isä saattaa poistaa koettelemuksen tai Hän voi vahvistaa sinua kestäämään sen hyvin (ks. Moosisa 24:14–15).

Ystävät ja perhe voivat auttaa

Yksi niistä keinoista, joilla taivaallinen Isä varoittaa minua, kun olen menossa väärään suuntaan, on se, että Hän innoittaa ystäviä tai perheenjäseniä kertomaan minulle todistuksestaan tai jostakin henkilökohtaisesta kokemuksesta. Jos tunnen syyllisyyttä tai halua muuttua heidän kertoessaan tunteistaan, tiedän, että minun pitää tehdä parannus ja joitakin muutoksia elämässäni.

Luis S., 17, Florida, USA

Tutki sydäntäsi

Tutki sydäntäsi tietääksesi, onko se, mitä teet, todella jotakin sel-laista, mitä taivaallinen Isämme haluaisi sinun tekevän. Meillä on

elämässämme Pyhä Henki opettamassa meitä erottamaan hyvän pahasta. Jos etsit Jumalaa ja pyydät, Pyhä Henki näyttää sinulle, mitä sinun on tehtävä. Onpa koettelemuksen tarkoitus opettaa tai varoittaa, se palvelee samaa tarkoitusta: auttaa sinua kasvamaan ja tulemaan täydelliseksi Kristuk-sessa, jos reagoit osoittaen uskoa ja luotta-musta Herraan.

Emily B., 18, Kalifornia, USA

Herra lohduttaa sinua

Taivaallisen Isän tarkoituksena oli, että kaikista koettelemuksista tulisi vahvistavia kokemuksia ja ne muovaisivat sinua paremmaksi ihmiseksi. Kyse on kokoonaan siitä, kuinka suhtaudut

niihin. Tiedän, että jotkin koettelemukset tuntuvat siltä, ettemme kykene selviytymään niistä, mutta ne ovat aikanaan meille siunaukseksi, jos meillä on uskoa. Minä yritän aina muistaa, mitä Herra on meille sanonut: ”En minä jätä teitä orvoiksi, vaan tulen luoksenne” (Joh. 14:18). Tämän tiedon turvin voit voittaa minkä tahansa kohtaamasi koettelemuksen ja tulet vahvemmaksi. Jos sinusta tuntuu kuin taivaallinen Isä varoittaisi sinua siitä, että olet menossa väärään suuntaan, osoita uskoa ja kuuntele Hengen kehoituksia, niin voit pitää kiinni rautakaiteesta. Taivaallinen Isä rakastaa sinua ja haluaa aina, että olet paras oma itsesi, kun Hän auttaa sinua elämän halki.

Olivia B., 18, Minnesota, USA

Vastaukset eivät ole kirkon virallisia opillisia lausuntoja, vaan ne on tarkoitettu avuksi ja avartamaan näkemystä.

Ajattele asiaa

Minusta paras tapa saada selville koettelemuksen tarkoitus on paastota ja rukoilla vilpittömästi sen johdosta. Yritä myös ajatella asiaa. Jos voitaisit koettelemuksen, tulisiko sinusta parempi ihminen vai pysyisitkö ennallasi? Jos olet sitä mieltä, että koettelemuksen voittaminen tekee sinusta paremman ja onnellisemman, niin olet oikealla tiellä.

Ammon K., 16, Utah, USA

Pysy oikealla polulla

Meidän pitäisi lukea pyhiä kirjoituksia ja rukoilla päivittäin, ja jos teemme niin ja olemme sopusoinnussa Pyhän Hengen kanssa, Jumala

antaa meidän tietää, mitä valintoja meidän pitäisi tehdä ja mitä ei. Jos luulet, että suunta, johon olet kulke-massa, ei ole se, minkä taivaallinen Isä valitsisi sinulle, käänny takaisin. Pysy aina kaidalla ja kapealla polulla.

Elizabeth P., 15, Pennsylvania, USA

Rukoile oppiaksesi koettelemuksista

Taivaallinen Isämme antaa aina meille koettelemuksia kautta elämämme, ja niiden tarkoituksena on vahvistaa meitä Hänen evan-

keliumissaan ja omassa uskossamme. Jos me olemme huonolla polulla, se on seurausta tekemistämme huonoista valinnoista. Rukoile aina, että Jumala vahvistaisi sinua ja auttaisi sinua huomaamaan, mikä siinä koettelemuksessa on hyvää. Minulla on luja todistus siitä, että niiden koettelemusten tarkoitus, joita taivaallinen Isä panee tiellemme, on valistaa meitä,

vahvistaa todistustamme, auttaa meitä oppimaan, ettemme lankea uudelleen. Saatamme myös kokemuksemme avulla auttaa muita.

Ruddy R., 17, Guayas, Ecuador

Koettelemukset voivat varoittaa

Minun mielestäni kaikkien koettelemusten tarkoituksena on tehdä meistä vahvempia, vaikka se ei aina näytäkään siltä. Kun olin 14-vuotias, sairastuin ja minun oli oltava poissa koulusta kahdeksan kuukautta ja opiskeltava kotoa käsin. Tämän koettelemuksen avulla minusta tuli parempi, voimakkaampi ihminen. Se auttoi minua arvostamaan sitä, mitä minulla on. Joskus koettelemukset voivat saada meidät arvioimaan uudelleen, mihin suuntaan elämässä olemme menossa, joten ne voivat olla hyvä varoituskello.

Jennifer P., 17, Pohjoissaari, Uusi-Seelanti

Ole kärsivällinen

Jos vaikeudet ovat seurausta jonkin käskyn rikkomisesta, niin ne ovat luultavasti varoitukseksi. Mutta jos ne johtuvat jostakin, mihin et voi vaikuttaa, niiden tarkoituksena voi olla auttaa sinua kasvamaan. Minä rukoilisin ja kysyisin taivaalliselta Isältä, pitääkö

sinun muuttaa jotakin tai oppia tästä kokemuksesta, ja jos niin on, pyydä Häntä kertomaan sinulle, mitä se on. Rukoile voimaa ja lohtua. Ja ole kärsivällinen – vastaus on kenties jo matkalla.

Michaela P., 17, Idaho, USA

TULLAKSEMME ENEMMÄN VAPAHTAJAN KALTAISIKSI

”Meidän taivaallinen Isämme, joka rakastaa meitä täysin ja täyd-

lisesti, sallii meidän saada kokemuksia, jotka mahdollistavat sen, että meissä kehittyi niitä piirteitä ja ominaisuuksia, joita tarvitsemme tullaksemme yhä enemmän Kristuksen kaltaisiksi. Meille tulee koettelemuksia monessa muodossa, mutta jokainen niistä auttaa meitä tulemaan enemmän Vapahtajan kaltaiseksi, kun opimme tunnistamaan kunkin kokemuksen tuoman hyvän. Kun ymmärrämme tämän opin, saamme suuremman varmuuden Isämme rakkaudesta. Emme ehkä saa tietää tässä elämässä, miksi joudumme kohtaamaan tiettyjä asioita, mutta voimme olla varmoja siitä, että voimme kasvaa sen kokemuksen myötä.”

Vanhin James B. Martino seitsemänkymmenen koorumista, ”Kaikki koituu parhaaksesi”, Liahona, toukokuu 2010, s. 101.

SEURAAVA KYSYMYS

”Lannistun ajattellessani kaikkea, mitä minun pitää tehdä, jotta eläisin evankeliumin mukaan. Mistä aloitan?”

Lähetä vastauksesi 15. heinäkuuta 2011 mennessä osoitteeseen

Liahona, Questions & Answers 7/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
tai sähköpostiosoitteeseen:
liahona@ldschurch.org

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

Sähköpostiviestiisi tai kirjeeseesi tulee sisältyä seuraavat tiedot ja lupa: 1) koko nimi, 2) syntymäaika, 3) seurakunta, 4) vaarna tai piiri, 5) kirjallinen lupasi ja, jos olet alle 18-vuotias, vanhempiesi kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) julkaista vastauksesi ja valokuvasi.

Evankeliumin mukaan eläminen vahvistaa sekä teitä itseänne että muita.

Ihailen ja arvostan syvästi nuoria miehiä, jotka pitävät kunniansa Aaronin pappeutta. Saanen kertoa teille kolmesta sellaisesta nuoresta miehestä Nairobista vaarnasta Keniasta Afrikasta.

Martinista tulee vahva

Kun Martin, joka kuuluu Westlandsin seurakuntaan, oli 14-vuotias, hän asui poissa kotikaupungistaan Nairobista käyden koulua sisäoppilaitoksessa, jossa hän oli ainoa kirkon jäsen. Tiettyinä viikonpäivinä Martinin koulussa aamiaisella tarjottiin vain teetä ja leipää. Koululla, jossa oli 700 oppilasta, ei ollut varaa järjestää erityisruokaa yhdelle oppilaalle, joten Martin päätti juoda leivän kanssa vettä.

Sunnuntaisin hänen piti käydä kirkossa muiden koulutoveriensa

Martin

Esimerkkinne

VAIKUTTAA

kanssa. Siellä hänen piti kuunnella uskononopetusta, jonka hän tiesi olevan toisinaan virheellistä. Aika ajoin koulutovereilla oli tapana vilkuilla häntä, kun he puhuivat matalalla äänellä hänen ”omituisista” uskonnokäsityksistään. Toisinaan jotkut jopa sanoivat häntä saatananpalvojaksi.

Nämä haasteet pikemminkin vahvistivat kuin heikensivät Martinia. Hänen vanhempiensa kuukausittaiset käynnit ja seurakunnanjohtajan säännölliset viestit, joiden mukana tämä lähetti aina viimeisimmän *New Era* -lehden, rohkaisivat häntä suuresti. Lehden lukeminen toi osaltaan hänelle lisää rohkeutta kohdata nämä koettelemukset.

Joseph on aina paikalla

Josephilla, joka on Rirutan seurakunnan jäsen, on opettajan virka Aaronin pappeudessa. Hän pysyy uskollisena evankeliumille, vaikka hän on ainoa kirkon jäsen suuressa koulussa, jossa monet hänen ikätovereistaan käyttävät huumeita ja ovat mukana muussa pahanteossa. Josephilta ei ole jäänyt yhtään kirkon kokousta väliin. Hän on aina paikalla ajoissa, ja hän on siisti ja valmis palvelemaan koorumin johtajansa ja piispansa antamissa tehtävissä. Hän auttaa sakramentin valmistamisessa melkein joka sunnuntai.

Humphrey postittaa tehtävät

Upper Hillin seurakunnan jäsen Humphrey on myös opettaja. Hänet kastettiin kirkkoon vasta kaksi vuotta sitten. Kuten Martin aikoinaan, Humphrey käy parhaillaan koulua

sisäoppilaitoksessa. Osasyynä siihen, että hänen uskonsa on kasvanut niin paljon hänen liityttyään kirkkoon, on siinä, että hän saa kaikki seminaaritehtävänsä postitse, tekee ne ja palauttaa ne heti seminaarinopettajalleen.

Kun sisäoppilaitos sulkeutuu, Humphrey täytyy yleensä kävellä sunnuntaisin 45 minuuttia suuntaansa saadakseen kyydin kirkkoon. Siitä huolimatta hän on aina ajoissa kirkossa ja valmis palvelemaan missä pyydetään.

Milloin hyvänsä Humphrey saa tehtävän puhua, hän valmistautuu siihen uutterasti. Kaikille, jotka kuuntelevat, on selvää, että hän on nähnyt paljon vaivaa puheensa valmistamiseen.

Tasovaatimusten mukaista elämää

Nykyään suurimmassa osassa maailmaa moraalin tasovaatimukset murenevät

Joseph

Vanhin
Joseph W. Sitati

seitsemänkymmenen koorumista

Humphrey

murenemistaan. Usein nuoret, jotka pyrkivät löytämään jotakin hyvää ja kunniallista, eivät tiedä, mistä sitä etsivät. Oppilaitokset ovat omaksuneet sen väärän ajatuksen, että kukin määrittelee omat moraalin tasovaatimuksensa ja ne ovat erilaisia.

Mutta kun elätte uskontonne tasovaatimusten mukaan, voitte auttaa ikätovereitanne näkemään evankeliumin tuoman vakauden, itseluottamuksen, rauhan ja ilon. Esimerkkinne voi osaltaan valmistaa muita olemaan vastaanottavia palautetun evankeliumin opetuksille. Velvollisuus Jumalaa kohtaan -ohjelma nuorille miehille ja Edistymisen-ohjelma nuorille naisille voivat auttaa teitä pääsemään lähemmäksi Jumalaa ja saavuttamaan aikuisten ja ikätoverien luottamuksen.

Paras esimerkki

Olettepa sitten nuoria miehiä tai nuoria naisia, kunnioitatte pappetta elämällä elämäanne siten, että siitä välittyy ikätovereillenne ja muille ympärillänne, että te todella seuraatte Vapahtajaa. Vapahtajan elämä, kun Hän oli nuori mies, on teille suurenmoinen esimerkki. Kun Hän oli vasta 12-vuotias, Hän hakeutui taivaallisen Isänsä työhön, vaikka Hän kunnioitti maallisia vanhempiaan. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että Hän opetti muita temppelissä. Hän hämmästytti

vanhemmat, oppineet ihmiset ymmärryksellään opista (ks. Luuk. 2:42–52). Vapahtaja osoitti, ettei 12 vuotta ole liian varhainen ikä alkaa ymmärtää evankeliumin syvällisiä asioita, jos me olemme kelvollisia pitämään Hengen kanssamme.

Pyhissä kirjoituksissa on monia muita roolimalleja nuorista, jotka olivat urhoollisia uskossaan: Jaakobin poika Joosef, Daniel, Nefi ja muut. Lisäksi voimme ottaa esimerkkiä myöhempien aikojen profeetoista ja apostoleista omana aikanamme.

Aaronin pappouden palautus on todiste siitä, että taivaallinen Isä luottaa kirkon nuoriin miehiin ja nuoriin naisiin. Hän odottaa teidän nuorten miesten käyttävän pappetta Hänen nuorten ja vanhojen lastensa siunaukseksi. Teette niin opettamalla evankeliumia, kastamalla, suorittamalla sakramenttipalvelusta, auttamalla sairaita ja ahdistettuja, käymällä kodeissa vahvistamassa perheitä ja palvelemalla piispanne tai seurakunnanjohtajanne antamissa tehtävissä. Aaronin pappouden palvelutyönne ansiosta ihmiset tulevat tuntemaan taivaallisen Isän rakkauden heitä kohtaan. Samalla tavoin te nuoret naiset voitte seurata Vapahtajan esimerkkiä elämällä kelvollisina menemään temppeliin, palvelemalla avuntarpeessa olevista ja kehittämällä vahvuuksianne ja kykyjänne.

Olen nähnyt monissa kirkon yksiköissä nuorten miesten hoitavan pappuusvelvollisuuksiaan kunnioittavasti ja arvokkaasti. Olen myös nähnyt nuorten naisten palvelevan koko sydäimestään ja sielustaan. Sellainen palveleminen ja tapa, jolla sen teette, vahvistaa uskoanne Isään Jumalaan ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen. Se voi myös kehittää niiden uskoa, joita palvelette. ■

JULIET SAA OSAKSEEN LUOTTAMUSTA

Nuoret naiset, te näytätte esimerkkiä samalla tavoin kuin nuoret miehet: elämällä evankeliumin mukaan. Kun suoritate Edistymisen-ohjelmaa, opitte periaatteita, jotka auttavat teitä tietämään, keitä olette Jumalan tyttärinä ja mitä taivaallinen Isä teiltä odottaa.

Juliet on yksi esimerkki siitä. Hän kuuluu Westlandsin seurakuntaan, ja hänet kastettiin kirkkoon kahdeksanvuotiaana. Vaikeista olosuhteista huolimatta – kuten siitä, että Julietin äiti on yksinhuoltaja, jolla ei ole säännöllisiä tuloja – Julietilla on korkeat arvot, jotka tekivät niin suuren vaikutuksen koulun henkilökuntaan, että hänet nimitettiin koulunsa vastuuoppilaaksi. Hän on kirjaimellisesti koulunsa luotetuin oppilas.

Juliet on oppinut, että hän kunnioittaa osaltaan pappetta elämällä evankeliumin tasovaatimusten mukaan. Hänen esimerkkinsä osoittaa, että nuoret miehet ja nuoret naiset, jotka kunnioittavat pappetta, voivat saada Jumalan ja ihmiskunnan suosion.

Oppi ja liitot 121:41–43

Joseph Smith opetti Herran tavan käyttää pappouden valtuutta.

Taivuttelemalla

Taivutteleminen – muiden kannustaminen uskomaan tai tekemään jotakin perustelemalla tai vetoamalla heihin.

Pitkämielisyydellä

Pitkämielisisyys

– kärsivällisyys.

”Kuten Herra on kärsivällinen meidän suhteemme, olkaamme

mekin kärsivällisiä niiden suhteen, joita palvelemme. Ymmärtäkäämme, että he ovat epätäydellisiä kuten mekin. Hekin tekevät virheitä kuten mekin. Hekin haluavat muiden uskovan heistä hyvää kuten mekin.

Älkää koskaan antako periksi kenenkään kohdalla. Ja siihen sisältyy, ettette anna periksi itsenkekään suhteen.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Jatkakaa kärsivällisesti”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 58.

Lempeydellä ja sävyisyydellä

Pyhissä kirjoituksissa meille opetaan seuraavia asioita lempeydestä ja sävyisyydestä:

- Ne ovat Hengen hedelmiä (ks. Gal. 5:22–23).
- Lempeys on Herran palvelijoiden merkki (ks. 1. Tess. 2:7; 2. Tim. 2:24).

41 Mitään valtaa ja vaikutusvaltaa ei voi eikä saa pitää yllä pappouden avulla, ainoastaan taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella,

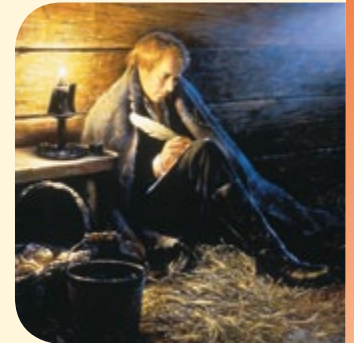
42 ystävällisyydellä ja puhtaalla tiedolla, joka avartaa sielua suuresti vailla teeskentelyä ja vailla vilppiä –

43 nuhdellen vakavasti ajallansa, kun Pyhä Henki kehottaa; ja osoittaen sen jälkeen suurempaa rakkautta sitä kohtaan, jota olet nuhdellut, jottei hän pidä sinua vihollisenaan.

- Sävyisät perivät maan (ks. Ps. 37:11; Matt. 5:5).
- Sävyisyys on merkki uskosta Kristukseen (ks. Moroni 7:39).
- Sävyisyys johtaa Pyhän Hengen ilmenemisiin (ks. Moroni 8:26).

Vilpittömällä rakkaudella

Vilpiton – aito, ei teeskennelty eikä väkinäinen.

Onko joku osoittanut sinulle aitoa rakkautta viime aikoina? Kuinka voit osoittaa sellaista rakkautta muille? Kirjoita siitä päiväkirjaasi.

Vailla teeskentelyä ja vailla vilppiä

Teeskentely – olla olevinaan jotakin, mitä ei ole.

Vilppi – petollisuus, kavaluus.

Nuhdellen vakavasti ajallansa

Nuhteleminen – lempeä toruminen tai oikaiseminen, paheksunnan ilmaiseminen.

Ajallansa – nopeasti, pian, ennen kuin on liian myöhäistä.

Vakavasti – selkeästi.

Kun Pyhä Henki kehottaa

”Innoitettu, lempeä nuhtelu voi olla kutsu ykseyteen. Mikäli sitä ei anneta, kun Pyhä

Henki siihen kehottaa, seurauksena on epäsopu.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Olkaa yhtä”, *Liahona*, syyskuu 2008, s. 6.

Toimituksen huomautus: Tämän sivun tarkoituksena ei ole olla täydellinen selvitys valitusta pyhien kirjoitusten kohdasta vaan lähtökohta omaan tutkimiseesi.

PYHÄ LEHTO

VAOKUVA JOHN TERFORD

Se, mitä täällä tapahtui, muutti maailman. Anna sen muuttaa oma elämäsi.

HENGEN VIITTOMIA

Pedro Ovalles

Palvellessani kokoaikaisessa lähetytyksessä Dominikaanisessa tasavallassa olin saanut juuri siirron uudelle alueelle. Siellä oli kuulemma vaikea löytää ihmisiä opetettaviksi. Kun saavuin, meillä oli vain yksi tutkija. Hänen nimensä oli Oriviades. Hän oli käynyt kirkossa aiemmin, mutta koska hän oli kuuro ja käytti kommunikoinnissa viittomakieltä, aiemmat lähetyssaarnaajat eivät olleet kyenneet opettamaan häntä.

Eräänä päivänä toverini ja minä päätimme paastota ja rukoilla ihmettä, jotta voisimme opettaa Oriviadesia. Sovimme tapaamisen hänen kanssaan ajankohtaan, jolloin joku hänen perheensä jäsenistä olisi paikalla auttamassa tulkkauksessa, koska toverini ja minä emme osanneet viittomakieltä.

Saapuessamme tapaamaan Oriviadesia kukaan hänen perheestään ei kuitenkaan ollut paikalla. Kun Oriviades poistui hetkeksi hakemaan tuolia, toverini ja minä tartuimme tilaisuuteen rukoilla, että Henki ohjaisi meitä. Ennen kuin olimme edes lopettaneet rukouksen, tunsin voimakkaasti Hengen läsnäolon.

Oriviades alkoi viittoma, mutta emme ymmärtäneet häntä. Me vain hymyilimme hänelle ja katselimme toisiamme yrittäen keksiä, mitä meidän pitäisi tehdä. Päätimme kirjoittaa viestin, jossa olisi seuraavan tapaamisen ajankohta, toivoen, että seuraavalla kerralla meillä olisi tulkki.

Mutta äkkiä me kumpikin saimme voimakkaan tunteen, että meidän pitäisi jäädä ja yrittää opettaa häntä. ”Yritetään edes – Henki auttaa meitä”, sanoin toverilleni.

Me yritimme opettaa oppiainetta käyttäen piirroksia ja alkeellisia käsi-merkkejä. Vähitellen aloimme ymmärtää Oriviadesin viittomia ja kykenimme viittomaan hänelle vastaukseksi. Hän näytti ymmärtävän meitä täysin.

Tunsimme kehotuksen lausua hänelle todistuksemme. Näytimme hänelle kuvaa ensimmäisestä näystä, ja minä kirjoitin paperiin: ”Minä tiedän, että tämä on totta.”

Sitten viittomia käyttäen Oriviades vastasi: ”Minä tiedän, että se on totta

– Jumala kertoi minulle. Minä rukoulin, ja tiedän, että se on totta.”

Toverini ja minä lähdimme tapaamisesta kyynelsilmin. Tiesin, että Jumala oli antanut meidän todistaa palautetusta evankeliumista tälle tutkijalle ja että Pyhä Henki oli vienyt sanomamme hänen sydämeensä (ks. 2. Nefi 33:1). Opin, ettei meidän tarvitse puhua täydellisesti tai kaunopuheisesti, kun kerromme evankeliumista – joskus meidän ei tarvitse puhua lainkaan.

On uskomatonta, kuinka sellaiset yksinkertaiset asiat kuin paasto, rukous ja usko voivat saada aikaan mahtavia ihmeitä elämässämme ja niiden elämässä, joita palvelemme. ■

Opetta **mies** kalastamaan

Adam C. Olson

kirkon lehdet

Ezra lakkasi melomasta pientä kalastus-kanoottiaan ja katseli, miten aurinko vajosi Tyneenmereen lahden toisella puolen. Hän oli kalastanut näillä vesillä vuosia isänsä kanssa, mutta tänään hänen oli kyyneliltään vaikeaa erottaa tuttua näkyä.

Tänään hän oli yksin.

Kun kanootti keinui leppeästi veden päällä, hän kuuli mielessään sen, mitä isä oli usein sanonut: ”Katso tarkasti, Ezra. Jonakin päivänä, kun minä olen poissa, sinun pitää tietää, kuinka elätät perheen.”

Tänään oli se päivä, josta isä oli häntä varoittanut ja johon isä oli yrittänyt häntä valmistaa. Mutta se oli koittanut liian pian. Hän oli vasta 16-vuotias. Hän ei ollut valmis.

Vastuu

Ezra ihannoit isäänsä. Hän oli odottanut kärsimättömänä vuosia, kunnes isä sanoi, että hän oli seitsenvuotiaana viimein riittävän vanha laskemaan ja tarkistamaan kalastusverkot isän apuna.

Kalastaminen ei tuonut paljon rahaa, mutta se riitti ruokkimaan Ezran, hänen viisi siskoaan ja heidän äitinsä, rahoittamaan Ezran vanhimman siskon lähetystyön Yhdysvalloissa ja auttamaan heidän naapureitaan. Ezra oli jopa pystynyt aloittamaan säästämissen omaa lähetystyötään varten.

Mutta nyt isä oli poissa. Isän kuolema oli tapahtunut odottamatta, ja se mursi Ezran sydämen. Isän menettäessään hän menetti

sankarinsa, piispansa, opastajansa.

Mutta surua lisäsi kauhea oivallus: vastuu, johon isä oli yrittänyt häntä valmistaa, oli yhtäkkiä hänen. Nyt Ezran pitäisi elättää perhe.

Rukous

Ezra ei kyennyt edes harkitsemaan kalastamista isän kuoleman jälkeisellä viikolla. Hänen tunteensa olivat liian pinnalla. Ajatus isän kanootilla lähtemisestä, isän verkkojen käyttämisestä ja isän työn tekemisestä ilman isää oli sietämätön.

Seuraavaan viikkoon mennessä hän tiesi, että perheen takia hänen oli lähdeävä, mutta taakka oli lannistava. Sillä niin kovasti kuin Ezra halusikin olla isänsä kaltainen, hän tajusi paremmin kuin koskaan, kuinka tavattoman kaukana hän oli tuon tavoitteen saavuttamisesta.

”Minusta tuntui, ettei toivoa ollut”, hän sanoo. ”Minun oli vaikeaa kulkea ensimmäistä kertaa isän jalanjäljissä. Kun vein kanootin merelle, tunsin hänen poissaolonsa. Nuo isän sanat palasivat mieleeni, ja tunsin painavana vastuun perheestä.”

Seistessään Tyneenmeren matalikolla hän kääntyi sen ainoan puoleen, joka voisi auttaa häntä – Hänen, johon isä oli opettanut häntä luottamaan.

”Näytä minulle, missä isä seisoi”, Ezra rukoili. ”Autta minua täyttämään toive, joka isällä oli minun suhteeni.”

*Apua tarvitessaan
Ezra, 16-vuotias
samoalainen,
kääntyi sinne,
minne hänen
isänsä oli häntä
opettanut: tai-
vaallisen Isänsä
puoleen.*

**Ezra ja hänen ystävänsä
Fetu palaavat kalastus-
kanootilla käytyään
kokemassa verkkonsa.**

Vastaus

Kun Ezra oli pitänyt tuon rukouksen, hän tunsu varhaisillan hiljaisuudessa, että jotakin muuttui. Hän tunsu, että hänet johdatettiin isän kalastuspaikalle, ja hänen mieleensä tuli isän opettamia asioita sitä mukaa kuin hän niitä tarvitsi.

”Sen rukouksen jälkeen tunsin ylimääräistä voimaa”, hän sanoo. ”Tiesin, että taivaallinen Isä auttaisi minua.”

Aivan kuten Vapahtaja näytti muinaisille apostoleilleen, minne heidän piti heittää verkkonsa, Ezrakin sai apua. ”Sain sinä päivänä paljon kaloja”, hän sanoo.

Isänsä kaltainen poika

Vaikka Ezra epäilikin, kykenisikö hän tekemään sitä mitä isä, hän oppi, että hän voi tehdä enemmän kuin oli luullut.

”Se on ollut suuri muutos elämässäni – se, miten ajattelen, näen asioita ja teen niitä”, Ezra sanoo. ”Oivalsin, että voin tehdä sitä mitä isä teki.”

Ezrasta on tullut enemmän isänsä kaltainen kuin hän uskoikaan. Hän on seurannut isänsä jalanjalkia kalastajana – ja opettajana.

Kun Ezra lähti toisella viikolla kalastamaan, hänen ystävänsä Fetu kysyi, voisiko hän tulla mukaan opettelemaan. Ezra on opettanut Fetun kalastamaan, ja Fetu on auttanut Ezraa tämän työssä ja pitänyt tälle seuraa.

”Olen kiitollinen tilaisuudesta opettaa muille, mitä isä opetti minulle”, Ezra sanoo. ”Minulle tulee hyvä mieli, kun tiedän, etten ole vain isän kaltainen kalastaja vaan myös opettaja.”

Opeta mies kalastamaan

Sanonta kuuluu, että jos antaa miehelle kalan, on ruokkinut hänet päiväksi, mutta jos opettaa hänet kalastamaan, on ruokkinut hänet koko elämän ajaksi. Ezran isä todellakin teki jälkimmäisen.

Ezra aikoo palvella lähetystyössä. Hän muistaa, että taivaallinen Isä vastasi hänelle, kun hän kutsui. ”Haluan kyetä vastaamaan Hänelle, kun Hän kutsuu minua”, Ezra sanoo.

Jouduttuaan omaksumaan isänsä roolin perheen elättäjänä Ezra sanoo: "Minun oli vaikeaa kulkea ensimmäistä kertaa isäni jalanjäljissä."

Ezra oppi kuitenkin isältään paljon enemmän kuin vain kalastamaan. Hän oppi, että hän voi luottaa taivaalliseen Isäänsä. Tämä tieto tulee palvelemaan häntä koko hänen elämänsä ajan jopa paremmin kuin hänen kalastustaitonsa.

Koska Ezra tietää, kuinka paljon hän tarvitsee taivaallisen Isänsä apua, hän pyrkii kelvollisesti täyttämään velvollisuutensa pappina – virassa, johon hänen isänsä hänet asetti kuolemaansa edeltäneellä viikolla. Hän myös ajoittaa kalastamisensa niin, ettei se häiritse koulua ja seminaaria.

Mikä tärkeämpää, hän säästää kalastamisesta saamistaan ansioista sen, mitä voi, jotta hän voi jonakin päivänä olla ihmisten kalastaja (ks. Matt. 4:19).

"Erään kerran perheilläsä isä ilmaisi halunsa, että me kaikki palvelemme lähetystyössä", Ezra sanoo. "Se on tärkein tavoitteeni."

Ezra muistaa, että Herra vastasi hänelle, kun hän kutsui Herraa. "Haluan kyetä vastaamaan *Hänelle*, kun Hän kutsuu *minua*." ■

Mitä UIMINEN opetti minulle

Uiminen opetti minulle, ettei kaikki vertaispaine ole pahasta.

Joskus se auttaa menestymään.

Marissa Thompson

Olin seitsenvuotias enkä osannut uida, joten äitini ilmoitti minut iltapäivän uintitunneille ystäväni Angien kanssa. Jokaisen tunnin päätteeksi opettajamme vei meidät keskelle allasta harjoitteluun vetojamme. Olimme aina turvassa keskellä allasta, koska opettajamme tuki meitä vatsan alta ja seläsämme oli kellukkeet.

Vertaispainetta altaassa

Kerran Angiella ja minulla ei ollut kellukkeita selässä, joten pidimme kiinni altaan reunasta. Angie päätti kokeilla uimista kulman poikki vieriselle reunalle noin runsaan metrin päähän. Minä epäröin aluksi, mutta sitten hän väitti, etten uskalla. Vaikka siis olinkin peloissani, vedin keuhkoihin niin paljon ilmaa kuin pystyin ja sukelsin veden alle toivoen pääseväni toiselle puolelle. Sen sijaan että olisin kellunut helposti kuten olin tehnyt aiemmin kellukkeet selässäni, aloin vajota. Olin hädissäni. Tiesin, että hukkuisin. Sitten muistin, mitä opettajani oli sanonut minulle muutamaa viikkoa aiemmin: ”Jos hätäännyt uidessasi, nosta vain toinen käsi suoraan ylös vedestä, niin joku tulee auttamaan sinua.”

Se ajatus mielessäni ojensin käteni

suuntaan, jonka ajattelin olevan ylöspäin. En tuntenut ilmaa ollenkaan. Ojensin käsivarttani joka suuntaan löytämättä vedenpintaa. Juuri silloin pääni jysähti vasten altaan reunaa.

Angie oli siellä odottamassa minua. Hän ei varmaan ollut huomannut, että olin ”hukkumassa”.

Muutamia viikkoja myöhemmin olin järvellä perheeni kanssa. Koska en osannut vielääkään uida, kahlasin edestakaisin matalassa vedessä. Olin ollut siellä noin 10 minuuttia, kun näin yhden ystävästäni tulevan uimaan. Olin kauhuissani. ”Mitä jos Stephanie saa tietää, etten osaa uida?” ajattelin. Olin todella nolona. Niinpä pudottauduin vikkelästi polvileni ja olin uivinani – kävelin käsilläni potkien samalla jaloillani. Stephanie hyppäsi veteen ja alkoi uida oikeasti. Se vain lisäsi nolouden tunnettani. Vähän ajan kuluttua hän tuli luokseni juttelemaan. Sitten hän sukelsi toiseen suuntaan jättäen minut aaltoon, jonka hänen täydelliset, koordinoituvat vetonsa saivat aikaan. Minä jatkoin uimistani käsipohjaa tuntien itseni typeräksi.

Muutaman minuutin kuluttua päätin lakata pelkäämästä ja yrittää uida. Olin matalassa vedessä, joten nostin käteni pohjasta ja aloin uida koiraa. Se toimi. Minä pysyin pinnalla. Sitä kesti vain muutaman sekunnin, mutta minä pysyin pinnalla. Tein niin yhä

uudelleen koko illan. Kun lähdimme, pystyin uimaan koiraa koko järven yli.

Vertaispaine on voimakasta

Kun muistelen noita kahta kokemusta, hämmästelen vertaispaineen voimaa. Yhtenä päivänä se sai minut melkein hukkumaan, ja toisena päivänä se innosti minut opettelemaan uimaan. Sellaista vertaispaine on – se voi olla joko kielteistä tai myönteistä, mutta se on aina voimakasta.

Vertaispaine on yksi syy siihen, etteivät fariseukset halunneet uskoa Kristuksen sanoihin: ”Ihmisten antama kunnia oli heille rakkaampi kuin Jumalan antama” (Joh. 12:43). Unesaaan Lehi näki ihmisiä, jotka häpesivät Herraa niiden vuoksi, jotka pilkkasivat ja osoittelivat heitä suuresta ja avarasta rakennuksesta (ks. 1. Nefi 8:26–28).

Minulle tämä vertaispaineen kielteinen puoli on tuttua – se puoli, joka saa ihmiset kääntymään pois siitä, minkä he tietävät olevan oikein. Minua on pilkattu tasovaatimusteni vuoksi, joita minulla on myöhempien aikojen pyhänä. Minulla on ollut ystäviä, jotka ovat halunneet minun varastavan vaatteita, lunttavaan kokeissa ja olevan julma muille ihmisille. Sen sijaan että he olisivat halunneet minun pysyvän pinnalla ja onnistuvan, he olivat kuin ankkureita,

jotka vetivät minua alaspäin yrittäen hukuttaa minut.

Mutta minulla on ollut myös ystäviä, jotka ovat innostaneet minua tekemään hyviä asioita – asioita, jotka ovat tehneet elämästäni paremman eikä huonompaa. Kun olin kahdeksannella luokalla, ystäväni Ali suostutteli minut kokeilemaan, pääsisinkö tyttöjen marssijoukkueeseen seuraavaksi kouluvuodeksi. Se ei ollut helppo tehtävä,

koska ajatus siitä, että osallistuisin joukkueen karsintoihin ensimmäisen vuoden opiskelijana isossa lukiossa kauhistutti minua. Ali taivutteli minut tekemään jotakin vaivan arvoista, mitä en olisi kenties koskaan tehnyt ilman ystävän hienoista kannustusta. Ja tämän ystävällisen vertaispaineen ansiosta sopeutumiseni lukioelämään oli paljon helpompaa.

Hyvät ystävät innostivat minua koko lukion ajan ja korkeakouluun saakka antaen minulle rohkeutta asetua ehdokkaaksi oppilasneuvostoon, tehdä töitä hyvien arvosanojen eteen ja ravita todistustani evankeliumista. Nämä ystävät olivat myönteisinä vaikuttajina elämässäni. He halusivat minun onnistuvan, ja he auttoivat minua kehittymään.

Nämä kokemukset ovat opettaneet minulle, ettei kaikki vertaispaine ole pahasta, kuten monilla ihmisillä on taipumus ajatella. Se riippuu siitä, millaista painostus on ja kenestä se on lähtöisin. Olen oppinut, että kun ympäröin itseni oikeanlaisilla vaikutteilla, en ole niin helposti vajoamassa maailman tapoihin. Myönteinen painostus kirkosta ja ystävilta, joilla on korkeat tasovaatimukset, on voima, joka on toiminut elämässäni kuin selässä oleva kelluke pitäen minua pinnalla. ■

Isäni antoi minulle erityisen lahjan jouluna ennen kuolemaansa. Se oli kaulaketju, jossa oli pieni hopeakello. Se muistutti minua kuuntelemaan aina Henkeä ja pysymään puhtaana. Minulle se on kallisarvoinen aarre.

TURVATKAA Herraan

Haastattelusta Nuorten Naisten ylijohdajan Elaine S. Daltonin kanssa. Haastattelijana Megan Withers Roxas.

”Turvaa koko sydäimestäsi Herraan” (Sananl. 3:5).

Pikkutyttönä seurasin isääni kaikkialle. Ihailin aina sitä, miten omistautunut hän oli Herralle. Hän asetti minulle korkean mittapuun epätavallista palvelimisesta. Joka vuosi hän otti viikon vapaata töistä. Sen sijaan että olisimme lähteneet matkalle, hän pyysi perhettämme auttamaan häntä maalaamaan naapurissa asuvan leskirouvan talon. Se on vain yksi esimerkki monista palveluksista. Hän ajatteli aina muita.

Kun olin lukiossa, isäni sairastui vakavasti. Rukoilin jatkuvasti ja pyysin, että taivaallinen Isä siunaisi

isääni niin, että hän paranisi. Hän oli sairaalassa kuukauden, ja sitten hän kuoli.

Se oli perheellemme murhenäytelmä. Meille siinä ei ollut mitään järkeä, koska me tarvitsimme isäämme. Rukoilin, että ymmärtäisin, miksi niin tapahtui ja miksi taivaallinen Isä ei ollut vastannut rukouksiini. Minusta tuntui siltä kuin taivaat olisivat olleet hiljaa. En saanut vastausta rukouksiini. Minusta tuntui, että taivaallinen Isä oli jättänyt minut yksin. Mutta minä jatkoin rukoilemista.

Vuotta myöhemmin olin sakramenttikokouksessa, jossa puhuja luki kohdan Sananlaskujen kirjasta:

”Älä jätä elämäsi oman ymmärryksesi varaan, vaan turvaa koko sydäimestäsi Herraan.

Missä kuljetkin, pidä hänet mielessäsi, hän viitoittaa sinulle oikean tien.” (Sananl. 3:5–6.)

Henki todisti minulle, että se oli vastaus rukoukseeni! Minun piti turvata Herraan. Sen vastauksen saaminen kesti kauan aikaa, eikä se ollut vastaus, jota olin kaivannut, mutta se oli *aivan* ihana vastaus rukoukseen. Minun ei ollut tarkoitus ymmärtää, miksi tapahtui niin kuin tapahtui. Minun oli tarkoitus turvata Herraan.

Kun sinä turvaat Herraan, voit tehdä mitä tahansa – silloinkin, kun se on todella vaikeaa – koska Hän ohjaa kulkuasi. Hän kulkee rinnallasi. Hän pitää sinua kädestä. Hän lähettää enkelinsä ympäröimään sinua. Se on minun todistukseni. Ja se on totta meidän kaikkien kohdalla. ■

Erityinen todistaja

Vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista kertoo ajatuksiaan tästä aiheesta.

Mitä siunauksia me saamme palautetun kirkon ansiosta?

Artikkeleista "Palautuksen sanoma", Liahona, toukokuu 2007, s. 85–88; "Mitä te haluatte?", Liahona, toukokuu 2005, s. 84–87.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin täyteys on palautettu maan päälle.

Kirkkomme avulla ihmiset löytävät Vapahtajan ja Hänen evankeliuminsa.

Joseph Smith oli Jumalan profeetta ja palautti kaikki tärkeät asiat Jumalan valtakunnan rakentamiseksi ja valmistautumiseksi Heramme Jeesuksen Kristuksen toiseen tulemiseen.

Vapahtajan palautetussa kirkossa me saamme kaikki pelastavat toimitukset, jotka ovat välttämättömiä, jotta voimme palata Hänen luokseen.

Pappeuden avaimet ja voima sinetöidä maan päällä ja taivaassa on palautettu ihmiselle.

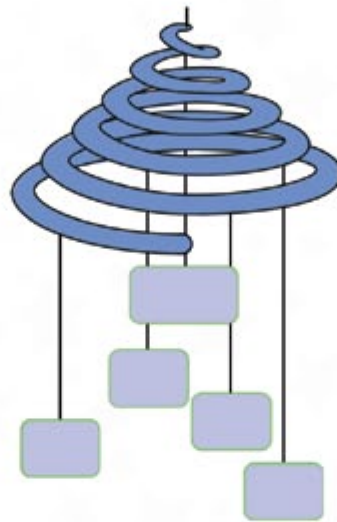
Voit käyttää tätä oppiainetta ja toimintaa saadaksesi tietää lisää Alkeisyhdistyksen tämän kuukauden aiheesta.

Evankeliumin ensimmäisten periaatteiden ja toimitusten

ansiosta voin elää jälleen Jumalan luona

Ana Maria Coburn ja Cristina Franco

”Me uskomme, että evankeliumin ensimmäiset periaatteet ja toimitukset ovat ensimmäiseksi, usko Herraan Jeesukseen Kristukseen; toiseksi, parannus; kolmanneksi, upotuskaste syntien anteeksisäämiseksi; neljänneksi, käten päällepaneminen Pyhän Hengen lahjan saamiseksi” (UK 4).

Neljännessä uskonkappaleessa puhutaan neljästä tärkeästä evankeliumin periaatteesta ja toimituksesta, joita sinun pitää noudattaa, jotta voit elää jälleen taivaallisen Isämme luona.

Ensiksi, sinulla pitää olla usko Jeesukseen Kristukseen. Usko Jeesukseen Kristukseen tarkoittaa sitä, että uskot, että Hän elää, että Hän on Vapahtaja ja että Hän rakastaa sinua, vaikka et olekaan koskaan nähnyt Häntä. Kun sinulla on usko Kristukseen, haluat tehdä sitä, mitä Hän on pyytänyt sinua tekemään, kuten rukoilemaan, käymään kirkossa, olemaan ystävällinen ja pitämään käskyt.

Yksi tärkeä asia, mitä Jeesus on pyytänyt sinua tekemään, on kasteelle meneminen, kun olet

kahdeksanvuotias (tai vanhempi). Sinut kastetaan upottamalla – niin kuin Jeesus. Se tarkoittaa sitä, että käyt kokonaan veden alla. Sinut kastaa joku, jolla on pappeuden valtuus kastaa. Kun sinut kastetaan, annat myös lupauksen taivaalliselle Isälle. Lupaat, että pidät käskyt, ja jos teet niin, Hän lupaa, että saat Pyhän Hengen kumppaniksesi.

Kun sinut on kastettu, saat Pyhän Hengen lahjan. Joku, jolla on pappeus, panee kätensä pääsi päälle antaakseen sinulle Pyhän Hengen lahjan. Pyhä Henki ohjaa, opettaa ja lohduttaa sinua ja todistaa Jeesuksesta Kristuksesta.

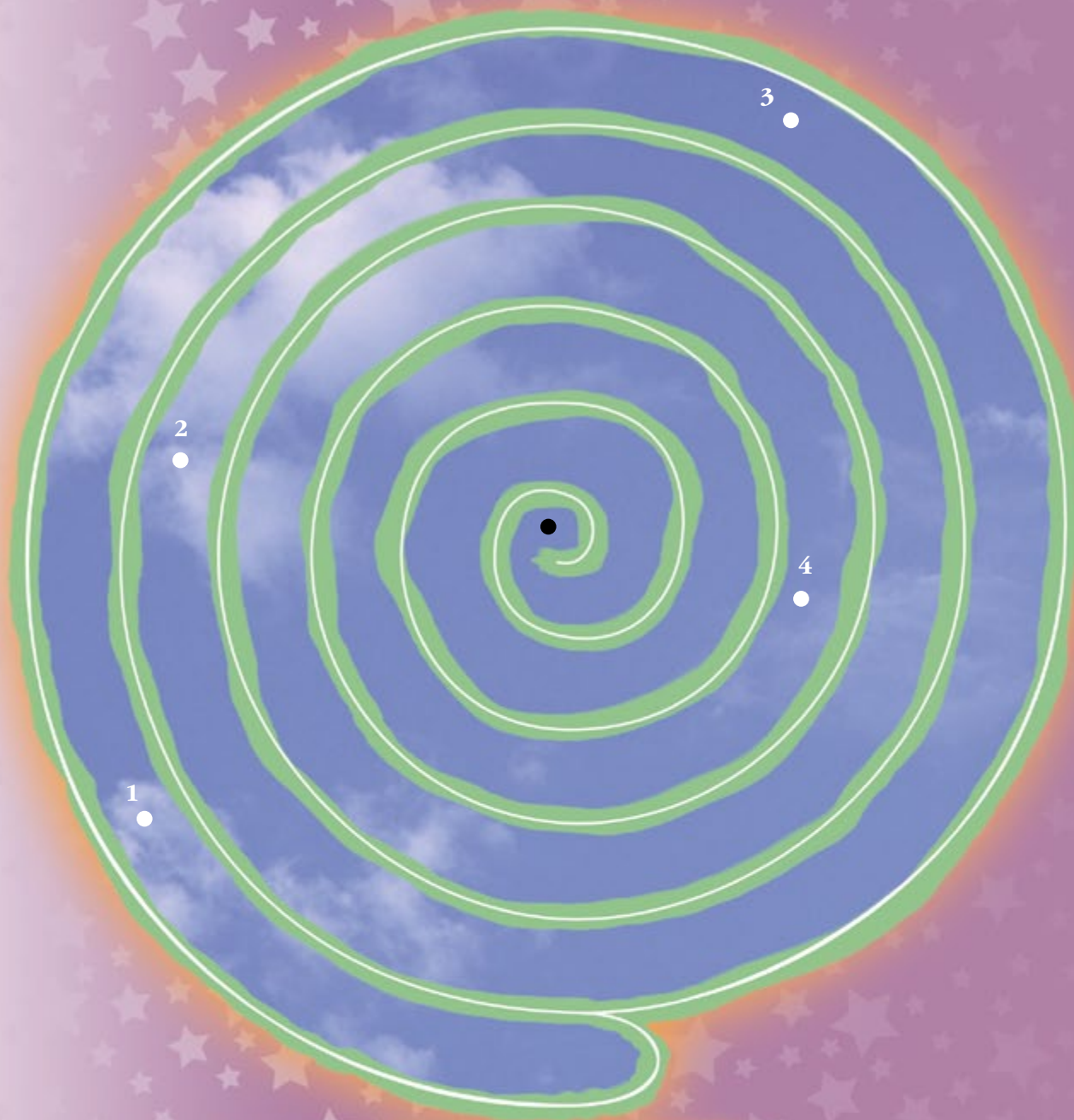
Syntymästäsi kahdeksanvuotiaaksi asti olet puhdas ja viaton

Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta. Kun täytät kahdeksan ja sinut kastetaan, sinun pitää tehdä parannus kaikesta sellaisesta, mitä teet väärin. Parannuksen tekeminen tarkoittaa sitä, että olet pahoillasi ja pyydät anteeksi taivaalliselta Isältä ja niiltä, joita olet kenties loukannut. Kun olet tehnyt parannuksen, sinun pitää yrittää lujasti olla tekemättä samaa virhettä uudelleen ja olla kuuliaisempi käskyille. Sovituksen ansiosta voit tulla jälleen puhtaaksi, jos teet parannuksen.

Usko Jeesukseen Kristukseen, parannus, upotuskaste ja Pyhän Hengen lahjan saaminen ovat tärkeitä, koska ne auttavat sinua palaamaan perheesi kanssa asumaan ikuisesti taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen luokse. ■

Toiminta

Voit tehdä tämän joustavan mobilen muistuttamaan evankeliumin ensimmäisistä periaatteista ja toimituksista. Liimaa sivu 63 kartongille. Leikkaa irti viisi kylttiä ja sitten mobile viivoja pitkin. Leikkaa tai puhkaise reiät osoitettuihin kohtiin. Ripusta kyltit mobileen langalla tai nauhalla.

●
Evangeliumin
ensimmäiset periaatteet
ja toimitukset ovat

●
1. usko Herraan
Jeesukseen
Kristukseen

●
2. parannus

●
3. upotuskaste
syntien
anteeksisaamiseksi

●
4. kätten
päällepaneminen
Pyhän Hengen
lahjan saamiseksi.

Sammuta JA Ikerro

Pidän mieleni ja kehoni
pyhänä ja puhtaana.”
Evankeliumin tasovaatimukseni

Danielle Kennington

Perustuu tositapahtumaan

”Ole uskollinen, äläkä antaudu mihinkään kiusaukseen” (OL 9:13).

Connor istuutui perheen tietokoneen ääreen ja naputteli verkkosivuston osoitteen, jonka hänen ystävänsä oli hänelle antanut. ”Sinun on pakko käydä katsomassa se!” hänen ystävänsä oli sanonut.

Mutta heti kun verkkosivusto ilmaantui näkyviin, Connorista tuntui kamalalta. Hän yritti nopeasti sulkea sivun, mutta mitä enemmän hän napsautteli, sitä enemmän pahoja kuvia tuli näkyviin. Hädisään Connor painoi tietokoneen virtakytkintä ja juoksi huoneeseensa.

Connor oli pahoillaan siitä, että oli nähnyt ne kuvat. Kasteestaan lähtien, joka oli ollut muutamaa kuukautta aiemmin, hän oli alkanut tuntea Pyhän Hengen erityistä rauhaa. Mutta nähtyään nuo kuvat Connor ei tuntenut lainkaan rauhaa. Hän tunsu syyllisyyttä ja pelkäsi, että joku tietäisi, mitä hän oli nähnyt.

Connor oli hiljainen päivällisen

aikana. Hän yritti kuunnella perheen keskustelua, mutta kuvat, jotka hän oli nähnyt, palasivat koko ajan hänen mieleensä. Ilkeä tunne vatsassa ei suostunut häipymään.

Kun Connor piti sinä iltana rukouksensa, hän kertoi taivaalliselle Isälle näkemistään kuvista. Hän sanoi olevansa pahoillaan ja lupasi, ettei tekisi niin enää. Rukouksen jälkeen hän tunsu olonsa vähän rauhallisemmaksi, mutta hänellä oli myös tunne, että hänen pitäisi mennä puhumaan äidille. Connor ei oikeastaan halunnut kertoa äidille, mitä oli tapahtunut. Mitä jos äiti suuttuisi tai pettyisi?

Lopulta Connor päätti puhua äidille. Hän meni äidin huoneeseen ja istahti äidin sängylle, missä äiti oli lukemassa.

”Äiti, voinko kertoa jotakin?” hän kysyi.

”Totta kai, kulta”, äiti sanoi. ”Mikä on?”

Connor kertoi kaiken. Hän kertoi äidille, mitä hänen ystävänsä oli sanonut, ja hän kertoi äidille siitä, mitä hän näki, kun hän kävi sivustolla. Äiti katseli häntä

tarkoin, mutta ei vaikuttanut vihaiselta.

”En tiennyt, mitä tehdä”, Connor sanoi. ”Niinpä vain sammutin tietokoneen ja juoksin pois. Olen tosi pahoillani, äiti. Minun ei olisi pitänyt ollenkaan kirjoittaa sitä osoitetta, mutta en tiennyt, että se oli paha.”

Äiti halasi Connoria. ”Connor, olen hyvin pahoillani siitä, että näit ne kuvat”, hän sanoi. ”Jotkut ihmiset yrittävät houkuttaa lapsia katsomaan pahoja asioita. Mutta sinä teit oikein. Jos näet pahoja kuvia tietokoneella, sinun pitää ’sammuttaa ja kertoa’. Se tarkoittaa sitä, että painat virtakytkintä sammuttaaksesi tietokoneen ja tulet sitten heti kertomaan minulle. Toimit aivan oikein.”

Connor oli hyvin helpottunut!

”Connor, haluan, että tiedät, ettei se ollut sinun vikasi”, äiti sanoi. ”Se oli erehdys, eikä sinun tarvitse tuntea syyllisyyttä siitä, mitä tapahtui.”

”Mutta äiti, jos tein oikein, miksi minulla oli niin paha olo?”

TURVALLI- SUUSVINKKEJÄ INTERNETIN KÄYTTÖÖN

”Pyhä Henki kertoo meille, kun jokin on vaarallista”, äiti selitti. ”Se tunne, jonka koit, oli Pyhä Henki, joka käski sinua lähtemään pois. Asennan tietokoneeseemme suodattimen, joka estää pahat sivustot, mutta joskus pahoja asioita saattaa silti päästä läpi. Jos siis jotakin tällaista tapahtuu joskus uudelleen, niin tiedät, mitä tehdä, vai mitä?”

”Sammutan tietokoneen ja kerro sinulle”, Connor sanoi.

”Juuri niin!” äiti sanoi.

Ennen kuin Connor meni takaisin sänkyyn, hän piti rukouksen ja kiitti taivaallista Isää helpotuksesta, jota hän tunsi. Kun hän rukoili, hän tunsi Pyhän Hengen tuomaa rauhaa. Hän tiesi, että asia järjestyisi. ■

- Pyydä äidiltä tai isältä lupa ennen kuin käytät internetiä.
- Käytä internetiä vain, kun lähellä on muita ihmisiä – kuten vanhempasi.
- Ellet saa lupaa äidiltä tai isältä, älä koskaan anna internetissä oikeaa nimeäsi, ikääsi, osoitettasi, puhelinnumeroasi tai muita henkilökohtaisia tietoja.
- Tallenna lempisivustosi kirjanmerkkeihin, niin ettei sinun tarvitse etsiä niitä.

Näin pääset eroon sopimattomasta verkkosivustosta:

1. Sammuta näyttöruutu tai tietokone.

2. Kerro jollekulle aikuiselle.

3. Älä koskaan enää käy sillä sivustolla.

4. Jos joku näyttää sinulle sopimatonta sivustoa, älä pelkää lähteä tiehesi.

Jos etsit turvallista, hauskaa verkkosivustoa, jolla vieraila, käypä sivustolla friend .lds.org. Siellä on kertomuksia, värityssivuja, videoita, kuvaesityksiä, pelejä ja muuta.

Meidän sivumme

Alkeisyhdistyksen lapset Ville-Marien seurakunnasta Montrealin vaarnasta Quebecin provinssista Kanadasta ja heidän opettajansa ja johtajansa nauttivat käynnistä Montrealin temppelillä. He olivat rauhallisia ja kunnioittavia, kun temppelin johtokunta toivotti heidät tervetulleiksi ja vei heidät kiertokäynnille temppelialueelle. Heistä oli mukavaa nähdä värikkäitä kukkia ja kaunis temppeli. He katsoivat myös videon temppelistä, ja jokainen sai pienen kortin, jossa on temppelin kuva.

Michael G. (oikealla), 11, Panamasta pitää kovasti karatetunneistaan ja on ahkera koulussa. Kerran hän sai hyvien numeroidensa ansiosta olla koulussa "rehtori yhden päivän ajan".

Michael on jo rohkea lähetyssaarnaaja. Kun kirkolla oli osasto Michaelin kodin lähellä pidetyillä kansainvälisillä messuilla, Michael ja hänen vanhempansa seisoivat messualueen sisäänkäynnin luona, antoivat ihmisille lehtisiä kirkosta ja kutsuivat heitä käymään kirkon osastolla. Hän antoi myös kampanjakortin ystävänsä perheelle, ja lähetyssaarnaajat opettivat heille kirkon oppia. Hän odottaa innokkaasti, että saa olla kokoaikainen lähetyssaarnaaja.

Lähetä piirroksesi, valokuvasi, kokemuksesi, todistuksesi tai kirjeesi Meidän sivullemme osoitteeseen liahona@ldschurch.org ja merkitse aiheillesi otsikoksi "Our Page". Tai lähetä se postitse osoitteeseen

Liahona, Our Page

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

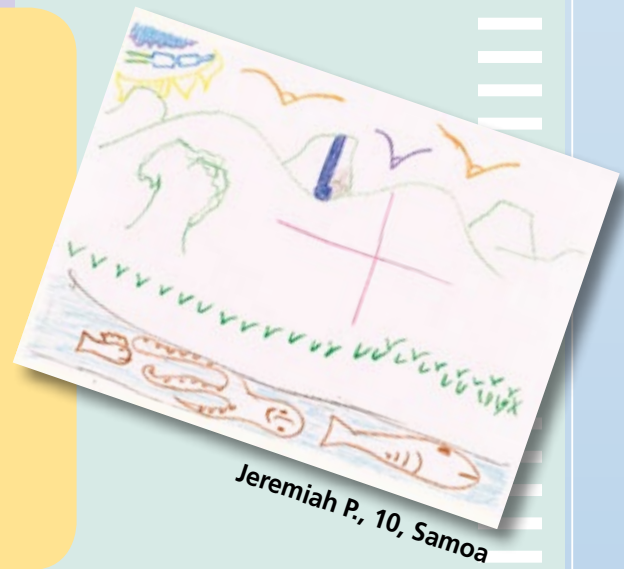
Jokaiseen lähetykseen **täytyy** sisältyä lapsen koko nimi, sukupuoli, ikä, toisen vanhemman nimi, seurakunta ja vaarna tai piiri sekä vanhemman kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) käyttää lapsen kuvaa ja lähetettyä viestiä. Lähetettyjä viestejä saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

RUKOUS LOHDUN SAAMISEKSI

Näin yhtenä yönä kaksi kertaa unta, että talomme oli tulossa ja kaikki oli liekeissä. Sen jälkeen olin hyvin peloissani. Niinpä rukoilin taivaallista Isää, etten näkisi enää sitä unta. Kun nukahdin taas, näin unta, että olin kauniilla niityllä. Minulla oli hyvin rauhallinen olo, enkä ollut enää peloissani.

Nivia Angelica A., 10, Meksiko

Jeremiah P., 10, Samoa

Iso päätökseni

Rebecca Shaw

Perustuu tositahtumaan

”Ja heidän lapsensa kastetakoon syntiensä anteeksisaamiseksi kahdeksan vuoden iässä ja he saakoot käten päällepanemisen” (OL 68:27).

”Nicole, Johnsonit ovat tulossa taas tänä iltana”, äiti sanoi. ”Oletko rukoillut niin kuin he pyysivät sinua tekemään?”

”Ei, en vielä”, vastasin.

Vanhin ja sisar Johnson ovat lähetyssaarnaajapari meidän seurakunnassamme. He ovat käyneet perheillassa opettamassa minulle lähetystyökeskusteluja.

Perheeni ei ole aina käynyt kirkossa, joten oli joitakin asioita, joita en ymmärtänyt. Nyt kun olen pian kahdeksanvuotias, äiti sanoo, että minun pitää päättää, menenkö kasteelle.

Viime viikolla vanhin ja sisar Johnson opettivat minulle siitä, kuinka Joseph Smith rukoili saadakseen selville totuuden. Sitten he pyysivät minua rukoilemaan kasteelle menosta.

”Kiinnitä huomiota siihen, mitä tunnet”, sisar Johnson sanoi. ”Sillä tavoin Pyhä Henki auttaa meitä tietämään, mikä on totta.”

Ajattelin, että ehkä voisin odottaa, että olisin 14-vuotias niin kuin Joseph Smith oli.

Tämäniltaisessa oppiaiheessa vanhin Johnson kokosi mukeja päällekkäin torniksi. Hän sanoi, että jos meillä ei ole hyvää perustusta, koko torni kaatuu.

”Mistähän syystä kirkolla on niin luja perustus?” hän kysyi.

Muistin edellisen viikon oppiaiheen. ”Ehkä siksi, koska taivaallinen Isä ja Jeesus kertoivat Joseph Smithille, kuinka kirkko palautetaan”, minä sanoin.

”Aivan”, vanhin Johnson sanoi. ”Ja meillä on eläviä profeettoja ja apostoleja pitämässä sen oikeilla raiteilla.”

Siinä oli järkeä. Minulla oli aina hyvä tunne, kun kuulin presidentti Thomas S. Monsonista.

Sitten sisar Johnson kysyi minulta sen kysymyksen, jota pelkäsin.

”Oletko rukoillut kasteelle menosta?”

”Ei, en vielä”, minä sanoin.

”Haluatko mennä kasteelle?” sisar Johnson kysyi.

Toivoin voivani vastata hänelle, mutta kohautin vain olkiani.

Pikkusiskoni luulee, että minä pelkään veteen upottamista, koska sitä hän pelkäisi. Mutta minä pidän vedestä, joten en oikein tiennyt, mistä olin huolissani.

”Pelkäätkö sinä vastuuta?” sisar Johnson kysyi.

Heti kun sisar Johnson sanoi sen, tiesin, että hän oli oikeassa. Äiti sanoi, että kasteeni jälkeen minä olisin vastuullinen. Se tarkoittaa, että olisin vastuullinen siitä, mitä valitsen. Minun pitäisi pitää tarkoin Jumalan käskyt. En ole varma,

”**T**aivaallinen Isä tiesi, että – – joutuisitte tekemään joitakin päätöksiä, jotka ylittäisivät oman kykynne valita oikein. Hän sisällytti teitä varten – – keinon saada – – apua – – Pyhän Hengen välityksellä.”

Vanhin Richard G. Scott kahdenoista apostolin koorumista, ”Hengellisen johdatuksen saaminen”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 6–7.

olenko valmis sellaiseen vastuuseen. Mitä jos lakkaan käymästä kirkossa niin kuin isä?

”Kun täytät kahdeksan, olet vastuussa valinnoistasi, vaikka sinua ei kastettaisikaan”, sisar Johnson sanoi. ”Mutta kun sinut on kastettu ja konfirmoitu, sinulla on paljon enemmän apua hyvien valintojen tekemiseen.

Se johtuu siitä, että sinulla on Pyhän Hengen lahja.”

Puhuimme joistakin käskyistä, joita minun pitäisi noudattaa. Tiesin jo, että tupakka ja alkoholi ja huumeeet ovat pahaksi ihmiselle, joten viisauden sanan pitäminen ei kuulostanut vaikealta.

Kun Johnsonit lähtivät, en pelännyt

enää kasteelle menoa. Halusin tehdä oikeita valintoja ja pitää taivaallisen Isän käskyt. Ja iloitsin siitä, että Pyhä Henki auttaisi minua.

Menin huoneeseeni ja polvistuin vuoteeni viereen. Rukoillessani sain varman tunteen, että oli hyvä ajatus mennä kasteelle. Tiesin, että tunne oli vastaus rukoukseeni. ■

Sävyisä vastaus

Laura Hunter

Perustuu tositapahtumaan

"Sävyisä vastaus taltuttaa kiukun, loukkaava sana nostaa vihan" (Sananl. 15:1).

1.

2.

3.

4.

5.

Luuletko, että se toimisi Lizzien kanssa?

Kokeile sitä seuraavan kerran ja katso, mitä tapahtuu.

6.

Minä haluan keijun siivet!

7. Alice muisti, mitä isä oli hänelle sanonut.

Lizzie, haluaisitko pitää kruunuani? Sinä voit olla prinsessa, ja minä olen keijuystäväsi.

8.

Joo, minä olen kaunis prinsessa!

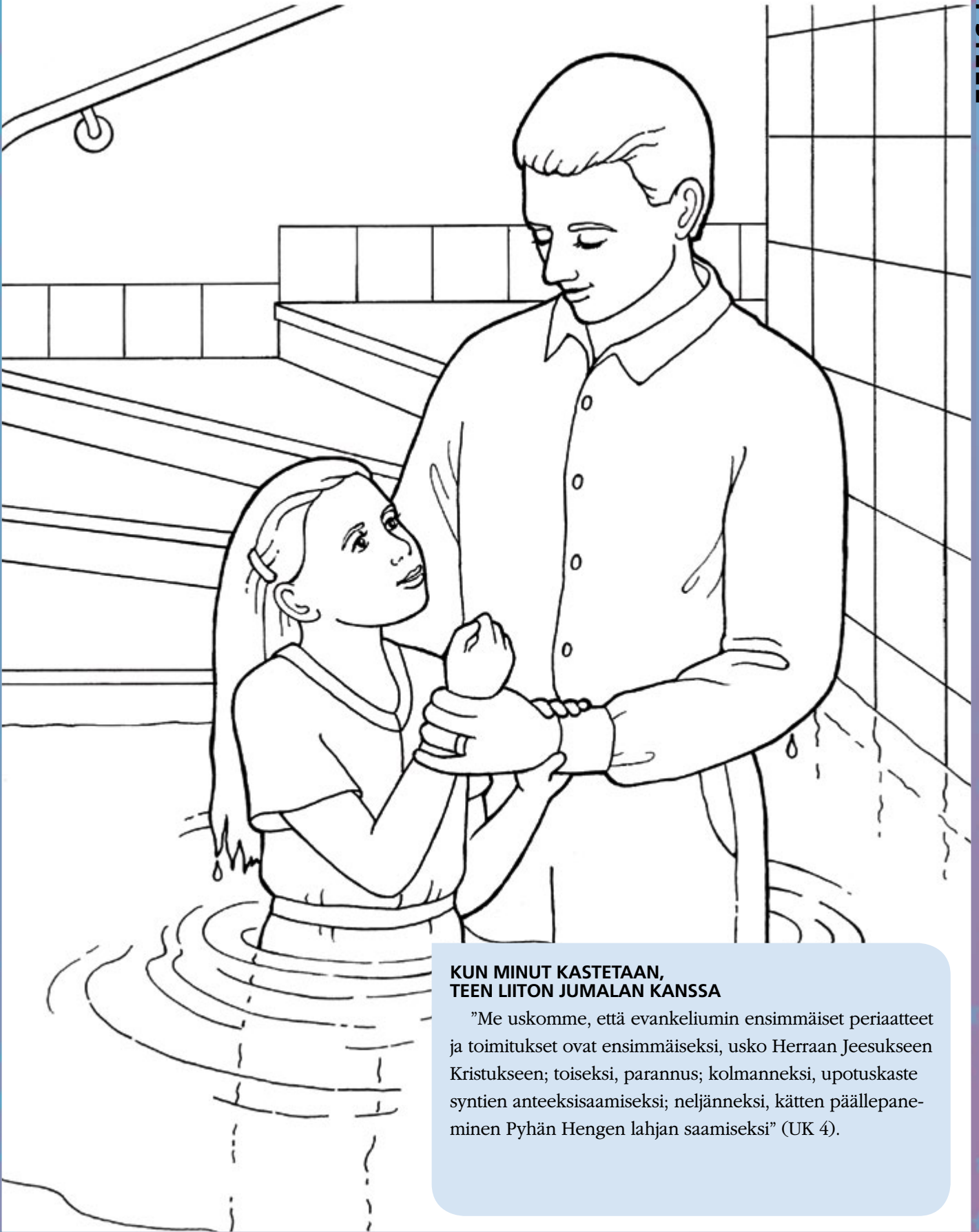
No niin, teidän korkeutenne. Leikitään!

Joskus on vaikea muistaa vastata sävyisästi, kun olet vihainen. Pyydä äitiä tai isää auttamaan sinua leikkaamaan irti yksi sävyisän vastauksen muistuttaja. Voit teipata sen paitaasi, oveen, kirjaan tai mihin tahansa muualle, mihin haluat. Se auttaa sinua niin että muistat antaa sävyisän vastauksen.

**KUN MINUT KASTETAAN,
TEEN LIITON JUMALAN KANSSA**

”Me uskomme, että evankeliumin ensimmäiset periaatteet ja toimitukset ovat ensimmäiseksi, usko Herraan Jeesukseen Kristukseen; toiseksi, parannus; kolmanneksi, upotuskaste syntien anteeksisaamiseksi; neljänneksi, kätten päällepaneminen Pyhän Hengen lahjan saamiseksi” (UK 4).

Indeksoijia **tarvitaan lisää** kautta maailman

Hikari Loftus

kirkon lehdet

Kaikkialla maailmassa ihmiset etsivät tietoja esivanhemmistaan.

Ja kaikkialla maailmassa toiset ihmiset tekevät tuon etsimisen mahdolliseksi.

FamilySearchin indeksointi aloitettiin verkossa vuonna 2006, ja se toimii eri puolilla maailmaa olevien vapaaehtoisten voimin. Se on prosessi, jossa fyysisten asiakirjojen (kuten mikrofilmillä olevien) informaatio tallennetaan verkossa toimivaan tietokantaan, johon voidaan kohdistaa hakuja.

FamilySearchin indeksointi on ollut huomattava menestys: työn alkamisesta lähtien 122 000 kirkon kuuluvaa tai kirkon ulkopuolista aktiivista indeksoijaa on saanut valmiiksi 547 978 000 tietuetta. Indeksoinnin koordinoijilla on kuitenkin uusi tavoite: muiden kuin englanninkielisten asiakirjojen indeksointi.

”Yhä useammat indeksoimamme nimet ovat muita kuin englanninkielisiä”, sanoi FamilySearchin tuotemerkkinointipäällikkö Jim Ericson. ”Yritämme saada työhön mukaan enemmän eri kieliä puhuvia ihmisiä, jotta voimme tehdä parempaa työtä ei-englanninkielisten nimien suhteen.”

Vaikka englanninkielisten asiakirjojen indeksointi kasvaa edelleen, kansainvälisten asiakirjojen kasvu ylittää sen huomasti. Projekteja saadaan monista maista, kun yhä useammat valtiohallan edustajat ja arkistojen pitäjät tulevat tietoisiksi FamilySearchin tarjoamista palveluista, sanoo veli Ericson.

Aluksi FamilySearchin työntekijät hankkivat asiakirjoja julkiselta sektorilta, kirjastoista ja muista vastaavista lähteistä ja kopioivat ne digitaalisesti. Nämä kopiot kootaan sitten pieniin ”eriksi” kutsuttuihin ryhmiin, jotka ovat vapaaehtoistyöntekijöiden saatavilla verkossa. Vapaaehtoiset kirjautuvat FamilySearchiin, lataavat erän ja tallentavat ruudulla näkemänsä tiedot. Myöhemmin nuo tiedot tulevat laajemmalti sukututkimusta tekevien saataville. Jokainen erä on kokoelma töitä, jonka vapaaehtoistyöntekijä saa valmiiksi noin puolessa tunnissa, sanoo FamilySearchin indeksointiprojektin koordinaattori Katie Gale.

FamilySearchin indeksointiin voi osallistua vapaaehtoisia, joiden äidinkieli ei ole englanti (sivusto on tällä hetkellä saatavissa seitsemällä kielellä), mutta siihen voi myös osallistua ihmisiä, jotka ovat hankkineet kielitaitonsa lähetystyössä, koulussa tai muussa koulutuksessa.

Vaikka projekteja ei olisikaan tarjolla siinä maassa, jossa asut tai jossa palvelit, projekteja voi olla tarjolla maissa, joissa puhutaan samaa kieltä.

Kun Kiovan temppeli Ukrainassa oli rakenteilla, ukrainalaiset pyhät osallistuivat hankkeeseen, jossa etsittiin ja indeksoitiin nimiä, jotka viettäisiin temppeliin sen valmistuttua. Temppelin vihkimiseen mennessä 401 indeksoijaa Ukrainasta, Venäjältä, Pohjois- ja Etelä-Amerikasta sekä Euroopasta työskenteli Kiovan projektin parissa

ja pyhät saivat vietyä temppeliin 200 000 ukrainalaista nimeä.

Kun indeksointityö jollakin alueella kasvaa, indeksointierät toimittava FamilySearchin henkilökunta

nimeää kasvualueet ja sitten, mahdollisuuksien mukaan, nopeuttaa kyseiseen alueeseen liittyviä projekteja.

Nykyisellä indeksointivauhdilla tällä hetkellä

indeksoitaviksi annettujen erien valmistuminen voi joissakin maissa kestää jopa vuosikymmenen – mistä johtuu tarve saada lisää indeksoijia. Monien muiden kuin englanninkielisten erien valmistuminen vie kahdesta kuuteen vuotta.

”Jos projekti jatkuu ja jatkuu, siitä ei ole mitään hyötyä kenellekään”, sanoi FamilySearchin indeksointitoimintojen päällikkö Paul Starkey. ”Indeksoinnin koko tarkoitus on tarjota nämä asiakirjat [sähköisessä muodossa] niin, että ihmiset voivat löytää tietoja esivanhemmis-

taan. Me yritämme saada projektit valmiiksi melko nopeassa tahdissa.”

Kirkko omistaa noin 2,4 miljoonaa sukututkimustietoja sisältävää mikrofilmirullaa, jotka on varastoitu Granite-vuoren asiakirjaholviin. Se

VALOKUVA WELDEN C. ANDERSEN. © IRI

ALOITA INDEKSOINTI NYT

Aloita menemällä osoitteeseen indexing.familysearch.org.

Valitse vetovalikosta yksi seitsemästä työskentelykielestä, esimerkiksi englanti.

Napsauta kohtaa **Get Started**.

Indeksointiohjelmisto lataa ja käynnistää sovelluksen automaattisesti.

Harjoittele koulutuserän kanssa tutustuaksesi ohjelmistoon.

Aloita indeksointi! Voit valita erän mistä tahansa projektista, jotka on järjestetty maittain. ■

vastaa noin 15 miljardia asiakirjaa, jotka odottavat indeksointia. Eri puolilla maailmaa on lukemattomia muita asiakirjoja.

”Jonkin nimen ja henkilökohtaisten asiakirjojen löytäminen on kokemus, joka kääntää tutkijoiden sydämen heidän isiensä puoleen”, veli Ericson sanoi. ”Kirkon jäsenet voivat käyttää indeksoitua informaatiota dokumentoidakseen sukulinjojaan ja tarjotakseen temppelin pelastavat toimitukset.”

Vaikka jokseenkin jokainen, jolla on käytettävissään tietokone, voi osallistua yksinkertaiseen indeksointitehtävään, sen merkitystä ei saa vähätellä, sisar Gale sanoi. ”Jos ihmiset kykenisivät saamaan indeksoinnista suuremman näkemyksen sukututkimuksessa, he voisivat ymmärtää sen tärkeyden ja tarpeen saada lisää vapaaehtoistyöntekijöitä.”

”Me tarvitsemme lisää ihmisiä mukaan indeksointiin”, veli Ericson sanoi, ”ja pyydämme ihmisiä kertomaan tästä ohjelmasta ystävilleen ja perheenjäsenilleen, olivatpa he kirkon jäseniä tai eivät. Se ei ole pelkästään kirkon jäseniä varten. Se on mukavaa vuorovaikutusta, jossa jokainen tekee työtä yhteisen päämäärän saavuttamiseksi.” ■

FamilySearchin indeksointikoordinaattoreilla on vapaaehtois-työntekijöille uusi tavoite: indeksointi muilla kuin englannin kielellä.

Omavaraisuuden kasvua Ecuadorissa

Heather Wrigley

kirkon lehdet

Henkilökohtainen vapaus ja kansalaisvastuu riippuvat siitä periaatteesta, että ihmistä autetaan auttamaan itseään”, presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994), kirkon kolmastoista presidentti, sanoi vuonna 1975 avajaispuheessaan Benson-instituutissa (Benson Agriculture and Food Institute and Corporation), joka kuuluu kirkon Myöhempien aikojen pyhien avustusjärjestön (Latter-day Saint Charities) ohjelmaan.

Omavaraisuuden filosofian mukaisesti Benson-instituutti on tehnyt työtä tuhansien ihmisten kanssa elintarviketuotannon, ravitsemuksen ja terveyden parantamiseksi kohottaen elämänlaatua maailman köyhien parissa.

Vuonna 2009 Benson-instituutin jäsenet matkustivat Ecuadoriin, maahan, jossa harjoitetaan runsaasti maataloutta. Maailman terveysjärjestön WHO:n mukaan kuitenkin tämän maan 15-miljoonaisessa väestössä 23 prosenttia alle viisivuotiaista lapsista on kroonisesti aliravittuja. Benson-instituutin ponnistelut auttavat alentamaan tuota tilastotietoa, kun asiassa mukana olevat tekevät työtä köyhyyden kehän rikkomiseksi.

Eräs nainen, joka on kuuden lapsen äiti, sanoi, että ennen Benson-instituutin tuloa hänen oli usein vaikea elättää perhettään. ”On niin surullista olla äiti ja olla niin köyhä, ettei voi antaa lapsilleen ateriaa tai leivänpalaa joka päivä”, hän sanoi.

Benson-instituutin kanssa työskentelevät perheet oppivat parempia istutusmenetelmiä, vuoroviljelyä, pieneläintuotantoa sekä tasapainoiseen ravitsemukseen, henkilökohtaiseen hygieniaan ja kunnolliseen ruoanvalmistukseen liittyviä taitoja.

Uusien maanviljelytekniikoiden myötä nälkä, joka oli päivittäinen koettelemus monelle, on

tullut harvinaisemmaksi. Perheet näkivät huiman kasvun elintarviketuotannossa, mikä antoi heille mahdollisuuden varastoida omia elintarvikkeitaan sekä myydä tuotteitaan saadakseen rahaa. Sen lisäksi perheissä oltiin terveempiä, kun heidän ruokavalionsa ja hygieniansa koheni. Syödessään

Benson-instituutin kanssa työskentelevät perheet ovat kokeneet terveydentilansa kohentuneen ruokavalionsa ja hygienian paranemisen myötä.

työnsä hedelmiä puutarhastaan he saivat ravintoaineita, jotka olivat aiemmin puuttuneet heidän ruokavaliostaan.

”Meillä oli aiemmin lapsia, jotka eivät suoriutuneet tehtävistä”, paikallinen opettaja sanoi. ”Ohjelman jälkeen lapset oppivat paljon nopeammin. Ennen meillä oli lapsia, jotka sairastelivat paljon; sen jälkeen lapset eivät enää sairastelleet. Heillä oli tapana nukkua oppitunneilla; sittemmin he eivät enää nukahtele oppitunneilla. He olivat paljon väsyneemmän näköisiä, mutta ohjelman jälkeen he näyttivät paljon terveemmiltä, heillä oli enemmän energiaa.”

Kaikki kirkon huoltotyöhankkeet perustuvat hyviksi havaituille omavaraisuuden periaatteille. Se ja Benson-instituutin tapa rakentaa vuosikymmenten tuoman kokemuksen ja tiedon varaan siunaavat edelleen kymmenientuhansien ihmisten elämää eri puolilla maailmaa. ■

Voit katsoa internetistä videon projektista Ecuadorissa. Se on englannin- ja espanjankielisenä osoitteessa <http://lds.org/church/news/growing-self-sufficiency-in-ecuador>.

Kohottakaa valo maailmalle, apostolit kehottivat Keski-Amerikan pyhiä

Jokaisen kirkon jäsenen täytyy kehittää syvä usko Kristukseen, vanhin M. Russell Ballard ja vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista kehottivat jäseniä Guatemalassa, Hondurasissa ja Nicaraguassa vieraillessaan Keski-Amerikassa tammikuussa 2011. Muiden kirkon johtohenkilöiden tavoin he neuvoivat jäseniä vahvistamaan perhettään rukoilemalla, tutkimalla pyhiä kirjoituksia, palvelemalla temppelissä, pitämällä perheillat, pyhittämällä lepopäivän, noudattamalla Herran käskyjä ja kertomalla uskostaan lähipiirissään oleville.

Vanhin Christofferson ja vanhin Ballard johtivat muutamien vaarujen konferensseja ja osallistui- vat paikallisille pappesusjohtajille, vanhemmille ja aviopareille, nuorille naimattomille aikuisille sekä nuorille pidettyihin takkavalkeailtoihin. He tapasivat myös 1 100 lähetyssaarnaajaa neljällä lähetyksentällä, vaarnan johtokuntia, piispoja ja seurakunnanjohtajia.

Vanhin Scott palasi Mosambikiin

”Te kuulutte kaikkein kallisarvoisimpiin lapsiin maan päällä ja Jumala rakastaa teitä”, vanhin Richard G. Scott kahdentoista apostolin koorumista kertoi Mosambikin myöhempien aikojen pyhille ollessaan vastikään Afrikan kaakkoisella vyöhykkeellä. Vanhin Scott palasi tähän maahan tammikuussa 2011 yhdentoista vuoden kuluttua siitä kun hän oli pyhittänyt maan evankeliumin saarnaamiselle. Hän sai todeta kirkon edistyneen hienosti.

Vanhin Scottin ensimmäisen vierailun aikoihin Mosambikissa oli vain 40 kirkon jäsentä ja maa kuului Johannesburgin lähetyksenttään Etelä-Afrikassa. Hänen toisen vierailunsa aikoihin kirkko oli kasvanut niin, että siellä oli yli 5 000 jäsentä jaettuina kah- teen piiriin, 19 seurakuntaan ja kolmeen ryhmään, jotka kokoontuvat eri puolilla maata. Mosambik toimii myös keskuspaikkana Maputon lähetyksen- tälle, joka kattaa koko Mosambikin ja Angolan.

Vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista tapasi jäseniä ja lähetyssaarnaajia Tyynenmeren alueella.

Ennen lähtöään vanhin Scott halusi tavata myös Mosambikissa kirkon humanitaarisen avun ohjel- massa toimivia lääkäreitä ja kiittää heitä.

Vanhin Bednar ja vanhin Andersen vahvisti- vat pyhiä Tyynellämerellä

Kaksi kahdentoista apostolin koorumin jäsentä, vanhin David A. Bednar ja vanhin Neil L. Andersen, olivat äskettäin opettamassa, kohottamassa ja ylentämässä kirkon jäseniä ja lähetyssaarnaajia Tyynellämerellä.

Vanhin Bednar tapasi lähetyssaarnaajia ja jäseniä Tongassa, Uudessa-Seelannissa, Havaijissa ja Marshallinsaarilla. Vanhin Bednarin vierailu oli tärkeä tapaus Marshallinsaarten jäsenille, sillä sen arvellaan olleen ensimmäinen kerta, kun kah- dentoista apostolin koorumin jäsen on koskaan vieraillut siellä.

Vanhin Andersen toimi tehtävissä Australiassa, Papua-Uudessa-Guineassa, Uudessa-Seelannissa ja Ranskan Polynesiassa.

”Kun matkustamme meren saarille ja maan ääriin, näemme kirkon olevan kaikkialla”, vanhin Bednar sanoi. ”Sillä on vankka perustus, se kasvaa ja siinä on uskollisia, hyviä ihmisiä. Se on todella ihmeellistä.” ■

Voidaksesi lukea lisää nykyajan profettojen ja apostolien tehtä- vistä mene osoitteeseen lds.org/study/prophets-speak-today.

Usko ja perhe innoittavat uusikaledonialaisten temppelissäkäyntiä

Tammikuussa 147 kirkon jäsentä Uudesta-Kaledoniasta vietti kuukauden Hamiltonissa Uudessa-Seelannissa käydäkseen siellä temppelissä.

Monille kyseessä oli ensimmäinen kerta, kun he palvelivat myöhempien aikojen pyhien temppelissä. Toisille se oli vuosittainen tapahtuma.

”Meillä ei ole temppeliä Uudessa-Kaledoniassa, ja useimmat jäsenet tulevat hyvin vähävaraisista perheistä”, sanoi eräs ryhmän jäsen, Georgie

Guidi. ”Vanhemmat työskentelevät koko vuoden säästääkseen rahaa matkaa varten.” Temppelelle sijaitsee yli 1 600 kilometrin päässä näiden jäsenten kodeista.

Veli Guidi sanoi, että syynä siihen, miksi he ovat niin halukkaita menemään Uuteen-Seelantiin, on se, että heidän siellä saamansa kokemukset vahvistavat heidän uskoaan Jeesukseen Kristukseen ja tuovat heidän perheensä yhteen.

Gerard Mou-Tham, piirinjohtaja Uudessa-Kaledoniassa, lisäsi, että ”temppeliin tuleminen on monelle tilaisuus kasvaa uskossaan ja päästä lähemmäksi Jumalaa”. ■

LYHYESTI MAAILMALTA

Salomonsaarten pääministerille annettiin perhejulistus

Kirkko antoi kopion julkaisusta ”Perhe – julistus maailmalle” (*Liahona ja Ensign*, marraskuu 2010, s. 129) Salomonsaarten pääministerille Danny Philipille lyhyessä seremoniassa perjantaina 21. tammi-kuuta 2011.

Vanhin Dirk Smibert, vyöhykeseitsenkymmen, ja muut kirkon edustajat kokoontuivat pääministerin kotona ja antoivat hänelle julistuksen sekä pienen perhettä esittävän patsaan.

El Salvadorin temppeliin liittyvät päivämäärät ilmoitettiin

Kirkon ensimmäinen presidenttikunta on kutsunut jäsenet ja suuren yleisön tutustumaan San Salvadorissa sijaitsevaan El Salvadorin temppeliin avoimien ovien tilaisuudessa, joka

pidetään perjantaista 1. heinä-kuuta lauantaihin 23. heinäkuuta 2011, paitsi sunnuntaisin.

Kulttuuritapahtuma pidetään lauantaina 20. elokuuta 2011. Sitä seuraavana päivänä temppelelle vihitään.

Sivusto, jolla jäsenet voivat käyttää lahjojaan kirkon rakentamiseksi

Helping in the Vineyard [Apuna viinitarhassa] on uusi kirkon internetsivusto, joka sisältää kasvavan määrän kirkon vapaaehtoisprojekteja, joissa kirkon jäsenet voivat olla apuna. Projekteihin kuuluu kääntämistä, FamilySearchin indeksointia, valokuvausta, videoiden ja kuvien merkitsemistä sekä toimituksellista työtä, ja ne ovat saatavissa kaikkialla, missä vain on internetyhteys.

Vineyardin tekijät toivovat vuoden 2011 aikana saavansa 10 000 vapaaehtoistyöntekijää rekisteröitymään ja osallistumaan verkossa toimiviin projekteihin. Jäsenet voivat ilmoittaa osallistumisensa

menemällä osoitteeseen vineyard.lds.org, joka toimii tällä hetkellä vain englannin kielellä.

Museo avasi uusia lasten näyttelyitä

Kirkon historian museo Salt Lake Cityssä on avannut kaksi uutta näyttelyä, joissa esitellään luovia oppimisympäristöjä sekä lasten tekemää taidetta.

The Gospel Blesses My Life [Evankeeliumi siunaa elämäni] esittelee lasten tekemää taidetta 42 maasta eri puolilta maailmaa. Teoksissa kuvataan sitä, kuinka tieto Jeesuksen Kristuksen evankeeliumista siunaa elämää.

A Book of Mormon Fiesta: A Latin American Celebration [Mormonin kirja -fiesta: latinalais-amerikkalainen juhla] sisältää interaktiivisia osioita, joissa ylistetään latinalaisperintöä kirkossa ja esitellään kertomuksia latinalais-amerikkalaisista jäsenistä.

Lisää tietoa näyttelyistä saa osoitteesta churchhistorymuseum.org. ■

KIRJEITÄ TOIMITUKSELLE

Rohkeutta olla vahvempi

Mietiskelen päivittäin neuvoja ja ohjeita, joita saan *Liahonasta*. Se auttaa minua päivittäisissä päätöksissäni, ja huomaan olevani sitoutuneempi elämään evankeliumin mukaan. Lehti antaa minulle rohkeutta olla vähän vahvempi.

Ramon Cristopher Hipolito Villaluna, Filippiinit

Ratkaisuja mahdottomiin ongelmiin

Sanomat *Liahonassa* pitävät minut vahvana. Kun minun on tehtävä mahdottomalta näyttäviä päätöksiä, luen sanomia uudelleen ja löydän täydellisen ratkaisun. Älkää koskaan jättäkö pois ensimmäisen presidenttikunnan sanomaa ja Jäsenet kertovat -osiota.

Evelyn Forson, Ghana

Tämä on totuus

Liahona on ollut oppaana elämässäni siitä lähtien kun liityin kirkkoon 15 vuotta sitten, ja olen kokenut voimakasta Hengen vaikutusta lukiessani sen sivuja. Se on pakopaikkani murheen aikoina. Kun luen kertomuksia pyhistä ympäri maailman ja johtavien auktoriteettien sanoja, tunnen lohtua, rauhaa ja varmuuden siitä, että tämä on totuus.

Felipe Urbina, Costa Rica

Lähetä palautteesi tai ehdotuksesi osoitteeseen liahona@ldschurch.org. Kirjoituksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

PERHEILTAIDEOITA

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillassa. Seuraavassa on muutamia esimerkkejä.

”Todellinen polku onneen”, s. 28:

Luettuasi artikkelin perheen kanssa voit kysyä: Millä tavalla nyt tekemämme päätökset vaikuttavat onnellisuuteen tulevaisuudessa? Kuinka voimme olla varmoja, että teemme vanhurskaita päätöksiä?

”Koulutuksen voima”, s. 42: Tämän artikkelin kirjoittajaan tekivät vaikutuksen presidentti Gordon B. Hinckleyn sanat koulutuksesta: ”Tarvitsette kaiken sen koulutuksen, jonka pystytte hankkimaan. Uhratkaa kaikki, mikä täytyy uhrata, tullaksenne päteviksi tekemään maailman työtä.” Keskustelkaa yhdessä perheen kesken uhruksesta ja siitä saatavista siunauksista.

”Opeta mies kalastamaan”, s. 54: Lue tämä artikkeli perheesi kanssa tai tee siitä yhteenveto.

Kuinka Ezra valmistautui kohtaamaan koettelemuksensa? Miten taivaallinen Isä auttoi häntä? Keskustelkaa siitä, mitä teidän perheenne voi tehdä valmistautuakseen.

”Turvatkaa Herraan”, s. 60: Lukekaa artikkeli yhdessä perheen kesken. Voit pyytää perheenjäseniä kertomaan kokemuksista, jolloin heidän rukouksiinsa on vastattu. Kerro eri tavoista, joilla taivaallinen Isä voi vastata rukouksiin, ja siitä, kuinka tärkeää on luottaa Häneen.

Tyttäreni kysymykset

Seurakuntamme piispana kannustin vanhempia antamaan lapsilleen tilaisuuksia opettaa perheillassa. Vaimoni ja minä päätimme tehdä sanojeni mukaisesti.

Poikamme opetti ensin, ja nautimme hänen oppiaheestaan, joka käsitteli rukousta. Seuraavana maanantaina oli tyttäreni vuoro. Hänet oli kastettu vain muutama kuukausi aiemmin. Hänen aiheenaan oli Jumalan luomakunta. Hän esitti sarjan kysymyksiä, joihin me vastasimme vuorotellen. Sitten hän lausui todistuksensa ja lopetti.

Poikani huudahti: ”Sinä et ole vielä opettanut meitä, sinä esitit vain kysymyksiä.”

Mutta kerroin perheelleni, että minua oli liikuttanut, kun vaimoni yhteen kysymyksestä vastatessaan sanoi olevansa kiitollinen Jumalalle perheyksiköiden luomisesta ja siitä, että Hän oli antanut hänelle ihanan perheen, jossa on rakastava aviomies. Kerroin heille, että sydämeni oli täynnä kiitollisuutta, kun nuorin tyttäreni vastasi kysymykseen ”Kuka loi maailman?” huudahtamalla ”Jeesus”. Huomasin monien vastausten olevan äärimmäisen oivaltavia.

Joten vaikka tyttäreni ei ”opettanut” niin kuin poikani odotti, niin hänen oppiaiheensa – ja muut, joita lapseni ovat opettaneet – ovat parhaita perheiltöjani.

Richard Ikegbu, Nigeria

VARMALLE PERUSTUKSELLE

Joshua J. Perkey

kirkon lehdet

Melko lähellä aavaa Ohiojokea ja Louisvillen suurkaupungin laitamilla Kentuckyn osavaltiossa Yhdysvalloissa sijaitsee pikkukaupunki nimeltä Anchorage. Kerran se oli maanviljelysyhteisö, jonne erään jokilaivan kapteeni asettui asumaan, mutta siitä on tullut moniin eri uskontokuntiin kuuluvien perheiden kotipaikka.

Siellä kirkossa, kotona ja tutkiessani ihmeellistä maailmaa metsässä plataanien, tammien, vaahteroiden, kastanjoiden ja pajujen katveessa opin yhden kristillisyyden perusasioista: että Jeesus tuli mestariopettajana opettamaan meille, miten olla hyvä ja nuhteeton.

Vanhempani olivat hyviä ihmisiä, uskollisia omassa kirkossaan. He opettivat minua olemaan hyvä ihminen ja että on tiettyjä asioita, jotka ovat oikein, kuten että on ystävällinen muille, ja tiettyjä asioita, jotka ovat väärin, kuten että varastaa. Toisaalta he opettivat myös, että se, minkä joku uskoo olevan totta, on aivan yhtä pätevää kuin se, minkä joku toinen uskoo olevan totta, vaikka nuo uskonkäsitykset eroavatkin toisistaan perustavaa laatua olevalla tavalla. Tässä ajattelutavassa, kuten minä sen ymmärrän, ei ole olemassa mitään iankaikkisia periaatteita, jotka olisivat totta jokaiselle, vaan ainoastaan henkilökohtaisia näkemyksiä, joista älykkäillä ihmisillä on oikeus ja velvollisuus päättää, ovatko ne heidän mielestään totta.

Noiden taustalla olevien moraalisen relativismin käsitysten vuoksi minun oli vaikea

uskoa sitä, mitä mormonilähetysaarnaat opettivat minulle sovituksen, pappeuden valtuuden ja profeettojen tarpeellisuudesta. Taipaleeni kääntymykseen veikin minulta kuusi pitkää vuotta, joiden aikana epäilin ja kyselin jatkuvasti sitä, kuka olin, mihin uskoin ja voisiko tosiaankin olla olemassa Jumala, joka oli saattanut voimaan totuuden ja erheen, synnin ja seurauksen iankaikkiset periaatteet.

Yllättävää oli, että sain hengellisen vahvistuksen, mutta se ei tullut ennen kuin olin riittävän nöyrä hyväksymään sen. Ensin tuli todistus kasteesta, sitten Mormonin kirjasta, sitten Joseph Smithistä tosi profeettana. Sen jälkeen seurasi lisää todistuksia rivinä rivin

Todistuksesta voi tulla vuorenvarma.

päälle nykyajan profeetoista ja apostoleista.

Viimein elämässäni tuli vaihe, jolloin en pelkästään uskonut, että evankeliumi on totta – minä tiesin sen. Monista pienistä asioista koostuva todistus loi perustuksen, jolle rakentunut uskoni oli varma – suojamuuri, jota vasten todistukseen kohdistuvat haasteet murtuvat.

Meillä on jumalallinen oikeus pyytää vastauksia Herralta. Ja meidän on ravittava itseämme hengellisesti joka päivä, jotta todistuksemme pysyy lujana. Mutta tiedän myös, ettei Herran ohjelmassa kannata asettaa jatkuvasti kyseenalaisiksi periaatteita, joista olemme jo saaneet todistuksen. Itse asiassa se voi johtaa luopumukseen.

En enää kamppaile nuoruuteni moraalisen relativismin kanssa. Tiedän, että kun profeetta puhuu, hänen sanansa tulevat Jumalalta. Kun tulee tilanteita, jotka uhkaavat todistustani, luotan todistukseen, jonka olen jo saanut, ja sitten teen parhaani elääkseni sen mukaan. Se on tie rauhaan. Se on tie onneen. ■

Kirkon huoltotyösuunnitelma

OMAVARAISUUTTA JA PALVELEMISTA JO 75 VUOTTA

”Meidän ensisijainen tarkoituksemme – oli perustaa ohjelma, jonka toimiessa päästäisiin eroon joutilaisuuden kirouksesta sekä sosiaaliapuun liittyvistä epäkohdista ja kansamme keskuudessa alettaisiin taas arvostaa riippumattomuutta, ahkeruutta, säästäväisyyttä ja itsekunnioitusta. Kirkon pyrkimyksenä on auttaa ihmisiä auttamaan itseään. Työ on jälleen asetettava kunniaansa kirkkomme jäsenten elämän hallitsevana periaatteena.”

Presidentti Heber J. Grant

(1856–1945) julkaisussa Conference Report, lokakuu 1936, s. 3; ks. myös kirjanen *Huoltotyötä Herran tavalla: Yhteenveto johtajan huoltotyöoppaasta*, 2009, takakansi.

SISÄLLYS

- 82** Kirje ensimmäiseltä presidenttikunnalta
- 83** Huoltotyötä Herran tavalla
- 84** Kaukonäköistä elämäntapaa 75 vuotta
- 85** Oivalluksia omavaraisuudesta
- 92** Lisätäkäämme laupeudentyötämme Vapahtajaa seuraten
- 93** Monien yhteinen voima
- 96** Huoltotyön periaatteet osaksi omaa elämää

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN JEESUKSEN KRISTUKSEN KIRKKO
ENSIMMÄISEN PRESIDENTTIKUNNAN TOIMISTO
47 EAST SOUTH TEMPLE STREET, SALT LAKE CITY, UTAH 84150-1000

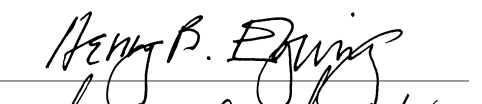
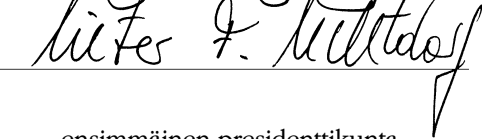
1. kesäkuuta 2011

Rakkaat veljet ja sisaret

Tämä vuosi on kirkon huoltotyöohjelman käyttöönoton 75. juhlavuosi. Seuraavilla sivuilla esitellään tämän ohjelman syntyhistoriaa. Sivuilla kerrotaan myös kirkon kansainvälisistä huoltotyöpyrkimyksistä ja näytetään, kuinka huoltotyön periaatteet toimivat kirkon jäsenten elämässä eri puolilla maailmaa.

Lisäksi tämä juhlavuosi kutsuu ja muistuttaa meitä kaikkia tulemaan omavaraisemmiksi ja seuraamaan Vapahtajaa auttamalla ihmisiä auttamaan itseään. Kun tarkastelet tätä erityistä osiota, pyydämme sinua ja perhettäsi rukoillen miettimään huoltotyön ja omavaraisuuden periaatteita sekä toimimaan niiden mukaan.

Vilpittömästi

ensimmäinen presidenttikunta

Huoltotyötä Herran tavalla

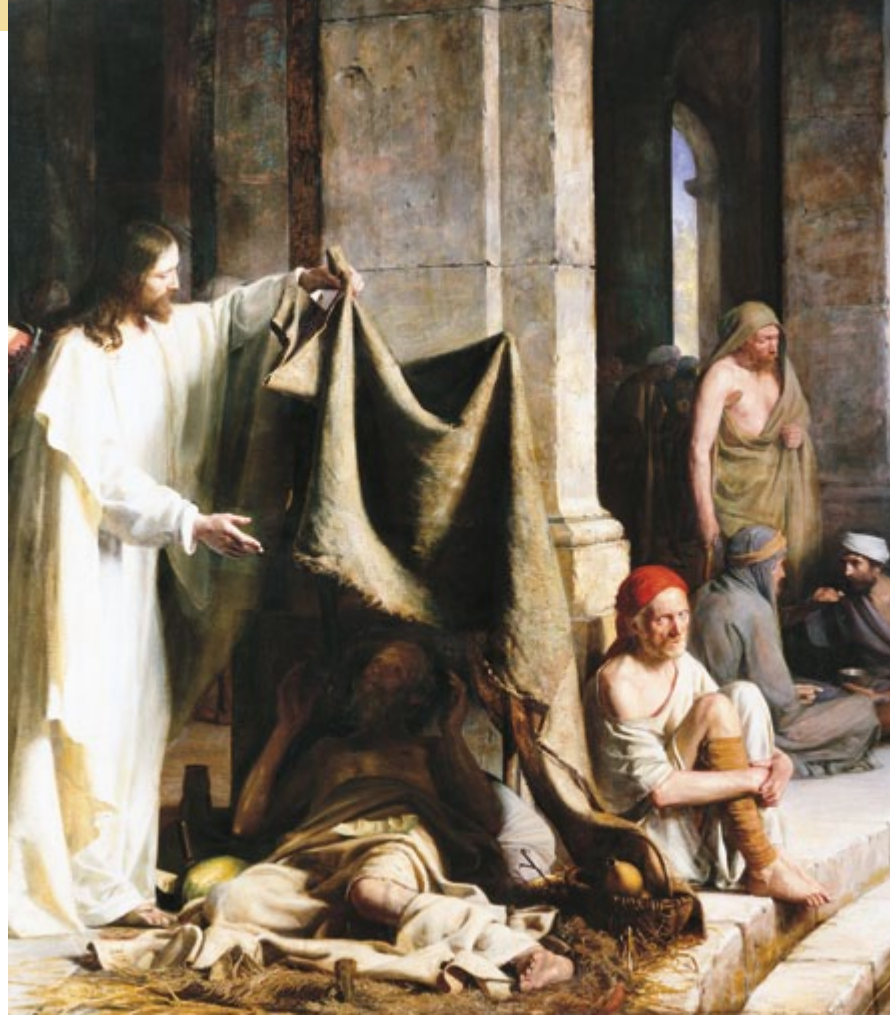
Se oli aikaa, jolloin osakemarkkinat romahtivat. Pankkeja ja muita rahalaitoksia ajautui konkurssiin. Työttömyys kohosi huimasti. Oli ihmisiä, jotka menettivät kotinsa. Hallitukset puuttuivat tilanteeseen kalliilla ohjelmilla yrittäen kääntää laskusuhdanteen nousuun. Yhä useammat ihmiset joutuivat kääntymään julkisten tahojen puoleen saadakseen ruokaa ja muita perustarvikkeita.

Tämä 1930-luvun kuvaus voisi sopia myös viime aikoihin. Siihen aikaan – kuten nykyäänkin – kirkon huoltotyösuunnitelma on ollut apuna, jotta ihmisiä autettaisiin auttamaan itseään¹ katastrofin kohdatessa, laajan taloudellisen laman ja taantuman aikoina sekä pienemmissä, omakohtaisemmissa haasteissa, joita perheet ja yksilöt saattavat kohdata milloin tahansa.

Vaikka huoltotyösuunnitelma – sellaisena kuin tunemme sen nykyään – otettiin käyttöön vasta vuonna 1936, pyhät *jokaisena* taloudenhoitokautena ovat eläneet kaukonäköisen elämäntavan periaatteiden mukaan, koska huoltotyösuunnitelman on suunnitellut Vapahtaja Jeesus Kristus. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Herra osoitti tämän keinon julistaessaan: ’Ja varastohuonetta ylläpidettäköön kirkon jäsenten pyhittämällä lahjoituksilla; ja leskistä ja orvoista on huolehdittava, sekä köyhistä’ (OL 83:6). Sitten Hän muistutti: ’Mutta sen täytyy tapahtua minun omalla tavallani’ (OL 104:16).”²

Toteuttaaksemme huoltotyötä Herran tavalla meidän on kehitettävä oma omavaraisuuttamme ja sitten pyrittävä auttamaan muita tulemaan omavaraisiksi. ”Asialle omistautuneet miehet ja naiset auttavat toteuttamaan tätä laajaa ja innoitettua ohjelmaa”, sanoi presidentti Monson. ”Itse asiassa tämä suunnitelma ei koskaan onnistuisi yksistään ponnistelujen ansiosta, sillä tämä ohjelma toimii uskon kautta Herran tavalla.”³

Huoltotyösuunnitelman 75. juhlavuosi – jota vietetään tänä vuonna – antaa myöhempien aikojen

pyhille mahdollisuuden pohtia peruseriaatteita, kuten omavaraiseksi tulemista, köyhistä ja tarvitsevista huolehtimista sekä muiden palvelemista. Kun elämme näiden periaatteiden mukaan, pystymme paremmin lievittämään kärsimystä, vahvistamaan luonnetta ja edistämään ykseyttä.

VIITTEET

1. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant*, 2003, s. 121.
2. ”Herran tapa”, *Valkeus*, huhtikuu 1978, s. 8.
3. ”Herran tapa”, s. 8.

”Huoltotyösuunnitelman todellinen kaukotavoite on kirkon jäsenten, niin antajien kuin saajienkin, luonteen vahvistaminen, kaiken sen pelastaminen, mikä on parasta heidän sisimmässään, ja hengen piilevän rikkauden saattaminen kukkaan ja hedelmään, mikä loppujen lopuksi on tämän kirkon tehtävä ja sen olemassaolon tarkoitus ja syy.”

Presidentti J. Reuben Clark jr. (1871–1961), ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, julkaisussa Glen L. Rudd, *Pure Religion: The Story of Church Welfare Since 1930*, 1995, s. 301.

Pyhät ovat jokaisena taloudenhoitokautena noudattaneet Vapahtajan esimerkkiä huolehtia köyhistä ja tarvitsevista.

Valokuvat sivulla 81 – Ylissä: Jäseniä purkamassa ruokatarvikekuormaa piispojen keskusvarastohuoneella Salt Lake Cityssä vuonna 1937. Kesällä: Filippiiniläisiä nuoria puutarhassa istuttamassa taimia. Alinna: Jäseniä työskentelemässä vaaran huoltotyömaatilalla Utahissa vuonna 1948.

Kaukonäköistä elämäntapaa 75 vuotta

Vaiikka kirkon huoltotyösuunnitelmaa ei ollutkaan vielä virallistettu, varhaiset pyhät tunnistivat, kuinka tärkeää on elää omavaraisesti, huolehtia köyhistä ja tarvitsevista sekä palvella muita. Profeetta Joseph Smith on sanonut: ”Mies, joka on täynnä Jumalan rakkautta, ei tyydy siunaamaan ainoastaan omaa perhettään, vaan vaeltaa halki koko maailman innokkaana siunaamaan koko ihmiskuntaa.”¹

Pian sen jälkeen kun kirkko oli järjestetty, perustettiin pieniä piispojen varastohuoneita ja kymmenystoimistoja auttamaan tarvitsevia. 1830-luvulla Joseph Smith järjesti paastouhrien keräämisen Kirtlandissa Ohiossa.² Tänä aikana otettiin käyttöön myös kymmenysten periaate (ks. OL 119). Kymmenyksiä ja paastouhreja maksettiin työnä, satotuotteina ja muina hyödykkeinä. Piispat ja seurakuntien johtajat valvoivat näiden varojen jakelua kuten nykyään.³

Monet varhaiset pyhät pinnistelivät tullakseen toimeen. Kamppailukseen joutilaisuutta vastaan kirkon

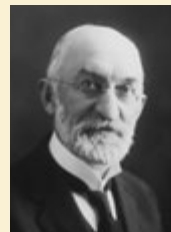
johtajat ja jäsenet alkoivat yhdessä etsiä keinoja luoda pysyviä toimeentulomahdollisuuksia. Toiset löysivät työtä kirkon rakennustyömailla ja julkisten töiden hankkeissa. Toiset viljelivät maata ja myivät maataloustuotteita omaksi ja perheensä elannoksi. Kun pyhät työskentelivät yhdessä, heitä siunattiin niin että heillä oli riittävästi tarpeisiinsa.

Vaiikka aikamme haasteet ovat erilaisia, myöhempien aikojen pyhät hankkivat edelleen oman elantonsa ja huolehtivat köyhistä ja tarvitsevista noudattamalla Vapahtajan opetuksia sekä aikaisempien sukupolvien näyttämää esimerkkiä.

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 346.*
2. Ks. Howard W. Hunter, ”Paastopäivä”, *Valkeus, 1986, konferenssiraportti 155. puolivuotiskonferenssista, s. 58.*
3. Ks. Glen L. Rudd, *Pure Religion, 1995, s. 2, 4.*

Tämän aikajanan tiedot ovat peräisin seuraavista lähteistä, ellei ole toisin mainittu: Susan Clayton Rather, Supporting the Rescue of All That Is Finest, 2005; Glen L. Rudd, Key Moments in Church Welfare Services, 2008; Glen L. Rudd, Important Events for Historical Church Welfare, 1999; Glen L. Rudd, A Brief History of the Church Employment Program, 1998; Glen L. Rudd, Pure Religion, 1995.

1936

- 6. huhtikuuta: Presidentti Heber J. Grant ja hänen neuvonantajansa ilmoittavat yleiskonferenssissa kirkon turvallisuussuunnitelmasta.
- Lokakuu: Kirkko muodostaa kirkon huoltotyökomitean.

*”Kun me paastoamme, – me tun-
nemme nälkää. Ja lyhyeksi aikaa
me kirjaimellisesti asetumme
nälkäisten ja puutteenalaisten
asemaan. Niin tehdessämme
me ymmärrämme paremmin
sitä puutetta, jota he saattavat
kokea. Kun annamme piispalle
uhrin lievittääksemme muiden
kärsimystä, niin sen lisäksi, että
teemme jotakin ylevää muille,
me teemme jotakin ihanaa myös
itsellemme.”*

Vanhin Joseph B. Wirthlin (1917–2008)
kahdentoista apostolin koorumista, ”Paaston
laki”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 89–90.

Central Valleyn
alueella asuvia
pyhiä työskente-
lemässä kirkon
omistamassa viini-
tarhassa Maderassa
Kaliforniassa Yhdys-
valloissa. Viinitarha
tuottaa satoja
tonneja rusinoita
köyhille eri puolilla
maailmaa.

Oivalluksia omavaraisuudesta

Monet jäsenet saattavat pitää huoltotyötä ohjel-
mana, joka auttaa tilapäisesti vaikeissa oloissa
olevia jäseniä. Kirkon huoltotyösuunnitelman tarkoi-
tus on kuitenkin paljon laajempi. Siihen kuuluu myös
omavaraisen elämäntavan edistäminen. Presidentti
Thomas S. Monson on opettanut, että omavaraisuus
– ”kyky, sitoumus ja pyrkimys huolehtia omista ja
perheensä elämän perustarpeista”¹ – on ajallisen ja
hengellisen hyvinvointimme keskeinen osatekijä².

Pelkkä halu tulla omavaraiseksi ei riitä. Meidän
täytyy tietoisesti ja aktiivisesti ponnistella täyttääk-
semme omat ja perheemme jäsenten tarpeet. Johtava
piispa H. David Burton muistuttaa meitä, että kun
olemme tehneet kaiken voitavamme ollaksemme
omavaraisia, ”voimme kääntyä Herran puoleen luotta-
vaisina ja pyytää, mitä meiltä kenties vielä puuttuu”³.
Kun olemme omavaraisia, voimme olla siunauksena
muille. Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin
koorumiasta sanoo: ”Vasta kun olemme itse omavarai-
sia, me voimme todella jäljitellä Vapahtajaa muiden
palvelemisessa ja siunaamisessa.”⁴

Omavaraisuuteen kuuluu useita tasapainoisen
elämän puolia kuten 1) koulutus, 2) terveys, 3) työllis-
yys, 4) kotituotanto ja kotivara, 5) perheen raha-asiat
ja 6) hengellinen voima.

Vasemmalla ylhäällä: Hollantilaisia pyhiä
korjaamassa ja kuormaamassa peruna-
satoa saksalaisia pyhiä varten vuonna
1947. Yllä: Elintarviketuotantokoulutus
Ecuadorissa on auttanut jäseniä kasvatta-
maan tuottavampia puutarhoja.

1937

- Kirkko perustaa Salt Lake Cityyn ensimmäisen piispojen keskusvarastohuoneen.

1938

- Salt Lake Citystä ostetaan tontti huoltotyöaukiota varten ja rakennustyöt aloitetaan.
- Huhtikuu: Kirkon turvallisuussuunnitelman nimi muutetaan kirkon huoltotyösuunnitelmaksi.
- 12. elokuuta: Kirkko avaa ensimmäisen käytettyjen tavaroiden Desert Industries -myymälän Salt Lake Cityssä.

1. Koulutus

Herra käsksee meitä etsimään ”oppia vieläpä tutkimalla sekä uskon kautta” (OL 88:118). Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) on opettanut: ”Me uskomme koulutukseen. Tämä kirkko kannustaa koulutukseen. Herralta saadun tehtävän mukaisesti tämän kirkon jokaisen jäsenen velvollisuutena on hankkia kaikki mahdollinen koulutus. – – Herra itse on antanut meille myöhempien aikojen pyhille velvollisuuden kouluttaa mieltämme ja käsiämme.”⁵

Koulutuksen hankkiminen oli Roberto Flete Gonzalezin tavoitteena, kun hän pian lähetystyöstä palatuaan aloitti korkeakouluopinnot Dominikaanisessa tasavallassa. Isä lupasi huolehtia Roberton elinkustannuksista, jotta tämä voisi keskittyä opintoihinsa, mutta pian sen jälkeen isä kuoli ja perheen taloudellinen tilanne kävi vaikeaksi.

Roberto jätti koulun kesken ja meni töihin elättääkseen itsensä, äitinsä ja sisarensa. Hän mietti, kuinka hän pystyisi koskaan saamaan koulun päätökseen.

Viikkoja myöhemmin presidentti Hinckley ilmoitti jatkuvasta koulutusrahastosta, rohkeasta hankkeesta, joka auttaisi kehittyvien alueiden nuoria nousemaan ”ylös köyhyydestä, jossa he ja sukupolvet ennen heitä ovat olleet”⁶. Roberto haki jatkuvan koulutusrahaston

lainaa, ja hänelle myönnettiin se. Sen avulla hän pystyi jatkamaan opintojaan. Tämä mahdollisuus auttoi Robertoa paitsi välittömien raha-asioiden hoitamisessa myös siinä, että hänellä oli uskoa solmia avioliitto ja muodostaa iankaikkinen perhe, koska hän tiesi pystyvänsä elättämään perheen.

Roberto sai lääketieteen opintonsa päätökseen palvellessaan samalla piispana, ja hänestä tuli ensimmäinen kirkon jäsen Dominikaanisen tasavallan lääketieteellisten oppilaitosten valtakunnallisessa neuvostossa. Mutta parhaat tulokset hän on mielestään saanut kotona. ”Perheessäni on tapahtunut muutoksia, kun olemme nykyään kauempana köyhyyden kierteestä”, hän kertoo. ”Olen kiitollinen siitä,

”Kaikki totuus, mitä voimme oppia ollessamme tässä elämässä, nousee meidän kanssamme ylösnousemuksessa. Ja kaikki, mitä voimme oppia, lisää kykyämme palvella.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Education for Real Life”, *Ensign*, lokakuu 2002, s. 21; ks. myös ”Koulutusta tosielämä varten”, kirkon koululaitoksen takkavalkeilta 6. toukokuuta 2001.

1939

- Ensimmäinen varastohuone ja säilytetehtäas huoltotyöaukiolla aloittavat toimintansa.

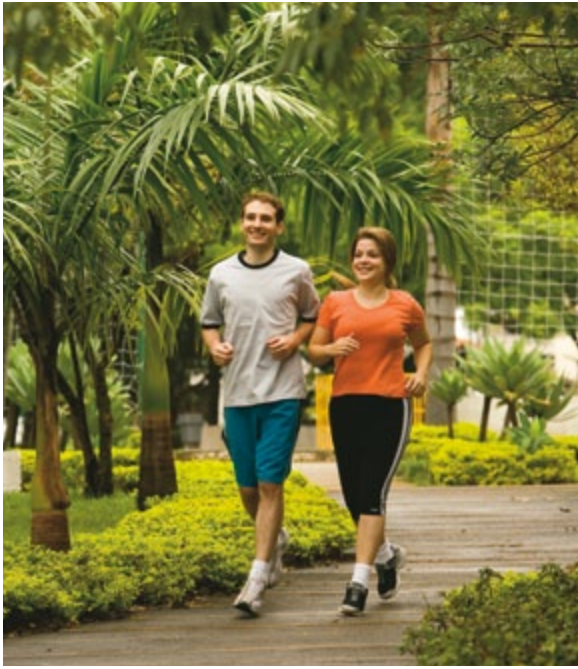

1940

- 27. elokuuta: Presidentti David O. McKay vihki huoltotyöaukion viljasiilon. Kirkon jäsenet lahjoittivat yli 70 000 työtuntia sen rakentamiseen.

1941

- 20. huhtikuuta: Huoltotyöaukion alkuperäinen meijeri aloittaa toimintansa.

Äärimmäisenä vasemmalla: Myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat opiskelijat hankkivat koulutusta ollakseen valmiimpia kohtaamaan nykypäivän kilpailuyhteiskunnan ankarat vaatimukset. Vasemmalla: Liikunta ja hyvä ravinto kuuluvat tärkeänä osana siihen, että huolehdimme kehostamme ja kunnioitamme sitä.

ettei poikani tarvitse elää samalla tavoin kuin itse olen elänyt, koska olemme päässeet pois siitä kiertteestä.”

Lisää tietoa on osoitteessa providentliving.org kohdassa Education and Literacy sekä internetsivustolla besmart.com, joka auttaa myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia nuoria valmentautumaan yliopisto-opintoihin.

2. Terveys

Koska meidät on luotu Jumalan kuvaksi (ks.

1. Moos. 1:27), meidän ruumiimme on temppeli ja sitä tulee kohdella huolehtien ja kunnioittaen (ks. 1. Kor. 3:16–17).

Viisauden sana, joka on Opin ja liittojen luvussa 89, on Herran terveyslaki, ja se ilmoitettiin Joseph Smithille vuonna 1833. Siinä opetetaan, että meidän tulee syödä ravitsevaa ruokaa ja välttää haitallisia aineita. Apostolit ja profeetat ovat sittemmin opettaneet, että meidän tulee karttaa kaikkia aineita ja tapoja, jotka ovat vahingollisia meidän ruumiillemme tai mielellemme ja jotka voivat johtaa riippuvuuteen.⁷

Fidziltä kotoisin oleva Sainimere Balenacagi oppi tämän asian teini-ikäisenä, kun hän osallistui erääseen häätjuhlaan muutamien ystävien kanssa, jotka eivät olleet kirkon jäseniä. Monet siellä, mukaan lukien Sainimeren ystävät, joivat alkoholia ja tupakoivat ja kehottivat häntäkin juomaan. ”Minua on koko

elämäni ajan opetettu elämään evankeliumin taso-vaatimusten mukaan, joten kieltäydyin tarjouksesta epäröimättä”, Sainimere kertoo.

Sainimere tietää, että viisauden sanan noudattamisesta koituvat siunaukset ulottuvat fyysisistä terveyttä pidemmälle: ”Olen huomannut saavani ylimääräistä varjelusta siinä mielessä, että Pyhän Hengen läheisyyden ansiosta pystyn tekemään parempia valintoja. Näen selkeästi, että tasovaatimukset eivät rajoita vapauttamme. Ne suojelevat meitä seurauksilta, jotka rajoittavat vapauttamme.”

Lisää tietoa on osoitteessa providentliving.org kohdassa Physical Health.

Sainimere Balenacagi tietää, että viisauden sanasta seuraa sekä fyysisiä että hengellisiä siunauksia.

”Fyysinen ruumiimme on tosiaan Jumalan temppeli. Näin ollen teidän ja minun täytyy huolellisesti harkita, mitä viemme temppeliimme, mitä puemme temppeliimme ylle, miten kohtelemme temppeliämme ja mitä teemme temppeliimme kanssa.”

Vanhin David A. Bednar kahdenoista apostolin koorumista, ”Ye Are the Temple of God”, *Ensign*, syyskuu 2001, s. 18.

1948

- 1. maaliskuuta: Kirkko avaa alueellisen työllistämistoimiston Salt Lake Cityssä.

1960

- Maaliskuu: Huoltotyöaukiolle valmistuu uusi meijeri.

1963

- Pastatehdas ja huoltotyöaukion uusi säilyketehdas aloittavat toimintansa.

Ylinä: Nuori nainen saa apua työllistämiskeskuksesta Meksikossa. Yllä: Oséias Portinari kertoo, että työllistämiskeskus São Paulossa Brasiliassa "antaa työttömille jäsenille paremman tulevaisuudenkuvan".

3. Työllisyys

Monissa seurakunnissa työn löytäminen on pakotavan tarve, minkä jäsenet kohtaavat pyrkiessään tulemaan omavaraisiksi. Pappeskuorunit ja seurakuntaneuvoston jäsenet voivat auttaa näitä jäseniä. Heidän tulee tehdä läheistä yhteistyötä näiden henkilöiden kanssa: ottaa selvää hyödyllisistä yhteiskunnan palveluista ja löytää tarjolla olevia työmahdollisuuksia sekä ohjaajia, jotka voivat opastaa henkilökohtaisesti apua tarvitsevia. Jäsenissä, jotka tekevät yhteistyötä uskossa siunatakseen tarvitsevia, on voimaa, joka johtaa usein menestyksekkääseen työllistymiseen.

Joillakin alueilla maailmassa kirkko on perustanut

"Taivaallinen Isämme edellyttää ainoastaan, että teemme parhaamme – että teemme työtä täyden kykymme mukaan, olipa se kuinka suuri tai pieni tahansa."

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, "Kaksi periaatetta kenen tahansa elämään", *Liahona*, marraskuu 2009, s. 57.

työllistämiskeskuksia. Nykyään 56 maassa on yli 300 keskusta, jotka tarjoavat palveluja kuten työhön valmentavia kursseja, verkostoitumistilaisuuksia sekä yksilöllistä työhön ohjausta. Myös kirkon uudella internetsivustolla LDSjobs.org on aineistoa työnhakijoille, työnantajille ja kirkon johtohenkilöille.

Kun Brasiliassa asuva Oséias Portinari irtisanottiin työstään, hän käytti yli kaksi kuukautta uuden työpaikan etsimiseen. Koska hän ei onnistunut löytämään palkkatyötä, hän tarjoutui vapaaehtoiseksi paikalliseen työllistämiskeskukseen São Paulossa. Se, että Oséias auttoi muita hakemaan työtä, soi hänelle mahdollisuuden kehittyä omissa työhaastattelu- ja työnhakutaidoissaan. Hän osallistui työhön valmentavalle kurssille useaan kertaan, ja lopulta hänestä tuli ohjaaja. Palvellessaan utterasti muita Oséias alkoi yllätykseksensä saada puheluja mahdollisilta työnantajilta, mikä johti hyväpalkkaisen työpaikan saamiseen.

Oséias on kiitollinen kirkon tarjoamasta avusta, joka antaa työttömille jäsenille paremman tulevaisuudenkuvan. Hän kertoo: "Tiedän, että kun ponnistamme, Herra avaa ovia."

Lisää tietoa saat osoitteista LDSjobs.org ja employment.lds.org tai käymällä lähimmässä työllistämiskeskuksessa.

1973

- Kirkko perustaa perheiden avuksi MAP-sosiaalipalvelut.

1976

- Huoltotyöpalveluja laajennetaan eri puolille Yhdysvaltoja ja Kanadaa.
- 29. maaliskuuta: Huoltotyöaukion uusi piispojen varastohuone valmistuu.

1978

- Kirkko muodostaa hätävalmiuskomitean, joka auttaa miljoonia katastrofien uhreja eri puolilla maailmaa.

4. Kotituotanto ja kotivara

Vuonna 2007 kirkko julkaisi lehtisen *Valmistakaa kaikki tarpeellinen: Perheen kotivara*, jossa esitellään yksinkertainen tapa hankkia perheen kotivara. Ensimmäinen presidenttikunta kehottaa kirkon jäseniä kaikkialla maailmassa hankkimaan perusvaraston ruokaa ja vettä sekä hieman rahaa säästöön. Jäsenet voivat aloittaa valmistamalla tai ostamalla muutamia ylimääräisiä tarvikkeita ja siirtämällä syrjään vähän rahaa joka viikko sen mukaan kuin heidän olosuhteensa sallivat. Noudattamalla tätä mallia jäsenet voivat ajan mittaan koota kotivaran ja vararahaston, joka soveltuu heidän tarpeisiinsa.⁸

Kun Lugon perhe Valenciassa Venezuelassa kuuli tästä neuvosta, se tunsii innoitusta alkaa hankkia omaa kotivaraansa. Joka viikko he alkoivat panna sivuun vähän ruokaa, vettä ja rahaa. Vaikka heillä oli rajalliset voimavarat, he pystyivät hankkimaan vaatimattoman varaston jo muutamassa kuukaudessa. Myöhemmin samana vuonna Venezuelassa puhjennut työläisten lakko vaaransi monien paikallisten työntekijöiden työpaikat. Veli Omar Lugo oli niiden joukossa, jotka lopulta menettivät työpaikkansa.

Kesti lähes kaksi vuotta, ennen kuin veli Lugo löysi uuden työpaikan. Sinä aikana veli Lugo ja hänen perheensä elivät säästöjensä ja ruokavarastonsa turvin. Työttömyyden vaikeista haasteista huolimatta Lugot tunsivat rauhaa ja lohtua, koska he olivat valmistautuneet. He kohtasivat epävarman tulevaisuuden luotavaisina, koska he tiesivät noudattaneensa neuvoa hankkia vähitellen oma kotivara.⁹

Lisää tietoa on osoitteessa providentliving.org kohdassa Family Home Storage ja esitteessä *Valmistakaa kaikki tarpeellinen: Perheen kotivara*.

Kongon demokraattisessa tasavallassa perheet työskentelevät yhdessä kasvatteen maniokkia peruselintarvikkeena ja valmistavat sen mukuloista jauhoa päivittäiseen käyttöön ja pidempiaikaiseen varastointiin.

”Tämä uusi [kotivaraohjelma] on jokaisen toteutettavissa. Ensimmäinen askel on aloittaa. Toinen on jatkaa. Se, kuinka nopeasti pääsemme tavoitteeseen, ei ole niinkään merkityksellistä kuin se, että aloitamme ja jatkamme kykyjemme mukaan.”

Piispa H. David Burton, johtava piispa, artikkelissa ”Perheen kotivara: Uusi sanoma”, *Liahona*, maaliskuu 2009, s. 14.

1980-luku

- Ensimmäiset Yhdysvaltojen ulkopuoliset työllistämiskeskukset perustetaan Argentiinaan, Chileen, Paraguayhin ja Uruguayhin.

1981

- Kirkko rakentaa huoltotyöaukiolle käytettyjen tavaroiden Deseret Industries -myymälän.

1982

- 10. syyskuuta: Yhdysvaltain presidentti Ronald Reagan käy vierailmassa huoltotyötiloissa Ogdenissa Utahissa.

Devon ja Michaela Stephens sanovat, että talousarvion laatiminen auttoi heitä saamaan raha-asiansa lujasti hallintaan.

5. Perheen raha-asiat

Yksi kaukonäköisen elämäntavan puolista on hallita viisaasti tuloja ja menoja. Ensimmäinen presidenttikunta on neuvonut:

”Kehotamme teitä pitämään kulunne kohtuullisina. Käyttäkää hankinnoissanne itsekuria velan välttämiseksi. – –

Jos olette maksaneet velkanne ja teillä on vararahasto, vaikka se olisi pienikin, te ja perheenne

tunnette olonne turvallisemmaksi ja koette sydämesänne suurempaa rauhaa.”¹⁰

Perheen menestyksellä raha-asioiden hoitaminen alkaa kymmenysten ja uhrien maksamisesta. Kun jäsenet asettavat Herran ensimmäiselle sijalle, he pystyvät paremmin huolehtimaan itsestään ja toisista.

Raha-asioiden menestyksellä hallintaa on myös se, että tietää tulonsa ja menonsa sekä hallitsee rahaa eikä anna sen hallita itseään. Kun Devon ja Michaela Stephens Arizonassa Yhdysvalloissa laativat talousarvion, heillä oli vain hatara käsitys siitä, kuinka paljon rahaa he käyttivät joka kuukausi. Mutta talousarvion laatiminen erillisine alaluokkineen auttoi heitä ”laskeutumaan pilvistä alas maan pinnalle”, Michaela kertoo. ”Oli huolestuttavaa huomata, että meillä oli vähemmän rahaa kuin luulimme, mutta oli myös äärimmäisen riemastuttavaa yhtäkkiä tuntea, että se, mitä meillä oli, oli lujasti hallinnassamme.”

Lisää tietoa on osoitteessa providentliving.org kohdassa Family Finances ja esitteessä *Valmistakaa kaikki tarpeellinen: Perheen raha-asiat*.

”Meillä kaikilla on velvollisuus huolehtia itsestämme ja perheestämme, niin ajallisesti kuin hengellisestikin. Huolehtiaksemme kaukonäköisesti meidän täytyy noudattaa kaukonäköisen elämän periaatteita: elää iloiten varojemme mukaan, olla tyytyväisiä siihen, mitä meillä on, välttää liiallista velkaa ja säästää tunnollisesti sekä varautua pahan päivän varalle.”

Vanhin Robert D. Hales kahden toista apostolin koorumista, ”Kaukonäköinen huolehtiminen – ajallisesti ja hengellisesti”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 8.

1983

- Johtava piispakunta nimetään ohjaamaan huoltotyöohjelmaa.

1985

- Kirkon humanitaaristen palvelujen ohjelma aloitetaan.

1990-luku

- Kirkon humanitaarisen palvelun keskuksessa lajitellaan ylijäämävaihteita ja muita hyödykkeitä kuljetettavaksi eri puolille maailmaa köyhien sekä katastrofien uhrien auttamiseksi.

1996

- Kirkko perustaa yksityisen myöhempien aikojen pyhien avustusjärjestön (Latter-day Saint Charities), joka edistää humanitaarista toimintaa tietyissä maissa.¹
- Huoltotyöpalvelut rakentaa ensimmäiset Yhdysvaltojen ulkopuoliset piispojen varastohuoneensa ja kotivarakeskuksensa Meksikoon.
- Huoltotyöaukion peruskorjaus aloitetaan.

6. Hengellinen voima

Hengellisyys on välttämätöntä meidän ajalliselle ja iankaikkiselle hyvinvoinnillemme. Me kaikki kohtaamme koettelemuksia. Pyrkimys kasvattaa hengellisyttämme auttaa meitä kohtaamaan nämä koettelemukset hyvin ja antaa meille toivoa paremmasta huomisesta.

Madagaskarilta kotoisin oleva Nirina Josephson-Randriamiharisoa asuu opintojensa vuoksi nykyään Ranskassa. Kun hän saapui Ranskaan, hän kärsi alkuun yksinäisyydestä ja koti-ikävästä. ”Etsin lohtua rukouksesta, pyhien kirjoitusten lukemisesta ja Pyhän Hengen lempeistä kuiskauksista”, Nirina kertoo. ”Ne lähensivät minua taivaalliseen Isään ja Vapahtajaan, ja tunsin rauhaa.”

Ajan mittaan Nirina sai ystäviä. Hän osallistui toimintoihin niin kirkossa kuin kirkon ulkopuolellakin ja tuli onnelliseksi. Mutta sitten hänen maailmaansa järkyttivät kotoa tulleet surulliset uutiset. ”Eräänä aamuna sain viestin, jossa kerrottiin, että veljeni oli kuollut. En tiennyt, että voisin tuntea sellaista surua. Seuraavien päivien ja viikkojen aikana kamppailin yksinäisyyden, vihan ja epätoivon hetkien läpi. Aivan yksinkertaisimmistakin asioista tuli vaikeita haasteita.”

Muutama kuukausi myöhemmin myös eräs läheinen ystävä kuoli. Tämä lisäsuru kasvatti Nirinan jo ennestään raskasta kuormaa. Ihan hetkisen ajan Nirina harkitsi jäävänsä pois kirkosta, mutta sitten hän muisti, että samat asiat, jotka olivat rohkaisseet häntä hänen aiemmissa vaikeuksissaan, voisivat vahvistaa häntä nyt.

”Kuten silloin kun olin juuri muuttanut Ranskaan, etsin lohtua rukouksesta, pyhien kirjoitusten lukemisesta ja Pyhäältä Hengeltä. Niiden myötä huomasi voimallisemmin, että Henki ja oppi iankaikkisista perheistä voivat tuoda meille lohtua ja että Jeesuksen Kristuksen sovituksella on todellinen vaikutus meidän elämäämme”, hän kertoo.

”Kohtaammepa millaisia koettelemuksia hyvänsä, Herran kanssa emme koskaan päädy umpikujaan. Hänen suunnitelmansa on onnensuunnitelma.”

Lisää tietoa omavaraisuudesta ja kaukonäköisestä elämäntavasta on kirjasessa *Huoltotyötä Herran tavalla: Yhteenveto johtajan huoltotyöoppaasta*, joka on saatavissa monilla kielillä osoitteessa providentliving.org.

VIITTEET

1. Ks. kirjanen *Huoltotyötä Herran tavalla: Yhteenveto johtajan huoltotyöoppaasta*, 2009, s. 1.
2. Ks. ”Yksilöä ja perhettä koskevan huoltotyön pääperiaatteet”, *Valkeus*, helmikuu 1987, s. 3.
3. ”Työn siunaus”, *Liahona*, joulukuu 2009, s. 37.
4. Robert D. Hales, ”A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action” kirjasessa *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance*, 2009, s. 2.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 724.
6. ”Jatkuva opiskelurahasto”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 62.
7. Ks. esim. Russell M. Nelson, ”Orjuus vai vapaus”, *Valkeus*, tammikuu 1989, s. 5–7; M. Russell Ballard, ”Oi tuota Paholaisen viekasta suunnitelmaa”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 108–110.
8. Ks. lehtinen *Valmistakaa kaikki tarpeellinen: Perheen kotivara*, 2007.
9. Ks. ”Perheen kotivara: Uusi sanoma”, *Liahona*, maaliskuu 2009, s. 12–13.
10. Lehtinen *Valmistakaa kaikki tarpeellinen: Perheen raha-asiat*, 2007.

Nirina Josephson-Randriamiharisoa on huomannut, että johdonmukainen eläminen evankeliumin mukaan voi kantaa meitä vaikeimpienkin aikojen yli.

”Vahva todistus antaa rauhaa, lohtua ja varmuutta. Se synnyttää vakaumuksen siitä, että kun johdonmukaisesti noudattaa Vapahtajan opetuksia, elämä on ihanaa, tulevaisuus on turvattu ja meillä on kyky voittaa tiellemme tulevat haasteet. Todistus kasvaa totuuden ymmärtämisestä, joka suodattuu rukouksesta ja pyhissä kirjoituksissa olevan opin pohtimisesta. Sitä ravitaan elämällä noiden totuuksien mukaan uskossa, joka on ankkuroitunut lujaan luottamukseen siitä, että luvut tulokset saadaan.”

Vanhin Richard G. Scott kahdentoista apostolin koorumista, ”Uskon muuttava voima ja luonteenlujuus”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 45–46.

1997

- MAP-sosiaalipalvelut sijoittaa ennätysmäärän adoptiolapsia, 629 lasta yhden vuoden aikana – järjestön suurin vuosittainen määrä 1900-luvulla.²

1999

- Maaliskuu: Huoltotyöpalvelut aloittaa tärkeän työllistämishankkeen jopa 50 uuden työllistämiskeskuksen perustamiseksi eri puolille maailmaa.
- MAP-sosiaalipalvelujen nimi muutetaan MAP-perhepalveluiksi, ja ohjelmaa laajennetaan.

Lisätkäämme laupeudentyötämme Vapahtajaa seuraten

”Se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen”, Vapahtaja on opettanut, ”mutta joka sen minun tähteni kadottaa, on sen pelastava” (Luuk. 9:24).

Tästä kehotuksesta presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Uskon Vapahtajan sanovan meille, että ellemme kadota itseämme palvelemalla muita, omalla elämällämme on vain vähän tarkoitusta. Ne, jotka elävät vain itselleen, ennen pitkää näivettyvät ja kuvaannollisesti kadottavat elämänsä, kun taas ne, jotka kadottavat itsensä palvelemalla muita, kasvavat ja kukoistavat – ja itse asiassa pelastavat elämänsä.”¹

Voi olla vaikea löytää riittävästi aikaa ja voimia auttaa perhettämme, naapureitamme, seurakuntamme jäseniä, yhteiskuntaamme ja jopa tuntemattomia. Milloin autamme ja kuinka, varsinkin kun meillä jokaisella on rajallinen määrä aikaa? Kuinka me palvelemme, kun olosuhteemme rajoittavat kykyjämme?

Meidän esikuvanamme on tietenkin Vapahtaja Jeesus Kristus, joka on kehottanut meitä seuraamaan Häntä (ks. Matt. 4:19). Vaikkei meillä olekaan Hänen jumalallista kutsumustaan, me voimme olla mukana Hänen palvelutehtävässään. Kuvaillessaan

sitä palvelutehtävää apostoli Pietari sanoi, että Jeesus ”kulki ympäri maata, teki hyvää” (Ap. t. 10:38).

Jeesus paransi sairaita ja siunasi ahdistettuja (ks. Matt. 9:20–22; Mark. 8:22–25). Me emme ehkä tee samoja voimallisia ihmeitä, mutta me voimme lohduttaa kuolevia, sairaita ja surevia sekä täyttää heidän tarpeitaan.

Vapahtaja ruokki ihmeellisellä tavalla ne, joilla ei ollut yhtään ruokaa (ks. Matt. 14:15–21). Voimme antaa runsaita paastouhreja, palvella kirkon huoltotyön elintarviketuotantohankkeissa ja osallistua paikallisen yhteisön pyrkimyksiin ruokkia tarvitsevia.

Jeesus huomasi yksilön ja palveli häntä (ks. Luuk. 8:45–48). Kun pyrimme noudattamaan Hänen esimerkkiään, Henki avaa silmämme näkemään niitä, jotka kärsivät tai ovat yksinäisiä tai syrjäytyneitä. Ja meitä voidaan ohjata niin että voimme auttaa täyttämään heidän tarpeitaan.

Jeesus vietti aikaa toisten kanssa silloinkin, kun Hän ei ollut suunnitellut tekevänsä niin (ks. Luuk. 24:29), **ja silloinkin, kun Hänellä oli omia huolenaiheita** (ks. Matt. 14). Meitä neuvotaan

2001

- Työllistämiskesköksissä otetaan käyttöön uusi työhön valmentava kurssi. Vuotta myöhemmin otetaan käyttöön yrittäjäkurssin aineisto.
- 5. syyskuuta: Huoltotyöaukion peruskorjauksen valmistuttua järjestetään uudelleenvihkimistilaisuus.

2003

- 25. tammikuuta: Kaukonäköisen elämäntavan internetsivusto providentliving.org otetaan käyttöön.
- Hyväksytään tärkeä hanke, jonka mukaisesti piispojen varastohuoneiden lukumäärää lisätään eri puolilla maailmaa.
- Kirkko aloittaa neljä tärkeää humanitaarista hanketta: vastasyntyneiden elvytyskoulutus, puhtaan veden saanti, pyörätuolin jakelu ja näkökykyä parantava hoito.

palvelemaan viisaasti ja järjestyksessä ja kielletään juoksemasta nopeammin kuin meillä on voimaa (ks. Moosia 4:27). Mutta toisinaan suurimmat mahdollisuutemme palvella ja siunata tulevat silloin kun ne vähiten meille sopivat. Vapahtajan vertauksessa laupias samarialainen keskeytti heti matkansa huolehtiakseen henkivierissä olevan miehen tarpeista (ks. Luuk. 10:30–37).

Kukaan ei ollut liian vähäinen Vapahtajan huomattavaksi tai liian mitätön Hänen autettavakseen (ks. Matt. 9:9–13). Vapahtajan tavoin mekin voimme rakastaa ja kohottaa muita opettaen heille parempaa tapaa ja kutsuen heitä kanssamme nauttimaan siitä yltäkyläisestä elämästä, jota Vapahtaja tarjoaa.

Taivaallinen Isä tuntee meidän ainutlaatuiset kykymme, olosuhteemme ja toiveemme, ja Hän tietää, kuinka voimme käyttää niitä siunataksemme muita. Kun lähestymme Häntä ja etsimme Hänen ohjaustaan, Hän auttaa meitä tietämään, ketä, missä ja kuinka voimme palvella.

Osoitteessa **LDS.org** kohdassa Service on ideoita siihen, kuinka voi palvella kirkossa, yhteiskunnassa, lähetysaarnajana ja humanitaarisessa työssä.

VIITE

1. ”Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 85.

”Puhdasta, Jumalan ja Isän silmissä tahratonta palvelusta on huolehtia orvoista ja leskistä, kun he ovat ahdingossa, ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta” (Jaak. 1:27).

Äärimmäisenä vasemmalla: Veli Chiroque, joka on Nuorten Miesten johtaja Chulucanasissa Perussa, työskentelee opettajien koorumiin kuuluvan Alexin kanssa. He tekevät kainalosauvoja eräälle heidän seurakunnassaan asuvalle miehelle, joka on loukkaantunut.

Paastouhrit, kuten ne, joita nämä diakonit keräävät, ovat ratkaisevan tärkeitä tarvitsevien auttamiseksi.

Monien yhteinen voima

Paaston laki

Herra on säätänyt paaston lain siunatakseen kansaansa ja antaakseen keinon huolehtia avun tarpeesta olevista. Hän on kehottanut pyhiä antamaan omaisuudestaan köyhille, ja se on määrä laskea piispan eteen köyhien ja tarvitsevien auttamiseksi (ks. OL 42:31, 34). Paastouhrit ovat Herran varastuhuoneen pääasiallinen voimavara. Kirkon jäseniä kehoitetaan antamaan uhri, joka vastaa arvoltaan ainakin niitä kahta ateriaa, jotka jäävät syömättä paaston aikana. Presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985) on pyytänyt jäseniä antamaan ”paljon, paljon enemmän – kymmenen kertaa enemmän, kun meillä on siihen mahdollisuus”¹.

Kun ymmärrämme paaston lain ja elämme sen mukaan, meidän rakkautemme ja myötätuntomme vähempiosaisia kohtaan kasvaa. Paasto, johon

2009

- Kesäkuu: Käyttöön otetaan uusi adoptointiin liittyvä internetsivusto ItsAboutLove.org.³

2010

- Huhtikuu: Käyttöön otetaan uusi työllistämisen internetsivusto LDSjobs.org, joka on tällä hetkellä saatavilla englannin, espanjan ja portugalin kielillä.
- Humanitaarisin hankkeisiin lisätään elintarviketuotanto.

VIITTEET

1. Ks. ”Humanitarian Activities Worldwide”, providentliving.org/content/display/0,11666,4600-1-2323-1,00.html.
2. Ks. C. Ross Clement, ”LDS Family Services” (MAP-perhepalveluille laadittu julkaisematon historia, 10. toukokuuta 2000).
3. Ks. Kimberly Bowen, ”LDS Family Services Launches New Web Site”, *Ensign*, syyskuu 2009, s. 78.

Kun yhdessä palvelemme muita, meillä on enemmän voimaa. Tätä havainnollistavat pappesusveljet Louisianassa Yhdysvalloissa auttaessaan siirtämään pois kaatunutta puuta Katrina-hurrikaanin jäljiltä vuonna 2005.

Persikkatuotannon kaltaiset hankkeet tarjoavat monenlaista ravitsevaa ruokaa sekä elannoksi että iloksi niille, jotka muutoin näkisivät nälkää.

liitty rukous, on todellista jumalanpalvelusta. Kun noudatamme paaston lakia, saamme hengellistä voimaa, ajallisia siunauksia ja suuremman halun palvella muita.

Presidentti Thomas S. Monson on opettanut: ”Paastouhrien käsite esiintyy jo Jesajan aikana. Puhuessaan oikeasta paastosta hän kehotti kansaa paastoamaan ja sanoi: ’Murrat leipää nälkäiselle, avaat kotisi kodittomalle’ [Jes. 58:7]. Profeetta Joseph aloitti käytännön kerätä paastouhreja köyhille Kirtlandissa Ohiossa, ja myöhemmin Nauvoossa Illinoisissa kahdentoista apostolin koorumi lähetti kirkolle yleiskirjeen, jossa määriteltiin ’paaston periaatteet’: ’Olkoon tämä esimerkkinä kaikille pyhille, niin leivästä ei tule koskaan puutetta: Kun köyhät näkevät nälkää, niin ne, joilla on, paastokoot yhden päivän ajan ja antakoot sen,

”Jos jokainen tämän kirkon jäsen noudattaisi paaston lakia ja antaisi runsaat lahjoitukset, köyhiä ja tarvitsevia – niin kirkon jäseniä kuin monia muitakin – siunattaisiin ja autettaisiin.”

Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008), ”Rise to a Larger Vision of the Work”, *Ensign*, toukokuu 1990, s. 97.

minkä muutoin olisivat syöneet, piispoille köyhiä varten, niin jokaisella on oleva yltäkyllin pitkän aikaa. – – Ja niin kauan kuin kaikki pyhät elävät tämän periaatteen mukaan iloisin sydämin ja kasvoin, heillä on aina oleva yltäkyllin.”²

Elintarviketuotanto

Elintarvikkeiden tuottaminen ja käsittely köyhien ruokkimiseksi on ollut huoltotyösuunnitelman kulmakivenä siitä asti, kun suunnitelma alun perin otettiin käyttöön. Siellä täällä olevista puutarhoista ja työhankkeista eri puolilla Utahia kehittyi laaja verkosto, johon kuului yli tuhat kirkon vaarjien ja seurakuntien hoitamaa maatilaa ja elintarviketuotantohanketta. Huoltotyömaatiloja oli Pohjois-Amerikassa, Euroopassa, Australiassa ja Polynesiassa. 1980-lukuun mennessä näitä maatiloja ja tuotantolaitoksia yhdistettiin, laajennettiin ja kehitettiin. Joitakin pienempiä hankkeita myytiin.

Entisaikojen tapaan nämä maatilat ja tuotantolaitokset saavat tukea kirkon jäseniltä, jotka tekevät suurimman osan työstä – kaikki vapaaehtoisina. Jäsenet lahjoittavat joka vuosi satoja tuhansia päiviä tarvitsevien tukemiseen käytettävän ruoan tuottamiseen, käsittelyyn ja jakamiseen. Vuosittain tuotetaan yli 45 miljoonaa kiloa viljaa, papuja, lihaa, hedelmiä, vihanneksia ja muita hyödykkeitä, jotta

Osana jatkuvaa pyrkimystä täyttää ihmisten perustarpeita nuoret naiset Hongkongissa pakkaavat saippuaa ja muita hygieniatuotteita katastrofien uhreille.

Palveluprojektit vahvistavat keskinäisiä suhteitamme ja auttavat meitä omaksumaan Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia. Tässä nuoret myöhempien aikojen pyhät Meksikossa osallistuvat naapuruston kehittämiseen siistimällä erään omakotitalon.

piispoilla olisi ruokaa annettavana avun tarpeessa oleville. Niillä alueilla, missä kirkolla ei ole varastohuoneita tai ne eivät ole helposti käytettävissä, piispat ja seurakunnanjohtajat käyttävät paastouhreja välttämättömien hyödykkeiden ja palvelujen tarjoamiseksi.

Herran varastohuone

Siitä asti kun huoltotyöohjelma otettiin käyttöön vuonna 1936, kirkon jäsenet ovat tehneet yhteistyötä lievittääkseen avun tarpeessa olevien kärsimystä. Taloudelliset lamakaudet, katastrofit, työttömyys, sairaus ja vammaisuus tai omaisen menetys ovat kaikki olleet tilanteita, joissa pyhien on pitänyt työskennellä yhdessä pappeuden johdolla, jotta varmistettaisiin, että tarpeita täytetään ja että yksilöitä ja perheitä siunataan. Vuosien mittaan miljoonat jäsenet ovat antaneet auliisti aikaansa ja kykijään, jotta muita siunattaisiin ja, kuten presidentti Monson on sanonut, jotta ”yhden yksin olevan ihmisen heikkous [korvattaisiin] monien yhdessä palvelevien voimalla”³.

Kun presidentti Heber J. Grant vuonna 1936 puhui huoltotyöjärjestelmästä, hänen näkemyksensä mukaan ei tarvittaisi ”mitään uutta kirkon järjestelmää” vaan sitä, että ”vaarojen ja seurakuntien organisaatiot, pappeuskoorunit, Apuyhdistys ja eri

apujärjestöt palvelisivat niin paljon kuin pystyisivät kirkon yleisen hyvinvoinnin hyväksi”⁴. Herra oli jo perustanut sen järjestelmän, jota tarvitaan köyhien ja tarvitsevien siunaamiseksi – pappeuskoorunit olivat jo omalla paikallaan, Apuyhdistys oli perustettu ja Jumalan pappeus oli maan päällä.

Kirkon jäsenistä sekä heidän pyhittämästään työstä, heidän pyhittämistään lahjoista ja kyvyistä tulee kiinteä osa Herran varastohuonetta. Niiden paastouhrien lisäksi, joita maksetaan kirkon paastouhrihastoon, pappeusjohtajat voivat hyödyntää kaikkien jäsenten aikaa, lahjoja, kykyjä ja tarmoa avun tarpeessa olevien siunaamiseksi.

Kun otamme vastaan tilaisuuden auttaa muita heidän hädän hetkellään, me osoitamme rakkautemme Jumalaa ja Hänen lapsiaan kohtaan. Tätä huoltotyö on puhtaimmillaan, ja sen oikea käyttö kohottaa sekä antajaa että saajaa, kuten profeetat meidän aikamme ovat visioineet.

VIITTEET

1. Spencer W. Kimball julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1974, s. 184.
2. Ks. ”Näytä sinä esimerkkiä”, *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 43.
3. Artikkelissa ”Messages of Inspiration from President Monson”, *Church News*, 6. helmikuuta 2010, s. 2.
4. Julkaisussa *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, toim. James R. Clark, 6 osaa, 1965–1975, osa 6, s. 19.

”Julistan kaikille, jotka ovat ääneni kuuluvilla, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon huoltotyösuunnitelma on kaikkivaltiaan Jumalan innoittama. Herra Jeesus Kristus on todellakin suunnitellut sen. Hän kutsuu teitä ja minua: ’Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen.’ (Ilm. 3:20.)

Kulkaamme Hänen ääntensä, avatkaamme sydämemme ovi Hänelle ja olkoon Hän meidän jatkuvana kumppanimme pyrkiessämme palvelemaan Hänen lapsiaan.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”The Way of the Lord”, kirjasessa *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance*, 2009, s. 12.

Huoltotyön periaatteet osaksi omaa elämää

Huoltotyön periaatteiden mukaan eläminen on sitä, että panemme toimintaan uskomme Jeesukseen Kristukseen – esimerkiksi hankkiutumme eroon tarpeettomasta velasta, elämme varojemme mukaan sekä aloitamme perheen kotivararan ja vararahaston kokoamisen. Meidän uskomme ohjaa meitä kouluttamaan mieltämme ja käsiämme sekä työskentelemään jokaisena elämämme päivänä ollaksemme omavaraisia. Kun olemme huolehtineet omista tarpeistamme, pystymme paremmin elättämään itsemme ja palvelemaan muita. Noudattakaamme neuvoa paitsi *tehdä* hyvää myös pyrkiä *olemaan* hyviä, paitsi *toimimaan* paremmin myös *olemaan* parempia.¹ Kuuliaisuus Herran neuvoille tuo ajallisia ja hengellisiä siunauksia. Se suo meidän kohdata elämän haasteet rohkeina ja luottavaisina pelon ja epäilyksen sijaan.

Presidentti Thomas S. Monson muistuttaa meitä meidän velvollisuudestamme kohottaa ja siunata muita:

”Veljeni ja sisareni, esittäkäämme itsellemme kysymys – -: ’Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?’ Tunkeutukoot tutun kirkon

laulun sanat sielumme syvyyksiin ja löytäkööt asuinsijan sydämessämme:

*Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain,
Ketään toimissaan auttanut,
Tielle murheellisen tuonut lohdutuksen,
Vai päiväni tuhlannut?
Onko kenenkään kuorma keveämpi,
Kun kanssani jakaa sen sai?
Saiko heikot ja sairaat mun apuani?
Heidät matkallain huomasiin kai?*

Se palvelutyö, johon meidät kaikki on kutsuttu, on Herran Jeesuksen Kristuksen palvelutyö.”² ■

VIITTEET

1. Ks. Robert D. Hales, ”A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action”, kirjasessa *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance*, 2009, s. 1.
2. ”Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 87.

LISÄAINEISTOA

Haluatko tietää lisää näillä sivuilla käsitellyistä aiheista? Useat lehtiset, DVD:t, internetsivustot ja muu lähdeaineisto voisivat olla sinulle avuksi. Löydät lisää tietoa osoitteesta 75yearsofwelfare.org.

KOPIOINTI KIELLETTY

Greg Olsenin teos *Hänen ainaisessa hoivassaan*

*"Varpusia saa kahdella kolikolla viisi, eikö niin?
Silti Jumala ei unohda yhtäkään niistä.*

Teidän jokainen hiuskarvannekin on laskettu.

*Älkää siis pelätkö. Olettehan te arvokkaampia kuin
kaikki varpuset." (Luuk. 12:6–7.)*

Vuonna 1829 muinaiset apostolit Pietari, Jaakob ja Johannes ilmestyivät Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle ja antoivat näille Melkisedekin pappouden. Samalla tavoin asetettuina kaikki kelvolliset miespuoliset kirkon jäsenet voivat saada pappouden – valtuuden toimia Jumalan nimessä – ja sitten käyttää sitä. Ks. s. 14, 16 ja 19.